

ISKOLÁNK A KORABELI SAJTÓBAN

„A közjót szerető polgárság áldozatából állok, az ifjúság jobb nevelése miatt”

Hogyan született meg az érsekújvári gimnázium száz évvel ezelőtt?

.....
Major József

(Érsekújvár és Magyar Vidék, 1942. 8. 29.)

A múlt század elején Magyarország fejlődésének egyik legfontosabb szakaszához érkezett. A napóleoni háborúk után bekövetkezett hosszabb békekorszak nagyon kedvezett az ország gazdasági fejlődésének, majd pedig 1825-ben, gróf Széchenyi István fellépésével, a politikai, társadalmi és kulturális viszonyok is egészen más fejlődési irányt vettek. Beköszöntött az am korszak, amelyet a magyar történelem reformkornak nevezett el, mert ebben az időben a nemzet érdekében hozott törvények és reformok egész sorát alkották meg. Ez az időszak volt Magyarország és a magyar nemzet újjászületésének és megújulásának a kora, amely aztán a magyarság további fejlődésében is döntően éreztette hatását.

Ebből az újjászületésből és megújulásból Érsekújvár városa is kivette a maga részét. Amint a gyenge nyári szellő még a legkisebb fűszálon is érezteti simogató, hűsítő hatását így jutottak el a híres pozsonyi diétákon elhangzott eszmék és tervek végső rezdülései az újvári polgárok szívébe, és készítették őket nagyot alkotó cselekvésre. Ezek az egyszerű, többnyire iparos emberek, megértették az idők szavát, s ők is beálltak az ország újjáépítésének nagy munkájába.

A nagy építőmunka egy kis téglája volt az idén fennállásának éppen századik évfordulóját ünneplő gimnázium megalkotása is.

Zsibrényi tanító úr gyűjteni kezd

Egy derék érsekújvári tanítóé az érdem, hogy az első újvári középiskola eszméjét a megvalósítás irányába terelte. Zsibrényi József, a „nemzeti második osztály” tanítója vetette fel az

újvár polgárok előtt azt az eszmét, hogy valahogy biztosítani kellene a polgárok gyermekei számára a továbbtanulást. Az eszme felvetésére szolgáltatott különben alkalmat, hogy a régi elemi iskolai épület abban az időben már olyan roskadozó állapotban volt, hogy a benne való tanítás komolyan veszélyeztette a tanítók és tanulók testi épségét és éltét. Hosszas fontolgatás után végre 1830-ban a városi tanács elhatározta, hogy új épületet emel az elemi iskolai osztályok számára.

Ekkor lépett elő Zsibrényi tanító úr azzal az eszmével, hogy az új iskolát ne földszintesre, hanem emeletre építsék, s így abban az elemi iskolai osztályokon kívül a felállítandó gimnázium is helyet kapjon. A városi tanács nem ellenezte a sokak lelkében régóta élő tervet, de arra az álláspontra helyezkedett, hogy elegendő tőke hiányában nem lehet az eszmét megvalósítani.

Zsibrényi tanító uram azonban nem ijedt meg ettől az akadálytól, és nem esett kétségbe. Nyakába vette először a várost, s felkereste a tehetősebb polgárokat, majd a közeli környék nemeseihez látogatott el, s mindenkit adakozásra szólított fel. Rövid idő alatt annyi pénzt tudott összegyűjteni, hogy meg lehetett kezdeni az iskola építését.

Új iskolaépületet emel a polgárság

A pénz azonban csak az iskola felépítéséhez szükséges anyag beszerzésére volt elégséges. Sőt még arra sem egészen. De szerencsére a város segítségére jött Rudnay Sándor, esztergomi érsek, s 40 000 téglát adományozott a városnak, úgyhogy még abban az évben, 1830-ban meg lehetett kezdeni az iskola építését.

Az építkezésnél mutatkozott meg aztán Érsekújvár lakosságának áldozatkészsége másodszer. Mint említettük, az építés megkezdése előtt az anyag beszerzését tudta a város az összegyűjtött pénzből és a város jövedelmeiből biztosítani, az építési munka kifizetésére

1918

már nem maradt pénz. Az újvári polgárok azonban ezen is segítettek. A különféle iparosok: kőművesek, ácsok, lakatosok, stb. ingyen vállalták a munkát, az érsekújvári gazdák a téglát meg a homokot fuvarozták, s aki egyik munkában sem tudott részt venni, az a két kezének munkáját ajánlotta fel, s mint napszámos segédkezett az iskola építésénél. Így igazán el lehet mondani, hogy az iskolát Érsekújvár lakosságának áldozatos munkája hozta létre.

Közel három éven át folyt az építkezés Kossovich Márton érsekújvári építőmester vezetésével, míg végre 1832 nyarán az épület ott díszelgett a város főterének szélén, s a homlokzatán elhelyezett márványtáblába vésett disztichon már akkor is hirdette az érsekújvári polgárság áldozatát:

*„A közjót szerető polgárság áldozatából állok,
az ifjúság jobb nevelése miatt.”*

Kmerlitska János, akkor i érsekújvári plébános mindjárt az építkezés befejezés után fel is szentelte az iskolát, úgyhogy az elemi iskolai tanulók számára már az új épület földszintjén kezdték meg 1832. őszén a tanítást.

A város kéri a gimnáziumot

Még az építkezés befejezése előtt kezdte meg a város a tervezett gimnázium érdekében az akciót. Először a tanárok iránt érdeklődött, még pedig a pannonhalmi Szent Benedek-rendi főapátnál és a pozsonyi Szent Ferenc-rend tartományfőnökénél, majd mikor Pozsonyban biztató választ kapott, magához a királyhoz, V. Ferdinándhoz, fordult kérésével.

A Hosszú és szépen megfogalmazott latin nyelvű kérvényben a város arra hivatkozott, hogy az új iskola nagy hiányt fog pótolni, mivel ezen a környéken egyáltalán nincs középfokú iskola, a tanuló ifjúságban viszont nagy a vágy a magasabb tanulmányok iránt.

Az eredeti épület

Az uralkodó azonban arra való hivatkozással, hogy a városnak nincs elegendő tőkéje az iskola fenntartására, visszautasította a kérést. Ez a döntés akkor érthető volt, mert a bécsi osztrák köröknek, amelyek végső fokon döntöttek az iskola létesítéséről, egyáltalán nem volt érdeke, hogy egy új magyar iskola létesüljön.

A polgárság újra megmutatta áldozatkészségét

Az újvári polgárokat, az egykori végvári vitézek és kuruc hősök késői leszármazottait azonban nem olyan fából faragták, hogy akármilyen kis nehézségtől és sikertelenségtől megijedjenek. Most sem ijedtek meg. Újabb gyűjtést indítottak a városban és környékén, majd amikor ez még mindig nem hozott kielégítő eredményt, egyes polgárok még nagyobb áldozatra szánták rá magukat. Az egyik tehetős újvári polgár, nemes Simon András például a kertjét és házát ajánlotta fel az iskolai pénztár tőkéjének gyarapítására, a második városnál viselt tisztsége után járó tiszteletdíjat adta ugyanerre a célra. Az egyes céhek is szinte versenyeztek egymással az áldozathozatalban, s a farsangi céhmulatságok tiszta jövedelmét szinte éveken át fordították az iskola céljaira. De a város is minden eszközt és módot megragadott, hogy fölös, vagy nélkülözhető jövedelmét az iskolai pénz gyarapítására fordítsa.

A közös erőfeszítésnek és áldozatnak meg is lett az eredménye. Mikor az 1840-ik évben a város újra előhozakodik kérésével, az uralkodó már nem talál kibúvót, és meg kellett adnia az engedélyt. Igaz, hogy most már a város vezetősége is okosabb és körültekintőbb volt, mert tanulva a múlton, nem az uralkodóhoz fordult közvetlenül, hanem a pozsonyi diéta (országgyűlés) elé terjesztette kérését. Az országgyűlés tagjai méltányosnak találták az újvári polgárok kérését, s azt mint a nemzet kívánságát terjesztették az uralkodó elé. V. Ferdinánd még 1840 áprilisában megadta az engedélyt az iskola megnyitásához, a különféle hivatalok jóvoltából azonban a város csak több mint egy év múlva kapta kézhez a hivatalos engedélyt, úgyhogy a gimnáziumot már csak 1842 őszén lehetett megnyitni.

Érsekújvár városa és polgársága, száz évvel ezelőtt lázasan készülődött a nagy napra: a gimnázium megnyitására.

Érsekújvár nagy napja: 1842. október 2. Hogyan folyt le az érsekújvári gimnázium ünnepélyes megnyitása?

.....
Major József

(Érsekújvár és Magyar Vidék, 1942. 9. 5.)

Vasárnap volt.

Szép, derűs, napsugaras árnap.

1842. október 2.

Érsekújvár városában ezen a napon már korán reggel minden ember talpon volt. Sőt olyanok is voltak az újvári polgárok között, akik az éjszaka sem hunyták le a szemüket. Hogy is aludtak volna nyugodtan, amikor már az előző nap délutánján annyi előkelőség érkezett a városba, hogy alig győzték nézni a hol két-, hol négylovas hintókon jövő, cifra ruhájú magyar dámákat és urakat. Ki a Surány felől, ki meg az Esztergom felé vezető úton jött közülük, s a szegény polgárok maguk sem tudták, merre lessék és várják a díszes fogatokat, hol lesz több néznivaló. Végre is azt találták legcélszerűbbnek, ha a város piacán állnak meg, mert hiszen minden kocsi erre megy keresztül. Sőt egyik-másik kocsi meg is áll a Cégház vendéglője előtt egy kis pihenőre. De nem is annyira a kocsi pihen egy kicsit, hanem inkább a rajtaülők, mert a kocsmában a kis frissítő felhőrpintése mellett azt is meg lehet tudni, hogy ki érkezett meg már az ismerősök közül.

De nemcsak az érkező vendégek kíváncsiak erre, hanem az újvári polgárok is. Amint tehát az urak bemennek a vendéglőbe, körülveszik a kocsist, s töviről-hegyire kikérdezik urának származása, méltósága, lakóhelye és más körülményei felől. Este már az egész város tudja, hogy ki mindenki érkezett délután a másnapi nagy ünnepségekre, ki tisztelte meg Érsekújvár városát azzal, hogy részt vesz a „Férfi gyermek iskola” ünnepélyes megnyitásán. És jóleső érzés töltötte el a jó újváriak lelkét, mikor látták, hogy még az ország legtávolabbi részéből is érkeztek vendégek. De meg is érdemlik ezt a figyelmességet, mert hiszen nagy dolgot vittek véghez.

Talán öt óra lehetett, mikor megszólalt a nemrég épült iskola tornyában a kis harang. Erre, mint egy jelszóra durrogni kezdtek a piactér templom előtti részén elhelyezett tarackok. S durrogtak vagy fél órán át. Ok éppen akkor érkezett előkelőség azt hitte, hogy a ő jövetelének szólnak a nagy durrogások. Pedig azok csak az újvári polgárokat akarták figyelmeztetni, hogy már most készülődjenek a másnapi nagy ünnepre.

Hát készülődtek is. Még pedig késő estig. Az érkező vendégek hajdúi, kocsisai és szolgálói ugyanis estefelé kijöttek a piacra, onnét aztán a hozzájuk szegődött újváriakkal betértek az egyik, vagy másik kocsmába, s még akkor is ott voltak, amikor Csergő Pista bácsi, Érsekújvár érdemes éjjeli őre, a tizenkettedik órát „kajátotta.”

De a vendégek se csináltak másképp. Ők is előjöttek úgy nyolc óra felé, s betérve a cégérez kocsmájába, ott beszélgettek még néhány órát az éjszakai nyugalom előtt.

Így múlt el a nagy nap előtti éjszaka. Vidáman és jó hangulatban.

De végre mégis csak felvirradt a várva várt nap.

Korán reggel talpon volt a város apraja-nagyja. Reggel hét-nyolc óra tájban már szinte feketélt a piactér a sok ünneplőruhás asszonytól és embertől. Éppen nyolcat ütött az óra a toronyban, mikor az Esztergom felőli úton négylovas hintón, megérkezett nagyságos és főtisztelendő Viber József esztergomi kanonok úr, balján Rendek József plébános úrral. A kissé mögöttük jövő második kocsi, amelyet a plébános úr ünneplőbe öltözött kocsi-sa hajtott, főtisztelendő Balázs Teofil, Szent Benedek-rendi előjáró s esztergomi gimnáziumi igazgató ült Paulik István bíró urammal együtt. Mikor a főtérre értek s bekanyarodtak

a plébánia kapuja elé, az összegyűlt tömeg lelkes éljenzésbe kezdett.

Alig tűnt el a két magas rangú pap a plébánia kapuján, a tömeg hirtelen hullámszerűen kezdett. Vagy talán inkább rendeződni. Minden iparos kereste a maga céhzászlaját, s az ezüstgombos ruhájú gazdák is egy helyre siettek. Majd felálltak szépen sorban, s az iskolától a templomig egy külön utat képeztek.

Mindenfelé izgatott rendeződés és várakozás.

Végre kilenc órakor megszólalt a plébánia templom nagyharangja.

Erre megindult az ünnepi menet az iskolából. Elöl a tanulók hosszú sora, a most kapott ünnepi misén felszentelendő zászlóval, utánuk a városba érkezett előkelőségek és hivatalos kiküldöttek, végül a vendéglátó városi tanács, élén Paulik István bíró úrral és Bárány Ferenc főjegyzővel. Amikor az utolsó városi hivatalnok is belépett

Érettségi bizonyítvány

a templomba, nyomban utána megindultak az egyes céhek, majd a gazdák, végül pedig a többi nép. Már aki befért a templomba, mert bizony sokan voltak olyanok, akik kinn rekedtek, s úgy kellett nekik az egész misét végigállniuk. Néhányan ezért kissé zúgolódtak is, hogy semmit sem látnak az ünnepi miséből.

Bent a templomban már megkezdődött a mise. Vagy hat pap forgolódott az oltár előtt. Más pap mondta a Glóriát, más a Szentleckét, és újra más az Evangéliumot. Volt olyan is köztük, aki csak egy égő gyertyát tartott, míg egy másik a tömjénező körül szorgoskodott. Ezt nagyon sűrűn használták, aminek eredményeképpen nehéz tömjénillat terjedt szét a templomban.

Az újvári polgárok el voltak ragadtatva a gyönyörűségtől. Ilyen szép misét még nem láttak ennek a templomnak a falain belül. Még az öregek sem emlékeznek ilyen fényes szentmisére. Hát még mikor a mise végén felhangzott a „Jöjj el Szentlélek Isten”, melyet az áldoztató rács előtt álló tanulóifjúság énekelt el olyan áhitattal, hogy néhány öreg néninek, de még férfi embernek is könny szökött a szemébe a boldogságtól. Különösen azoknak, akik a saját gyermeküket hallották a gyermekszeregekben énekelni.

A Veni Sancte Spiritus eléneklése után a zászló felszentelésére került a sor, majd a pápai himnuszt énekeltek az egybegyűltek. Csak úgy zengett a templom a szép énektől! Mindenki énekel, és mindenki szívből-lélekből.

A mise befejezése után ugyanabban a sorrendben indult a tömeg kifelé. Elöl a sok diák, a most már felszentelt, magasra tartott zászlóval, utána a vendégek, majd a város vezetői, végül a céhek zászlai alatt a gazdák és a nép.

Az iskola udvarára vonultak.

Az épület akkor már ki volt díszítve. Igaz, hogy csak tölgyfalombbal, amelybe itt-ott fehér meg piros őszirózsát szúrtak, de azért szép volt. Különösen, ha az embere egyszerre az egész épületet nézte.

Az udvari bejárat előtt hosszú, posztóval bevont asztal állott. Mögötte székek. Az asztal előtt padok voltak. Azon helyezkedtek el a vendégek. Mögöttük a diákok. Két oldalt, és a diákoknál is hátrább, a polgárok és a nép.

Éppen, hogy mindenki elhelyezkedett, megérkeztek az egyházi előkelőségek. Erre az asztal mögött állók is leültek a helyükre, s megkezdődött az ünnepség.

Elsőnek Balázs Teofil esztergomi gimnáziumi igazgató úr emelkedett szólásra, s mint a pozsonyi tankerület főigazgató megbízottja és helyettese felolvasta a király öfelsége által kiadott oklevelet, amelyben teljesíti az újvári polgárok kérését, s engedélyt ad a kisebb gimnázium megnyitására. Köszönetet mond Érsekújvár lakóinak a nagy áldozatkészségért, majd az ifjúsághoz fordul, s lelkesen buzdítja őket a komoly munkára és tanulásra.

Paulik István, a szabados mezőváros nagyérdemű bírása, lép ekkor elő, s az örömtől meghatódott hangon mondja el, hogy mennyit kellett a város vezetőségének és lakosságának fáradozni, míg végül valóra válhatott, hogy megnyissák ezt az iskolát, s lehetővé tehetők gyermekeik számára a magasabb műveltség megszerzését. Többször is lelkes éljenzés sza-

kította meg beszédét, különösen mikor az iskola létesítése körül fáradozó Bárany Ferenc főjegyző, Fogd Gábor kapitány, valamint a többi városi tanácsos és érsekújvári polgár nevét említi, de legnagyobb mégis akkor volt az éljenzés, amikor Nyitra vármegye követneinek és az országgyűlés tagjainak munkáját ecsetelte, akiknek legelső sorban köszönhető, hogy kiharcolták a város számára az iskolát.

A városbíró nagy éljenzéssel fogadott beszéde után nagytiszteletű Koppán Jenő érsekújvári ferencrendi zárdafőnök, az új iskola igazgatója mondott még beszédet, s kiemelte, hogy az iskola tanulóiból művelt és munkás polgárokat neveljenek, akik majd minden erejükkel és tudásukkal egyházuk és hazájuk fölvirágoztatásán fognak dolgozni.

A beszédek alatt, valahányszor az uralkodó, a hercegprímás, valamint a megyei és városi hatóságok, s azok egyesese jelenvolt képviselőinek nevét említették, megszólalt az iskola tornyában a harang, mire a piacon mindig egy-egy tarackot sütöttek el. Az ünnepi szónoklatok befejezése után a tanulóifjúság, tanárai vezetése alatt, bevonult az egyes osztálytermekbe, míg az udvaron maradt nép oszladozni kezdett.

Délben a cégházban ünnepi ebéd volt a vendégek tiszteletére. Nyolcvankét vendég jelent meg az ebéden az újvári hivatalos polgárokon kívül, úgyhogy volt dolguk a szakácsnéknak.

Az ebéd megkezdése előtt tizenkét jó torkú diák énekelte az „Üdv tetézze Ferdinándot!” kezdetű ünnepi dalt, s ennek elhangzása után megkezdődött az ebéd, amely a késő délutáni órákig tartott. A jó liba – kacsa – és malacpecsenye, no meg a finom borok, s nem utolsósorban a külön erre az alkalomra hozott nyitrai cigánybanda muzsikája olyan hangulatot teremtett a cégház ünnepi termében, hogy az egymást dicsérő és dicsőítő toastoknak se vége, se hossza nem volt.

Este az egész várost kivilágították, s az iskolai pénzalap növelésére fényes táncvigalmat rendeztek kint a város piacán. Szólt a zene, folyt a tánc kivilágos-kivirradatig. A lacikonyhán nem győzték a pecsenyét sütni, s a csaposlegények is megizzadtak a bor mérésénél. Mindenki vidám és jókedvű volt, a vendége éppúgy, mint az újvári polgárok. Még az öregek is, akiket pedig vagy koruk, vagy a tisztükkel járó méltóságuk akadályozott meg abban, hogy beálljanak a vígan ugránczó és ujjongó fiatalok közé. Ezeket a fiatalokat aztán semmi nem térítette el a vidámságtól, tánctól, örömujjongástól. Még az sem, hogy már második éjjel nem aludtak!

Így folyt a nagy nap Érsekújvárott 1842. október 2-án.

S míg az öregebbek és fiatalok boldogan szórakoztak vagy táncoltak a kivilágított piacon, a puha párnás ágyakban alvó kisdíákok mosolygó arccal álmodtak a másnap kezdődő iskoláról.

Iskolánk a szépirodalomban

Néhány jó tollú egykori diák jóvoltából számos visszaemlékezés

olvasható alma materünkről.

A következőkben két alkotó írásaiból válogattunk,

más–más időszakot felelevenítve iskolánk történelméből.

E. Réső Zoltán, az Ujvári gimnazisták önéletrajzi regény írója 1912–ben született,

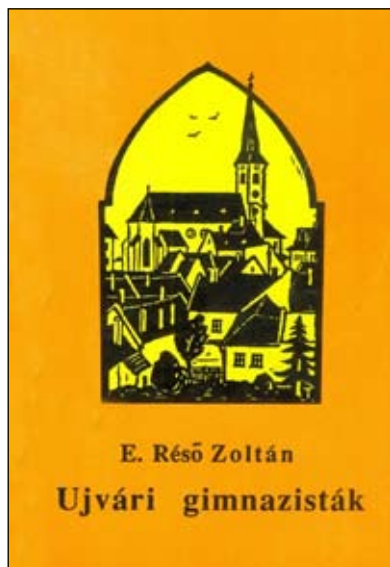
Kovács Ferenc, a Diákok a viharban szerzője az 1942/43–as tanévben lett gimnazista.

A toronyóra egy órát ütött. Szállingóztak haza a diákok. Élénkebb színezetet kapott a város. A kis surmók könyvekkel loholtak az utcán. Ki többet, ki kevesebbet cipelt. A Batthyány utca felől közeledett Psota Jozsó. A kocsisok parkolóhelye felé tartott. Az álldogálók köréje csoportosultak. Jozsóból áradt a szó. Élvezettel adta le az napi élményét, mit társai nagy meglepetéssel vettek tudomásul:

– Örülök, hogy kiszabadultam. Az egész osztályt becsukták büntetésből. Az ablakon ugrottam ki három méter magasból. A sarkamat úgy megvágtam, hogy alig kullogok. De itt vagyok. Húzom a lábam, mint a nyúl, melyet eltrafáltak.

1935–36-os tabló

A regény a 150. évfordulóra jelent meg

Záležák Imre

– Ha a többi kibirta az áristomot, neked se kellett volna elszöknöd – mondta óvatosan Relle Tibor.

– Ha nem tudod, miről van szó, ne beszélj bele. Semere Judit addig csipkelődött, gúnyolódott, mígnem megkapta a magáét. A tanárnő az óra kezdetén hátra tolt a székét, és a térképre mutatott a pálcájával. „A folyókat - mutatott az Elba késsel jelölt kanyargó vonalára, - mindig a folyam eredetétől kísérik a víz folyásával egy irányban egészen a torkolatáig. Remélem, megértették. - Igen! - felelte kórusban az osztály.“

Néhány hónap múlva, amikor a tanárnő belépett az osztályba, s azzal kezdte, hogy most átismételjük az eddig átvett anyagot. A levegőben Jozsó halkán a nevét hallotta. Más nem lehetett, mert hasonló nevű nem járt az osztályba. Lassan, izgulva kiment az Európa-térképhez, és várta a kérdéseket.

– Magyarozza el nekünk, a legolcsóbb áruszállítást! Természetesen az Elbát vegye számításba.

Jozsó minden erejével megpróbálta rekonstruálni a tanárnő két hónappal ezelőtt leadott magyarázatát, de a szavak összerosósódtak a fejében. Csak arra emlékezett, hogy kórusban kiabálták: Igen! Igen! - vagyis mindent értettek. Psota kezébe vette a bűvös pálcát, és ennek végét Hamburg városára helyezte, majd lassan csúsztatta le egészen Csehországig. A tanárnő látta, hogy Jozsó az ő precíz magyarázatát pontosan a fordítottjával alkalmazza, dührohámot kapott. Újra magyarázni kezdett,

impreszionista festők tanulmányrajzaitól, inkább a realistákra emlékeztetett. Jozsó úgy ült, mintha nem is ő volna a rajz szerzője. Pedig a szék lapjára ő rajzolta rá az elferdült négyzetet. A körvonalakat krétával vastagon kihúzta. A folyosón, amerre a tanárnő elvont, nagy volt a hahota, a füttykoncert. A kecces tanárnő idegesen forgolódott jobbra-balra, bámulta a tanulókat, de nem tudta megfejteni a rejtélyt. A turpisságra csak a tanáriban figyelmeztették a kolléganői...

Váratlanul a gimnáziumba került Molnár Miksa, francia szakos tanár, aki a német nyelvet is tanította. Alacsonyabb termetű, középkorú, szórakozott ember volt. Arcán a himlő helyei látszottak. Alaposan megkopott sötétszürke öltönyt viselt. A tanár különös figurájához hozzátartozott még a fekete, fanyelű esernyő, amit mindig magával hordott. Alakját már messziről felismerték. Barátságatlan, magának való természete miatt különcnek tartották, és tanártársai is mellőzték. Prágai tartózkodása nyomokat hagyott magyar kiejtésén. Senkit nem látott, senkit nem vett figyelembe. Tipikus szórakozott tanár, csak a szakmája érdekelt. Fekete cipője sosem látott krémet és kefét. Ilyen apróságokra nem adott. Egyszobás albérleti lakásban lakott. Feleletésnél kurtán kiszólitotta a diákot, s kézlegyintéssel intett, hogy álljon a kályha mellé. Ezáltal a tanuló duplán izzadt télen. Belülről a hideg veríték rázta, kívülről a kályha melege gyöngyözött a homlokán. Zseki, ez volt a csúfneve, minden esetben szemben állott a diákkal. A felmondandó lecke anyagát a Pover - Vojtišek-féle francia tankönyvből merítette. Rövidlátó lévén, erős dioptriájú szemüveget viselt. A szétnyitott könyvbe egészen beletemetkezett, szinte az orrával túrta, követte a sorokat, s várta a szó szerinti fordítást magyar vagy szlovák nyelvre. Éppen Hegedűs Dönci tudását ellenőrizte, amikor a fényképezőgép elkattant, s megörökítette a pillanatot. Zseki és tanítványa képe még javában konzerválódott a film ezüst bromidos rétegén, amikor a katedra alatt

Rehák Gyula

élénk zakatolás hallatszott. Egy rakoncátlan tanuló öreg óraszerkezetet szúrt a pódium alá. A feleletés azonnal abamaradt. A megrémült és begyulladós tanár hívta az igazgatót. A tetre kész diákok fölborították a dobogót, mely alatt ott lapult a számlapjától és köpenytől megfosztott vekker. Persze, tettes nem akadt...

Az I/B. osztályfőnöke, Klacsánszky Rezső, a „Motúz“ rosszul tanuló fiára dührohamában ordítva, makogva így üvöltött:

– Gyuri fiam..., ficskám, ficskám, komisz ficskám, nem vagy a fiam!

A Motúz csúfnevet Klacsánszky a vadásztársaitól kapta. Nagy vadász volt Motúz, de nemigen volt szerencséje. Egyszer egy körvadászat után a szervezők egy lelőtt nyulat jutattak konyhára a résztvevőknek. Másnap Klacsánszky a tapsifülest az udvara sarkában „motúzra“ (szlovákul az a spárga neve) akasztotta, és buzgón gyakorolta a célzást a meglengetett nyúlra. Ám lógó orral tapasztalta, hogy a spárgát találta el, mire aztán a nyúl a földre zuhant, és az ugrifüles maga érintetlen maradt. Szomszédja látta a jelenetet az ablakból. Neki köszönhető, hogy a történet és vele a Motúz gúnynév rövidesen közkeletű lett a városban. A történetnek volt azonban egy másik, még mulatságosabb változata is. Eszerint Klacsánszky élő nyulat kapott ajándékba vadásztársaitól. Azt akasztotta zsinórral a fára, s rálőtt. Ellőtte a zsinórt, s a nyúl elszaladt... Űthette bottal a nyomát.

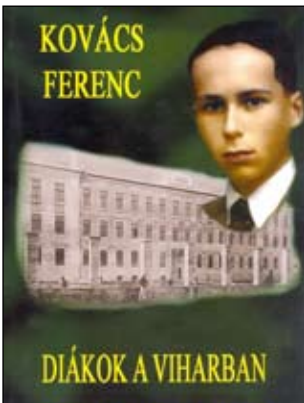
(E. Réső Zoltán: Ujvári gimnazisták)

* * *

„A mi osztályunkba 38 fiú járt, ennek majdnem fele vidékről bejáró diák volt. Az osztály tanulói ennek alapján két csoportba osztódtak, az újváriakra és a bejárókra. Érdekes, hogy szoros barátság városi és bejáró között alig alakult ki, ehhez talán az eltérő életkörülményeink is hozzájárultak. Mi falusiak már reggel ötkor keltünk, fél hétkor már a vonaton ültünk vagy álltunk. A városi fiúk még csak akkor ébredtek. Ők már délután kettőkor otthon voltak, mi két órával később. Ez ugyanakkor a tanulmányi eredményeinken nem mutat-

kozott meg, voltak jó és rossz tanulók mindkét csoportban. Legjobb barátaim a tótnyárasdi Tóth Laci, a perbetei Nagy Tibor, a kúrti Kanyicska Tódor és a tótmegyeri Klemán Feri voltak, velük értettük meg a legjobban egymást. Természetesen a feleléskor sűgásban, a futballmeccseken, a tornaórákon és sokszor máskor nagyon jó barátaim voltak a többi osztálytársaim is. Általában igen erős osztályként értékelték az iskolában a II/A-t, kivéve dr. Gánóczy Mihály matematikatanár urat. Minket ő ugyan nem tanított, de ha bejött helyettesíteni, mindig elmondta, hogy harmincötéves tanári pályafutása alatt ilyen hülye osztályhoz még nem volt szerencséje. De mi ezt nem vettük komolyan, mert ezt minden osztályban elmondta.

Gánóczy Mihály tanár úr az iskola elismert szak tekintélye volt, és közkedvelt a diákok és tanárok

A visszaemlékezés elektronikus formában is megjelent

The image shows two pages of a handwritten notebook. The left page is titled 'A tanuló neve' and has columns for 'Név', 'Tanulmány', and 'Pont'. The right page is titled 'I. osztály' and has columns for 'Név', 'Dátum', 'Pont', and 'Megjegyzés'. Both pages contain handwritten entries in ink, with some red ink used for corrections or highlights.

Thain János tanári naplója

társa helyett maradt rá. Áhítatos csend honolt az osztályban, ha sikerült őt rábírní arra, hogy németórán a szovjetunióbéli élményeiről beszéljen, ahol a finnugor nyelvészet terén végzett többször is kutatásokat.

Kiemelkedő tanáregyéniségeink mellett voltak olyanok is, akiket nemigen kedveltünk. Közéjük tartozott az osztályfőnöknőnk férje, dr. Márkus Artúr matematika- és mértan-tanár is, akit nem szerettünk verekedős természete miatt. A latint tanító Balázs Józsefet sem szerettük. Osztályunkba egy szlovák nemzetiségű fiú járt, a tótmegyeri Kleman Feri. Neki az első osztályban nehézségei voltak a magyar nyelvvel, de gyorsan és jól megtanult magyarul. Ebben mindnyájan segítettünk neki. Balázs tanár úr azonban a kezdeti hibás kiejtéséért gyakran szekírozta, tót-bozákknak csúfolta, amit az egész osztály elítélt.

Hittantanárunk dr. Vanek Imre tiszteletes úr volt. Ő reverendában járt, a vasárnapi szentmiséken való részvételt szigorúan megkövetelte. Nekünk, falusiaknak, minden vasárnap írásban kellett igazolást kérni otthon a plébános úrtól, hogy részt vettünk a szentmisén, és hétfőn az iskolában ezt bemutatni voltunk kötelesek. Nálunk, Köbölkúton, a szentmise végeztével több tucat diák sorakozott a sekrestyében az elkészített igazolással, amit Marcinka Imre plébános úr sorban aláírt. Problémát jelentett, hogy Köbölkúton minden harmadik vasárnapon nem volt mise, mert a plébános akkor a köbölkúti egyházközséghez tartozó Sárkányfalvára vagy Gyivára ment misézni. Így, ha jó idő volt, a rövidebb erdei úton Sárkányfalvára mentünk misére, máskor felutaztunk vasárnap is Újvárbá misére. Az újvári főtemplomban minden tanévnyitó idején *Veni sancte*, iskolaév végén pedig *Te Deum* volt a hagyományos ünnepség része.

Azokban az években sok igen szomorú eseményt éltünk át. A legszomorúbb talán az volt, amikor majd minden héten, főleg 1943 tavaszán, valamelyik fiú fekete ruhában, sirva jött az iskolába. Értesítést kaptak otthon arról, hogy apjuk a keleti fronton, a Don-kanyarnál hősi halált halt, vagy eltűnt. Ilyenkor a egész osztály az első órán felállva együtt imád-

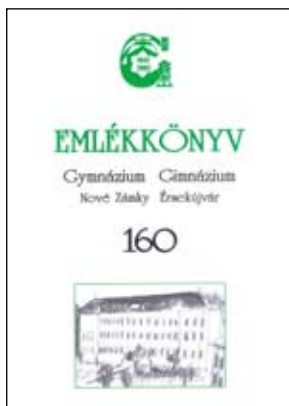
kozott diáktársával a hősi halált halt apjának emlékére, ami nagyon jólesett szegénynek, csak vajmi keveset segített rajta.

Sok vidám esemény is tarkította az életünket. Egyik osztálytársamat, az újvári Kárpáti Rudit gyakran molesztálta a tornatanár, hogy nem akar gyakorolni, félt a svédsekreénytől, nem szerette a gyűrűt. Akkor még alacsony, kövér fiú volt – később atlétatermetű kiváló orvos lett belőle. Azzal ijesztgették, hogy elhújasodik a szíve. Ezért, hogy a tanári kart a maga irányába hangolja, karácsonyra minden tanárunknak küldött karácsonyi üdvözlőt, egy kis borítékba zárt képeslapot. Ha a levél tartalma nem haladta meg az öt üdvözlő szót, akkor kétfilléres bélyeget kellett ráragasztani. Ő azonban a borítékot leragasztotta, így a posta nem tudta a szöveget ellenőrizni. Ezért minden levélre húszfilléres portóbélyeget ragasztott, amit minden tanárnak meg kellett fizetnie. Így ünnepek után minden óra azzal kezdődött, hogy amikor bejött a tanár, megállt az ajtóban, és az volt az első szava: Hol vagy Kárpáti, gyere ide, te, hülye!

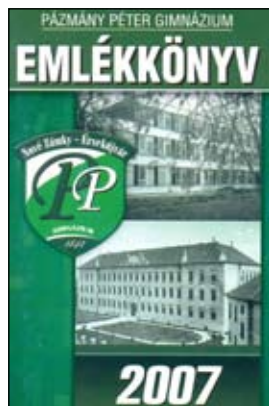
Első németóráinkon történt: tanárunk elmagyarázta, hogy ha a német szövegben a főnév *ie*-re végződik, azt hosszú *i*-nek ejtjük. A következő órán ki is próbálta új tudásunkat: felszólította a második padból Száraz Bélát, no olvasd, fiam a szöveget: Marie schreibt Hausaufgabe – Mária írja a házi feladatot. Béla fel is olvasta, hogy Mária schreibt... A tanár úr mindjárt meg is kérdezte tőle, hogy hová valósi. Nyitranagykéri vagyok, mondja. Jó, rendben van, de ami Nyitranagykéren Mária, az itt most Mária, érted? Próbáld meg még egyszer. Sajnos, megint csak Mária maradt az első szó, és csak az utána következő pofon szerzett érvényt a helyes német kijetésnek.

A 150. évfordulóra kiadott Emlékkönyv

A 160. évfordulóra kiadott Emlékkönyv

A 165. évfordulóra kiadott Emlékkönyv

Így teltek a hetek és hónapok az 1942/43-as tanévben, itthon még békében és nyugalomban, a szokásos diákproblémák mellett aránylag boldogan és gondtalanul.

(Kovács Ferenc: Diákok a viharban)

* * *

Az Érsekújvári Magyar Királyi Állami Pázmány Péter Gimnázium 1943/44-es évkönyve, valamint Kovács Ferenc: Diákok a viharban című könyve elektronikus formában olvasható és letölthető a www.watson.sk honlapon. Az egyes iskolaévek Közlöneyei a www.pazmamngymnz.edupage.org oldalon találhatóak.

A gimnázium nagy szellemei

Strba Sándor, helytörténész

Emlékekből élünk, és a múlt bearanyozza jelenünket. Nevek ragyognak fel, amelyek már fogalomná váltak, és minden név ma már egy darab történelem. Hiszen ahol szellemi életünk jeles képviselői születtek, iskolába jártak, a hely, amely alkotásaikat ihlette, mind-mind részei egy város kulturális örökségét felidézendő múltjának.

Az érsekújvári gimnázium fennállásának 170. évfordulója alkalmából szeretném az alma mater egykori nagy szellemeit megidézni, akik mindenkor példaképekül szolgáltak az ifjúság számára, akiktől tanulni lehetett és lehet ma is, ahogy azt az egykori algimnázium bejárata fölötti örökérvényű Vörösmarty-idézet ma is hirdeti:

*„A közjót szerető polgárság áldozatából
állok az ifjúság jobb nevelése miatt.”*

NAGYFALUSSY ISTVÁN

1899. május 30-án született Érsekújvárott, itt érettségizett és itt is hunyt el 1971. május 24-én.

Az érettségit követően Budapesten elvégezte az újságírói tanfolyamot. Főleg az Érsekújvár és Vidéke hetilapban jelentek meg cikkei, versei, riportjai. Négy verses kötete jelent meg, időrendi sorrendben a következők: Csillaghullás (1926), Nászbokréta (1927), Menekülő madarak (1932), Dalol az ABC (1934).

Nagyfalussy István, ha nem is volt országos költő, helyi vonatkozásban könnyed lélegzetű versei, ösztönössége, egyfajta belülről jövő vallomásszerű őszintesége kétségtelenül elárulta lírai tehetségét. Igazi bohém volt, mindenki-vel barátságot kötött, mindig járt-kelt a városban és így sokoldalúan tájékozott is volt.

Luzsicza Lajos festőművész a következőképp emlékezik rá: „... Ez a mackós mozgású, nagydarab, kedves ember a maga módján a haladást képviselte, és mindig ifjúságpárti volt. Hozzánk, a még egészen fiatalokhoz is így találta meg az utat. Gyakran megtörtént, hogy váratlanul beállított hozzánk, a családhoz. Ilyenkor letelepedett a konyhaasztalhoz és ömlött belőle a szó, apám-

mal is és anyámmal is könnyedén szót értett. Anyám elébe rakta a kenyeret, a szalonnát, vagy, éppen ami akadt, ő pedig jóízűen nekilátott a falatozásnak. Mindenről és mindenkiről mindent tudott a városban, lokálpatrióta volt a javából, úgymondhatnám, személye nélkülözhetetlen volt Újvár társadalmi életében....”

KOBOLKA ALAJOS

Talán utolsóként távozott azok közül, akik ott bábáskodtak az Érsekújvári Magyar Tanulóifjúságért Alapítvány bölcsőjénél 1992-ben, az érsekújvári gimnázium alapításának 150. évfordulója tiszteletére rendezett ünnepség alkalmával. Szívében egész életében érsekújvári maradt és pázmányos gimnazista.

1921-ben született Érsekújvárrott, az elemi és a középiskolai tanulmányait szülővárosában végezte. Tette a dolgát Budapesten, ahová a sors vetette, elismert és megbecsült bányamérnökként dolgozott egész életében.

Számos újítása és találmánya volt. Beutazta Európa valamennyi országát, és ezek a tanulmányúti tapasztalatok nagy segítségére voltak munkájában. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el.

Kobolka Alajos ízig-vérig újvári maradt és nagy lokálpatrióta. A magyar tanulóifjúságért Alapítvány alapítójaként a kuratóriumnak is több éven át tagja volt.

Ő is, ahogy az egykori újvári barátai is időben felismerték, hogy az érsekújvári magyarság megmaradásának alapja a színvonalas magyar nyelvű oktatás, amit támogatni kell azoknak az „öreg diákoknak”, akiket, a háborút követően a sors kényszere elsodort a világ minden tájára.

Nyugdíjasként is tartotta a kapcsolatot otthoni rokonaival, barátaival, ismerőseivel, és lélekben mindig haza vágyott.

A gyémántdiplomás bányamérnök, Kobolka Alajos 2012. március 8-án hunyt el Budapesten.

JÓCSIK LAJOS

Jócsik Lajos publicista, író, a Sarló mozgalom egyik szellemi irányítója, 1910. május 4-én született Érsekújvárrott. Az egykori gázgyári segédmunkás fia már gimnazistaként aktívan bekapcsolódott az ifjúsági mozgalomba. Az 1928/29-es gimnáziumi értesítőben neve előtt

csillag található, ami akkortájt az eminens tanulónak kijáró megjelölés volt.

A harmincas években jogi tanulmányokat folytat Brünnben és Pozsonyban, majd újságíróként, a prágai rádió magyar adásában szerkesztőként dolgozott. Az érettségi és a jogi tanulmányok között egy évet Franciaországban töltött, ahol a Sorbonne előadásait is hallgatva korszerű közgazdasági és szociológiai ismeretekkel verezte fel magát.

Fő szervezője és irányítója volt a szociográfiai vándorlásoknak, és ebben a jelentős vállalkozásban ő maga is részt vett.

1938-at követően Budapesten találjuk Jócsikot, ahol egy ideig Móricz Zsigmonddal szerkesztette a Kelet- Népe című lapot.

Igen gazdag és széleskörű publikációs tevékenységet fejtett ki. Jelentősek helytörténeti tanulmányai is. Említést érdemel a Szlovenszkói városképek című kötet, amelyben szülővárosáról, Érsekújvárról is írt. 1980. december 31-én hunyt el Budapesten.

DOBOSSY LÁSZLÓ

A tanár, az irodalomtörténész, műfordító, a Sarló nemzedék meghatározó jelentőségű alakja, Dobossy László 1910. augusztus 9-én született Vágfarkasdon. Tízéves volt, amikor szülei felköltöztek Érsekújvárra. Erre az időszakra Dobossy így emlékezik: „... Alig múltam tízéves, amidőn egy őszi estén szüleimmel először érkeztem faluból városba. Az első lépés fájdalmas volt: megbotlottam a járdaszegélybe s nevetégesen hasra estem. Nálunk otthon nem volt járda, sötétben is tudtuk, merre, hogyan menjünk...”

Dobossy az egykori alma materre a Vallomás a hűségéről című írásában így gondol vissza: „... Az immár másfélszáz éves iskolánk olyan intézmény volt és marad, ahová egyszer - tanulóként - belépett valaki, az aztán élete végéig hiába próbál kilépni belőle. Szelleme és emléke elkísérte mindenüvé, vele marad, alma materként táplálta. Akarva-akaratlanul így vagyunk ezzel mi újvári diákok. Az idő útja minél messzebbre visz az iskolában eltöltött évektől, az emlékezet révén s a hűség erejével egyre közelebb kerülünk hozzájuk...”

Főiskolai tanulmányait Párizsban és a prágai Károly Egyetemen végezte, tanári oklevelet és filozófiai doktorátust szerezve.

Már szellemi tudatosodásának kezdete óta minden igyekezettel arra törekedett, hogy népeink életében és fejlődésében főleg a közös vonásokat és párhuzamokat figyelje és keresse, és részese legyen a kis nemzeteket ösz-

szekötő szálak erősítésének. Egy életre szóló elkötelezettséggel hirdette és vallotta, hogy kis nép is lehet nagy nemzet, ha van eredendően új és lényeges mondanivalója a világnak.

Dobossy László humanista magatartása, hűsége az „öröknek” mondott emberi értékek iránt, tőlünk, utódoktól, elismerést és tiszteletet érdemel.

1999. január 27-én hunyt el Budapesten.

CZÁRÁN DÁNIEL

1880. május 13-án született Sebeden, Temes vármegyében. Az aradi tanítóképzőben, 1904-ben szerzett testnevelési tanári oklevelet. 1905-ben az érsekújvári gimnázium testnevelő tanára, ahol 35 évet töltött az iskola falai között. Tanítványai már az 1905/06 -os iskolaév végén elnyerik a bajnoki díjat a székesfehérvári ifjúsági versenyen. Maga is kitűnő tornász, szakmájának és az ifjúságnak egyaránt rajongója.

De nemcsak az iskolában, hanem a társadalmi munka szélesebb területein is lelkes odaadással tevékenykedett. Turczel Lajos Tanulmányok és emlékezések című könyvében így emlékezik egykori tanárára: „...A kedélyes, de őrmesteri módon szigorkodni is tudó Czárán Dániel tornatanár az intézet egyik legrégebb pedagógusa volt. Alapítója és vezetője volt az 1907-ben alakult ÉSE (Érsekújvári Sport Egyesület) sportegyesületnek, amelynek pályáján évente népszerű tornaünnepélyt szervezett, és kiváló tornászokat nevelt...”

Az első köztársaság idején a városhoz közel eső szigeten az öreg Nyitra folyó partján jól felszerelt strandot létesített. Mindenütt ott volt, ahol munkára és kezdeményezésre volt szükség. Czárán Dániel neve és érdemei megörökítésre méltók városunk sportéletének kialakulásában.

1966. augusztus 2-án hunyt el Naszvadon.

TANÁROK VISSZAEMLÉKEZÉSEI

Diákéveim

.....
PaedDr. Gátasi Béla
.....

1982-ben érettségiztem Érsekújvárott a gimnázium ódon falai között. Diákéveim legszebb időszaka volt az a 4 év, amit az Érsekújvári Gimnázium diákjaként töltöttem el. Olyan osztálytársakra találtam, akikre ma is szívesen emlékszem és örömmel találkozunk. Az évek során barátok lettünk és az osztály átalakult kellemes baráti közösséggé. Érettségi után mindenki elindult az „ÉLETBE”, hogy megjárja a maga útját. Egy latin mondás szerint: „Kellemes az elmúlt dolgokra való visszaemlékezés”.

Az iskola tantestülete rendkívül erős volt, szakmailag és emberileg egyaránt. Rangsor és a teljesség igénye nélkül szeretném megemlíteni Hornyák Pál, Csizmadia Béla, Barák József, Tárnok Zsuzsanna, Geleta Ernő, Kovačič Beáta tanárokat, akik szívüket is beleadták, hogy mi sikereket érjünk el. A felsorolásba utoljára hagytam Brigán Zoltán tanár urat, aki a matematika és fizika tanításán kívül az osztályfőnököm is volt. Az ő személyisége új szintre vitt a tanítás minőségébe. Lehetett látni a szenvedését, ha a diák nem értette meg az elmondottakat, és addig kísérletezett, míg eredményt nem ért el. Örülök, hogy a négy év alatt sok jót kaptam iskolatársaimtól, valamint nagyra becsült tanáraimtól. Ők közösen formálták jellememet, egy-egy közösség iránti elkötelezettségemet, és a tévedések beismertésének szükségességét. A négy év igazolta, hogy jól felkészítettek, mert az óvatos, bölcs és megfontolt döntéseim alapján szép életet tudok magam mögött. A gimnázium elvégzése után az én életpályám a matematika mentén haladt tovább. Matematika - informatika - technika szakos tanár lettem.

1983-ban kezdtem az érsekújvári gimnáziumban tanítani, tehát a volt gimis diákból gimis tanár lett. Nagyon örültem, amikor sikerült állást kapni a jó nevű iskolában, ahol akkor sok fiatal kolléga kezdett el dolgozni. Tele voltunk lelkesedéssel, ambícióval, tettvággyal, amely átsegített a pályakezdő évek nehézségein. A tantestületben rendkívül sok színes tanáregyenység tanított, akiket példaképnek tekintettem, akikhez hasonló jó pedagógus szerettem volna lenni. Több esetben osztályfőnök is vol-

tam. Nagyon szeretem ezt a sok munkát és időt igénylő feladatot, mert szükségét éreztem annak, hogy valakihez erősebben kötődjek és ők is hozzám. Olyan ez, mintha egy nagy család lennénk, hiszen itt tud a pedagógus legközelebb kerülni a tanulókhöz, és a legtöbb segítséget is itt tudja adni a diákjainak.

Ahogy gondolkodom, ahogy „előadok“, ahogy a tanítványaimhoz viszonyulok, abban tudatosan és ösztönösen is az munkál, amit gimnazistaként a „nagyoktól“ ellestem, tanul-tam, amitől igazán „érett“ lettem.

A mai napig a Pázmány Péter Gimnázium tanára vagyok, lassan 30 éve. Úgy érzem, hogy a munkám nem volt hiábavaló, sikerült ismereteimet továbbadni a tantárgyaim iránt érdeklődő tanulóknak. Kívánom az ifjú tanár kollégáknak, hogy sok tehetséges fiatallal találkozzanak, akiből értelmes, a problémákat megoldani tudó felnőtteket neveljenek. A jelenlegi tanulóknak szép, eredményekben gazdag diákéveket kívánok, hogy ezáltal jól felkészülhessenek a felnőtt élet feladatának megoldására.

Egy ilyen visszaemlékezés ezernyi emléket ébreszt az egykori diákban. Emlékek a di-ákcínyekről, emlékek tanárokról, emlékek órákról, elbliccelt házi feladatokról, emlékek kirándulásokról, emlékek talán meg sem történt dolgokról.

Egy iskolát alapvetően az minősíti, tanítványai mire vitték, hogyan állták meg helyüket a nagybetűs életben. Én úgy gondolom miattunk nincs szégyenkezni valója az alma ma-ternek. Valamennyien megtanultuk a leckét. Lettünk becsületesen dolgozó emberek, orvosok, mérnökök, jogászok, tanárok...

170 éves iskolánk, ezt köszönjük Neked!

Hordjuk tisztán szívünkben!

Csizmadia Béla

Végtelen tér, idő: a fizika illetve a matematika alapfogalmai, mondhatjuk axiómái. Tanulmányainkból tudjuk, hogy minden jelenség térben (valahol) és időben (múltban, jelenben, jövőben) játszódik le. Most, hogy iskolánk jubileumát ünnepeljük tekintsünk kissé a múltba. Mert a múlt ismerete nélkül, nem lehet sikeres jövőt építeni. Ezen természetesen lehet vitatkozni, de nem érdemes. Az a pedagógus nemzedék azonban, amelyhez én is tartozom (napjainkban nyugdíjasok), az elemit még a második világháború idején végezte, vagy nem végezte. Tehát megélhette, tapasztalhatta a háború veszélyeit és annak borzalamaait. Ennek következtében én is részese lehettem a háborút követő hontalanság éveinek, minden következményével sújtva. Az alapiskola első évfolyamát sikerült elvégez-nem. Hozzá tartozik az igazsághoz, hogy tovább nem folytathattam tanulmányaimat, mert

a közel négy évig tartó jogfosztottság, elnémíttottság után az újraindulási helyzet rendkívül nehéz volt. Mivel még mindig nem volt magyar nyelvű tanítás sikerült bejutnom elsőből a negyedik évfolyamba, mondanom sem kell szlovák nyelvű osztályba. (A történelmi értékek folytonossága nem csupán a művészetekre vonatkozik. Az értékek folytonosságában, megszakítottóságában eligazodni nem lehetséges akkor, ha eközben kizárólag a napi politika meggondolásaira tekintünk, és ha nem történetiségünkben, nem a saját korok feltételei között vizsgáljuk a régebbi korok értékeit. Az elfogultságok, egyoldalúságok és nem különben a sovinizmus a háború utáni történelmünkben is kísértettek.)

Az érsekújvári gimnázium padjaiban

Miután megnyíltak a magyar iskolák, és sikeresen elvégeztem az alapiskolát az érsekújvári gimnáziumban folytattam további tanulmányaimat. Itt meggyőződhettem róla, hogy a társadalmi forradalom és az anyagi-kulturális felemelkedés egymás nélkül nem valósulhat meg. Tanulságos lett, hogy egy kisebbségbe szakadt nép, mint a miénk, Európa e táján belső meggyőződése, vágyai, jobb reményei alapján hiába akar a haladás útjára lépni, ha nincs nemzetközi támasza, nem állhat meg a politika brutális erőivel szemben. Mi az örökséget nem ereklyeként szemléljük, hanem tanulságokat és tapasztalatokat kutatunk benne. Az a kihívás, amely az iskolába járó gyereket és felnőttest ér, egyben éri magát az iskola intézményét is, egészen új feladatok megoldását várva tőle. Nem elégedhet meg az ismeretek átadásával, hanem közéleti és társadalmi cselekvésre kell serkenteni a diákságot.

A pedagógus szerepéről

Abban az iskolában tanítani, amelyben magunk is tanultunk, felemelő érzés. Ezen kijelentésből következtetni tud a kedves olvasó, hogy a főiskolai tanulmányaim befejeztével a volt tanárain kívánságára mint pedagógus visszakerültem szeretett iskolámba. Most már utólag elmondhatom, hogy életem az érsekújvári gimnázium. Több mint 45 évet töltöttem az alma mater falai között. Munkám során mindig azt tapasztaltam, hogy igazán jó kapcsolatokat azok a pedagógusok tudnak kialakítani, akik szeretik is a gyerekeket, a fiatalokat. A tanító roppant lehetősége az is, hogy a gyerek számára ő képviseli a társadalom követelményeit, s ennek révén az iskolában és azon túl megbecsülést szerezhet magának. Az iskola, melynek közösségét a tanító szervezi, nemcsak oktatási intézmény, hanem az emberi kapcsolatok, a fegyelem és a figyelem, a társakra és a problémákra irányulás elsajátításának színhelye is. Egészséges személyiségfejlesztés csak akkor képzelhető el, ha az ifjúság értéktudatában a sport, a testnevelés reális szükséglet az önmegvalósítás eszköze. Ezeket a követelményeket iskolánk volt pedagógusai legtöbb esetben korán felismerték és ekként cselekedtek.

Visszhang 1:

A kedélyes, de őrmesteri módon szigorkodni is tudó Czárán Dániel már 1907-ben a gimnáziumban tanított, és az akkor megalakult, de két évig csak torna- és vívószakosztályként működő sportegyesületnek, az ÉSE-nek vezetője és alapító tagja volt. Az ÉSE pályán évente népszerű tornaünnepélyt szervezett és kiváló tornászokat, labdarúgókat nevelt.

Visszhang 2:

Procházka László 1938-ban érettségizett az újvári gimnáziumban. Többször volt főiskolai válogatott kapus. 1947-ben a párizsi Főiskolai Világbajnokság résztvevője volt. A háború után megalakította Magyarországon a röplabda sportot. Mint a szövetség alelnöke és az Európai Szövetség tagja Európa számos országába eljutott. Hosszú ideig a magyar röplabda válogatott kiválósága volt.

Visszhang 3:

Én, mikor tanítani kezdtem az akkori Magyar Tizenegy éves Középiskolában, azonnal hozzáfogtam az alap tagozaton a futballcsapat szervezéséhez. Ebből a csapatból több csehszlovák ifjúsági válogatott játékos került ki és sokan közülük a Liga 1-ben évtizedekig rúgták a labdát.

Visszhang 4:

Az érsekújvári magyar kulturális élet centruma akkortájt a Csemadok helyi alapszervezete volt. A Csemadok március 15-én minden évben megemlékezett (megemlékezik) az 1848-as szabadságharcról. Vezetésem alatt a gimnázium irodalmi színpada évről-évre hatékonyan hozzájárult az ünnepi estek színvonalához.

Visszhang 5:

A gimnázium első évfolyamában a magyar irodalmi órán többek között Balassi Bálintról azt tanultuk, hogy a magyar reneszánsz nagy költője, a magas művészi színvonal, a magyar nyelvű világi líra megteremtője. Volt végvári vitéz Egerben és Érsekújvárott. Ellenben ekkor még nem tudták, hogy hol van eltemetve. Februárban sítanfolyamon vettünk részt Kráľová Lehotán. Az egyik nap annyira megenyhült az időjárás, hogy a hó alkalmatlan volt a sielésre. Ezért gyalogtúrúra mentünk a szomszéd faluba. Miután a templom ajtaja tárva nyitva volt, körülnézhattunk. Nagy meglepetésünkre az oltár melletti kőtáblától azt olvashattuk magyarul, hogy Balassi Bálint itt van eltemetve. Diadalitassan ballagtunk vissza szálláshe-

lyünkre a nagy felfedezés közepette. Miközben hóvirágot pillantottam meg az egyik szikla tövében és ekkor megszületett első költeményem, amelyet most újra idézek.

*Játékos kedvem langyos rebbenése vár,
Gyere szívembe bájos hóvirág.
Szeretet van ott, s mindig szent a béke,
Megmaradsz mindenkor a virágok szépe.*

Balassi sírhelyét tehát a Hybbe községben megtaláltuk. Láthatjuk, hogy ilyen véletlen utakon is el lehet jutni a műveltséghez.

Ezek után sem lesz más utunk. Immár történelmi tény: népünk, nemzetünk és ifjúságunk jövője végérvényesen csak a saját kezünkben van. Nincs elveszett poszt, ha az ör egy nagyobb cél, egy nagyobb közösség, egy önként választott küldetés elkötelezettjeként áll térben és időben.

Sodrásban

Száraz Magdolna

Az élet két legnagyobb változása kétségtelenül a születés és a halál, de közte sok mindent átélünk – jót is, rosszat is. Az iskolaválasztás és a munkahelyválasztás szintén a nagy döntések, nagy változások közé tartozik. Nekem úgy alakult az életem, hogy mindkettő ugyanahhoz kötődik – a gimnáziumhoz!

Diáklányként középen

1970 tavaszán szép ünneplő ruhába öltözve a felvételi vizsga apropóján léptem be első alkalommal a gimnázium kapuján. Reál vagy humán osztály? – kérdezte a vizsgát követően a folyosón az egyik tanár. Mivel szerettem olvasni, és kevésbé számolni, a válaszom humán volt. De aztán jött a meglepetés szeptember 1-jén: Jézusom, csak lányok, és köztük is csak négy ismerős újvári arc! A magyar irodalom órákat szerettem, versek, elemzések, idézetek – áhíttal hallgattam, az áldott emlékü Barák Józsi bácsi tanította, az osztályfőnökünk is ő volt, és

Gimnazista osztálytársakkal – jobbról én

javasolt a magyar érettségi írásbelimre, mivel a puskából nem pontosan idéztem egy szocialista frázist. A tanár elvtárs-úr még jóval a nyolcvankilences fordulat előtt angolosan távozott, nyugatra disszidált...

De szó ne érje a gimnázium elejét, el kell mondanom, hogy tiszteltük tanárainkat. És jó emlékekkel gondolunk a gimista évekre, annak ellenére, hogy a szünetekben, mint a börtönudvaron körbe-karikába kellett sétálnunk a folyosókon, majszolgatva tűzórainkat szédülésig. Jó érzéssel gondolok vissza a mezőgazdaságot kiegészítő közösség kovácsoló tanév eleji szüretekre és az egyhónapos nyári „brigádokra” is.

Az érettségi után gyorsan elrepültek az egyetemi évek, és én újra visszatértem a gimnázium ódon épületébe. Tanítottam szlovák és magyar tanítási nyelvű osztályokban osztályharcot, tervgazdálkodást, proletárdiktatúrát - munkásoköl , parasztököl , odacsap, ahova kell, aztán később rájöttem, hogy nem oda...Aztán már csak magyar osztályokban tanítottunk, aztán a magyar osztályok elköltöztek másik épületbe, aztán teljesen önállósultunk, és kezdtünk felszabadultabban létezni, működni - identitás megőrzően. Felpezsdült a diákélet - színjátszó kör, lánykórus, diáknapok, palotás táncok, diákbalok, diáklap és diákönkormányzat, iskolanévadás, szoborállítás stb.

Harminchárom éve a gimnáziumban, gombócból is sok! Hát még gyerekből! De én szeretem őket, mert a tanári pálya az kérem szépen, egy hivatás!

Üzenet az iskolából az iskolának

.....
Stancz György,

nyugalmazott magyar nyelv

és irodalom–történelem szakos tanár

Az évek gyorsan telnek. Ismét „üzent” az iskola...

1992-t írunk, akkor 150 év telt el azóta, hogy Érsekújvárott megalakult az első gimnázium – 1842-ben. A ferencrendi szerzetesek önfeláldozó, elszánt, makacs és kitartó munkájának eredménye volt ez a siker – eredményes harc a politikával, országos intézményekkel, persze a városvezetés, a „közjót szerető polgárok” hathatósan támogatták a nemes célt, de amint végül is kiderült, nem volt ez meddő „szélmalomharc”. A patinás épület ma is áll – bár sokak számára érthetetlen, miért nincs semmi köze a mai gimnáziumhoz. (Mindenesetre a 150. évforduló kapcsán a kérdés felmerült, az épület akkor üresen állt, a megértés is megvolt a város vezetősége részéről.)

Kerek évforduló alkalmával az iskola mindig üzent, felhívta önmagára a nyilvánosság figyelmét. Az első sikeres ötven év betetőzéseként az addig négyosztályos algimnázium főgimnáziummá lépett elő. Az iskola korabeli értesítője tüzetes alaposítással számolt be az elért sikerekről. A város életében nagy eseménynek számított, amikor az intézmény 1911-ben átköltözött az impozáns új épületébe (Széchenyi utca). Országos jelentősége folyvást nőtt, a két háború közötti években még az elcsatolt távoli megyékből is sok diák járt ide. 1942-ben „VILÁGÍTÓTORONY”-ként ünnepelték a 100. évfordulót. Az akkori diákok később büszkén és lelkesen emlékeztek vissza a nemzeti ünnepekre emlékeztető nagyszerű, színvonalas rendezvényekre.

És most „nemrég” – 20 évvel ezelőtt – ismét lázban égett hosszú hónapokon keresztül az egész iskola: az iskola vezetősége, a szervezéssel megbízott tanárok, de az iskolabarátok, a régi diákok – természetesen az akkori diákokkal együtt – és sokat segített a helyi Csemadok is. Talán a legaktívabb külső szervező Major Feri bácsi, az akkori Csemadok-titkár, s mint régi gimnazista a nagy generációból, szinte napi kapcsolatban állt az iskolával. Több szekrényt kitöltő különféle anyagokkal, dokumentumokkal, képekkel és sok jó tanáccsal, visszaemlékezéseivel segítette a szervezőket. De lángolt az ügyért a magyar alapiskola egykori igazgatója, Száraz László tanár úr, kedves barátom is, továbbá sok-sok hazai és külföldön élő öregdiák, mintha valami családi ünnepre várnának, jöttek és hozták az ötleteket, írásaikat, visszaemlékezéseiket. Néhány nevet hadd említsek közülük: Dr. Dobossy László és Dr. Turczel Lajos – egyetemi tanárok, Luzsica Lajos festőművész (a Rákóczi Szövetség nevében), Dr. Balázs András jogtanácsos, Szőke István (az Élet és Tudomány főszerkesztő-

je), Mudr. Tornóczy László, Jánossy Sándor publicista és sokan-sokan mások. Az évforduló kapcsán - jól időzítve - könyvek, visszaemlékezések, mint pl. Dr. Turczel Lajos (Részletek gimnazista naplóból), dr. Dobossy László (Vallomás a hűségéről), Luzsica Lajos (Elindulás), Dr. Balázs András (Az érsekújvári gimnazisták és a Sarló), Résző E. Zoltán (Ujvári gimnazisták), Kovács Ferenc (Diákok a viharban) és még több más, többet ezek közül tartalmaz a 150. évfordulóra kiadott Emlékkönyv is. Az évfordulás rendezvénytársaságnak sok száz vagy ezer látogatója volt az itthoniakon kívül Kanadától, Budapesten keresztül egészen Izraelig. Az iskola üzent, és csak jöttek és jöttek...

Nagyon belefáradtunk, de megértte!

Személy szerint, én mindig áhitattal figyeltem először kívülről, majd belülről is ennek a nagyszerű intézménynek kisugárzását, tekintélyt parancsoló légkörét, kezdetben kisdíákosan igyekezve azokat, akik oda jártak, a tanárookra úgy néztem fel, mintha egészen különleges lények lettek volna - mert azok is voltak! Egész kis történetek kaptak szárnyra mindarról, ami ott bent történt. Nagybátyáim a kezdetektől itt, azok között a falak között éltek fiatal éveiket, a család, a rokonság zöme úgymond szinte ide kötődött.

Még nem is ismertem őket, de valóban „ismerősként” éltek bennem a nevek: Czárán Dániel, Vlosák Péter, Vanek Imre, Dr. Noszkay Ödön, Krammer Jenő, Bánó Ernő, Mrenna József, Thain János és még sokan mások.

Majd én is gimnazista lettem a háború után, és igazán nem is volt számomra ez az iskola, szinte második otthonom-má vált. Itt lett belőlem lassan nagydiák - és bár a megelőző években azért kirázott a hideg, ha az érettségre gondoltam, de csodák-csodájára nem haltam bele. Ezek az évek még a régi, ún. kemény szocializmus embert próbáló - gyakran deformáló, sokszor a személyiséget megalázó évei voltak. Az iskolában azonban - tanáraink jóvoltából, vagy csupán alaposan

Családommal

lehűtve, jócskán megszelídítve a kinti „fényes szelek” -ből. (Ezt a világot jól mutatja be Bacsó -Fényes szelek c. filmje - megdöbbentő, félelmetes - néha felidézem videóról.)

Később - 1976-tól - már mint tapasztalt pedagógus jöttem vissza a gimnáziumba, hosszabb pedagógiai gyakorlat után. Most egy kicsit szorongva, de kitűnő igazgatónk, Gunda Ladislav (kölcsonösen megkedveltük és tiszteltük egymást) és kitűnő tanári karunk gyorsan feledtették velem fölösleges kételyeimet. Kiváló iskolába kerültem. A legjobb szlovákiai gimnáziumok között szerepeltünk az egyébként akkoriban gyakori minisztériumi látogatások és értékelések alapján. Hogy milyen volt az iskola színvonala? Többször volt alkalmam összehasonlítani tanáraink és diákjaink tudását mint kiküldött érettségi biztos vagy elnök (Komárom, Dunaszerdahely, Pozsony, stb.), és a tapasztalatok csak megerősítettek mind-ebben. Örömmel és némi büszkeséggel mondom, hogy régi tanáraink közül mint kollégát szívesen fogadtak többen is (pl. Dr. Dobossy Anna - francia, testnevelés szakos - 70 évesen is elegáns, olimpiai bajnokhoz illő tartás, fellépés - dr. Rehák Gyula, Dubai Géza, Barák József tanár urak és a csodálatos Gánóczy Mihály tanár úr - sohasem voltam természettudományi beállítottságú diák, de annak idején igazán megszerettette velem pl. a trigonometriát, most is mindig mosolygó, jóindulatú, nagy tudású kolléga szinte barátként fogadott... és sorolhatnám tovább.) Öröm volt itt dolgozni. Amikor nyugdíjkorba értem, azon vettem magam észre, hogy további hat évet töltöttem el mint óraadó tanár. Illett befejezmem...

És a diákok? Persze, mindig akadtak és lesznek is olyanok, akik úsznak az árral, de én csak a szépre emlékezem. De hogy milyen is volt a diákélet diákszemmel? Cs. Liszka Györgyi, a Vasárnap főszerkesztője, mindig kitűnő tollú, az irodalmat szerető kedves volt diákunk egy nagyszerű görbe tükröt készített diákveiről Lilla naplója címmel. Hát van benne

Unokáim - Sophie és Noah

minden, de frappáns - nekem tetszett! Szóval ez a könyv is - a műfaj adta lehetőségekkel élve - se-gíthet megismerni ezeket az éveket, és disztngválni, tallózni a korabeli iskolai élet tarkabarkaságában. Aki akar, a színpalak mö-gött is leskelődhet.

A lényeg mégis az, hogy volt diákjaink - és biztos így lesz ez a maiakkal is - megállják helyüket a legigényesebb elvárásokat is beváltva a közéletben, de különösen mint tudo-

mányos dolgozók: tudósok, mérnökök, orvosok, tanárok mindenféle szinten – otthon és messze távoli kontinenseken is. A „Világítótorony” tehát működik és üzen: hívom és köszöntöm a mindig újakat! Csak működjön még soká, legyenek újabb és újabb sikerekben gazdag évek és kerek évfordulók!

Persze nem minden habos torta... Voltak szűk esztendők is, a diákok létszáma is néha megfogyatkozott, de tettünk érte – hosszú lenne elmesélni. Én úgy látom, hogy az iskolában eltöltött harminc évemből kevés az az idő, amiért érdemes szomorkodni. Mert voltak – sajnos lesznek is gáncsoskodók, rosszakaróink is. Megváltozni nem is igen fognak. Sokakat eltanácsolnak, elcsábítanak a mi iskolánkból – lelkük rajta – zátonyok és szirének sok kárt okozhatnak nekünk, nemcsak az iskolának, de a városnak, magyarságunknak.

Erősítsen bennünket az a tudat – tanárt és diákokat, szülőt és iskolabarátot egyaránt – túléltünk már tatárt, törököt, ilyen vagy olyan diktatúrákat, kaptunk már kis és nagy pofonokat, mert sokak fülét, lelkét bántotta, ha szoltunk... és még mindig és mégis itt vagyunk!

Ne tévesszen meg bennünket sem hamis manipuláció akár a politika oldaláról. A simulékony és mindentudó média részéről, a magabiztos nagyokosoktól – és a kishitűektől!

Tudnunk kell, kik vagyunk, ismernünk kell (nagyon és pontosan) gyökereinket, tisztában kell lennünk identitásunkkal. Az erkölcsi tisztaság, egyenes beszéd és hit párosuljon igazi hasznos tudással. Válogassunk, válasszunk jól, okosan, pragmatikus módon a lehetőségek között, és ne kergessünk délibábokat!

Válasszunk magunknak példaképeket (sok más közül: iskolánk névadója is lehetne az – meg kellene jobban ismernünk)! Fontos lenne visszafordulni a múltba, de kereshetünk sokkal közelebbi, köztünk élő, kezünkkel – szívünkkel elérhető, követhető nagyszerű embereket is.

Mert hiányoznak belőlünk a nemes ideálok, sodródunk: ez pedig veszélyes navigáció! Az elmúlt félévszázad – tudatosan – lerombolta akaraterőnket, szolgállelkűvé formált, szétzörgette értékrendjeinket – és nem adott helyébe mást! Kezdjük hát az alapoktól az építkezést, formáljuk meg magunkban az új embert. Ezért kellene a jó és időálló példaképek és értékrendek. Bízunk egymásban és még inkább önmagunkban. Az erős, magabiztos egyén hozza létre az erős, öntudatos közösséget, nemzetet.

Ha utat tévesztettünk, ott a „Világítótorony” (az iskola), a család, a hit és ott a templom. Hit és igazi tudás nélkül nincs erkölcsi erő, nincs önbecsülés, nincs, ami értelmet ad az életnek., nincs szárnyaló szellem!

Olvassuk el hát újra Reményik Sándor és Ady Endre versét, és gondoljuk végig minden szavát! És aztán olvassátok el ismét és megint újra! És még valamit: minden nemzet az anyanyelvén lett tudós! Ezt neveli belénk a család, a templom és az iskola:

Én iskolám, köszönöm most neked,
Hogy az elmúlt élet-csaták között
Volt mindig hozzám víg üzeneted.
(Ady E.)

... s gyermeketek ... ne hallja szülője szavát?!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!
(Reményik Sándor)

HÍRES MATURÁNSOK

Filakovszky János

Ideggyógyász szakorvos, kutatóorvos, PhD fokozatot szerzett az idegtudományok területén, egészségügyi menedzseri diplomával is rendelkezik. A Quintiles Magyarország Kft. és a Quintiles Kelet-Európai és Közel-Keleti Régiójának ügyvezető igazgatója. 1996 óta dolgozik gyógyszerfejlesztési területen.

Születési hely: Érsekújvár

Születési dátum: 1967

Tudományos fokozat: PhD. (2002), Klinikai orvostudo-

mányok

Szakterület: Idegtudományok, központi idegrendszer, epilepszia

Tudományos osztály: V. Orvosi Tudományok Osztálya

Tudományos bizottság: Klinikai I. (konzervatív) Tudományos Bizottság

Kutatási terület: Szerotonin, epilepszia, alvás

Peržel Igor

Villamosenergia kereskedelem, senior trader, Repower Trading svajci anyavállalat, a Közép- és Kelet-Európai piacokkal foglalkozó kirendeltsége

Gondolatok az évfordulók küszöbén

Az évfordulók kapcsán az ember rendhagyó szeretne lenni és egyben őszinte.

A jubileumok értelme talán abban rejlik, hogy az ember megáll egy pillanatra, visszanez, és akarva-akaratlan értékkel.

Amennyiben ez sikerül neki, új és értékes látászövegre tehet szert nemcsak a múlt és jelen, de a jövőt illetően is.

Ezt a komoly feladatot viszont szívesebben átengedném az erre hivatottaknak. Elvégre én csak egy gimnáziumi diák homályos emlékképeit tudom felidézni.

Rendhagyóan elhagynám az ilyenkor szokásos „alma mater” kifejezést is, és nem szeretném a kedves olvasót a gimis Igor személyes, tréfás históriáival sem untatni. Az elbeszél

történetek ugyanis csak nehezen tudják visszatükrözni azokat az érzéseket, amelyeket bennem, mint a múlt cselekvő személyében, felidéznek.

Őszintén szeretném megosztani azzal, aki a kezébe veszi ezt a könyvecskét, miért volt jó – és bátran mondom – boldog időszak az újvári gimnáziumban eltöltött három év.

A rossznyelvek azt is mondhatnák, nem volt ebben az időszakban semmi különleges, nem mindig mentünk szívesen iskolába, sokszor értelmetlennek tartottunk bizonyos dolgokat. A harmadik gimnáziumi évem után már angliai ösztöndíjasként más iskolarendszerrel ismerkedhettem meg, és sok mindent tudatosítottam. Nálunk a tanítás sokszor értelmetlen és felesleges tények tömkelegének az elsajátíttatására korlátozódott. A diák saját gondolkodóképessége és értelme fejlesztése helyett a magolás lépett gyakran az előtérbe. Ám felrögható-e ez a hiányosság az akkori tanárainak? Erősen kétlem. Csupán abban reménykedem, hogy azok, akik a törvényeket, tanterveket „alkotják”, mára talán megértették, mire is van szüksége a diáknak, tanárnak egyaránt.

Én nagyon szerencsés voltam, hiszen az érsekújvári gimnázium igazi TANÁROKAT rejtett az én időmben. (Persze az ember megszépítő emlékezete hajlamos elfelejteni a kisebb betűkkel írt tanárokat, ám ezek valódi kisebbségként könnyen feledésbe merülnek...) Olyan emberek álltak akkor a katedrán, akik a fent említett megszorítások ellenére valódi mesterként tudták átadni azt a tudást, ami bennük rejtett. Meggyőződésem – bár ezt talán kevesen tudatosítják –, hogy a tanár kivételes hatalom birtokosa. Olyan „erővel” bír, amely bár hegyeket nem mozgat meg, de emberi sorsok százait, talán ezreit pecsételi meg. Gondoljunk csak bele, hány zseniális fizikus vált pocsék fizikatanára ellenére Nobel-díjjal, viszont hány író ajándékozott meg bennünket igazi remekművekkel, ha egy valódi mester fogta a kezét, és tárta fel számára az irodalomművészet kincseit. Az újvári gimnázium nem egy ilyen „hatalmas” embert rejtett az én időmben. És bár nem igazán rendhagyóan, szeretném ilyen módon is megköszönni nekik – külön kiemelve az osztályfőnöknőmet, Mojzes Ildikót, angoltanárnőmet, Fabó Évát és Gábris tanárnőt, aki megszerettette velem a biológiát – hogy meghatározó szerepet játszottak sorsom alakulásában. Nehezen lehet méltó módon értékelni és még nehezebb megköszönni, hogy a szegénytelen tanári fizetés ellenére ők és az újvári gimnáziumban még sokan mások, azt tették, amit szerettek: tanítottak! Önfeledten és főleg önzetlenül. Bárcsak megihletnék a mostani tanárok nehéz munkáját is!

A felnőtté válás, a jó barátok, a sör és a nyári gondtalanság gyönyörű emlékei felidézése mellett még egy gondolatot engedjen meg nekem az olvasó. Az újvári gimnáziumban tanultam meg, – remélem, nem hangzik öntelten –, hogyan lehet az ember a nyitott Európában és a kitágult világban ma is büszke, de nem hivalkodó, őszintén, de mégis magát világpolgárnak vélni magyar.

Nem rendhagyóan, de annál őszintébben: sok-sok sikert és kitartást mindenkinek, aki munkájával és támogatásával segíti az érsekújvári gimnáziumot!

Liszka József

Az álmok azért vannak, hogy megvalósítsuk őket

Noha fogalmam sincs, hogy kik lesznek az olvasói annak az emlékkönyvnek, ahová az alábbi sorokat írom, csak remélni szeretném, hogy az érsekújvári magyar gimnázium egykori növendékein kívül a jelenlegi tanulói is csak belenéznek majd.

Mert elsősorban nekik mondanék el valamit.

Azt tudniillik, hogy nem szabad feladni az álmainkat.

Személyesen történetemmel kísérlem meg ezt az állítást alátámasztani. Majdnem azt mondtam, hogy amióta eszemet tudom, régész szerettem volna lenni, de hát ez így azért nem egészen igaz. Egészen kiskölyökként suszter, majd valamivel később mozdonyvezető szerettem volna lenni (a napokban tudtam meg, hogy köztársasági elnökünknek is hasonló gyerekkori álmai voltak, ezért erre az utóbbira azóta különösebben nem vagyok büszke).

Hogy ez az archeológia iránti érdeklődés pontosan honnan jött, így visszagondolva, több eredője is lehetett. Az alapiskola felső tagozatában rendszeres résztvevője voltam a járási és kerületi biológia versenyeknek, s egy alkalommal az egyik nyitrai fordulóra eljutva elvittek bennünket kirándulni Gímesre, mégpedig egy gyalogtúra keretében fel a várromhoz is. Az árnyas fák között, a vízmosta, kitaposott ösvényen haladva az egyik „ellenfél” felkészítő tanára (ha jól emlékszem, gútai volt) arról beszélt az engem elkísérő Gedai Sanyi bácsinak (a kőbölküti alapiskola biológia szakos pedagógusának), hogy ő, noha biológiát tanít az iskolában, mellesleg amatőr régész, s mindenféle felfedezéseit is felemlgette, a vízmosásból itt-ott egy-egy cserépdarabot felemelve annak koráról, funkciójáról (legalábbis számomra) lebilincselően beszélt. Szóval ez a vártúra egy kicsit felkeltette már a történelem iránt amúgy is fogékony érdeklődésemet az archeológia iránt. Akkoriban olvastam Vojtech Zamarovský akkor (méltán!) nagyszerű ismeretterjesztő könyveit a világ hét csodájáról, a hettiták birodalmáról, de főleg Trója felfedezéséről. A kereskedőből lett német régész, Heinrich Schliemann élettörténete aztán annyira megragadott, hogy egyszer s mindenkorra letettem a mozdonyvezetésről, s elhatároztam, régész leszek. Történetesen abban az időben a szomszéd falu, Szőgyén határában európai hírű (és színvonalú - ezt persze csak most tudom, akkor fogalmam sem volt róla, hogy hol élek) régészeti feltárások folytak. A Szlovák Tudományos Akadémia nyitrai Régészeti Intézetének munkatársai, Viera Němejcová-Pavúková vezetésével egy rézkori erődített település maradványait tárták fel. Nos, erre az ásatásra (szüleim hathatós támogatása közepette) jelentkeztem nyári idény-munkásnak (ezt a szokásomat aztán egészen az érettségig, sőt tovább is megtartottam). Közben először régészeti ismeretterjesztő könyveket, majd rövidesen szakpublikációkat olvastam magyarul, szlovákul, csehül és németül. Utóbbiakat Pavúková tanácsai alapján válogatva meg. Noha fizikai munkásként vettek fel, elmondtam az ásatásvezetőnek termé-

szetesen, hogy milyen céljaim vannak, ezért gyakran vett maga mellé speciálisabb munkák elvégzésére is. Egyszer egy kibontott sír (csontváz) lerajzolásánál segédkezve (én végeztem a méréseket) megjegyeztem, hogy ezt a sírt majd később lerajzolom magamnak is. Rosszul fejezhettem ki magamat, mivel Pavúková nyilván úgy értette, hogy „ezt még én is le tudnám rajzolni”. Felnézett a rajztáblára erősített milliméteres papír felől, s visszakérdezett: „Gondolja?” Ekkor már rájöttem, hogy valamit rosszul mondtam, de nem akartam visszakozni, hát rávágtam, hogy igen. Nos, a következő, a zsitvabesenyői Kecskés Sanyi bácsi, az ásatás mindenkori szakmunkása (aki mellesleg, jóval később az érsekújvári ásatásaimon is pótolhatatlan segítségemnek bizonyult) által gondosan kibontott és megtisztított, zsgoritott testhelyzetben lévő, több ezer éves csontváz méretarányos rajzát már nekem kellett elkészítenem. Sikerült is oly mértékben, hogy ezt követően előléptem rajzolóvá, sőt, pár év múltán, Pavúkováék családi nyaralása idején, néhány hétre az ásatás szakmai irányítását is reám bízta.

Közben persze gimnáziumba kerültem, mégpedig az érsekújváriba, Hornyák Pál osztályába, ami ugye reáltagozatos osztály volt. Derék csapat, egy még derekabb osztályfőnök irányításával! De hát én valahogy kakukktojásnak éreztem magamat az inkább matematika, ábrázoló geometria, fizika iránt érdeklődő osztálytársaim között. Nem is igen emlegettem (néhány bennfentesebb barátomat leszámítva), hogy mit művelek én nyaranta, miket olvasok, s pláne, hogy mi szeretnék majd lenni. No, de eljött annak is az ideje, hogy csak színt kellett vallani, valamikor a harmadik évfolyam végén, negyedik évfolyam elején. Amikor az

Az újvári múzeum régészeként Kecskés Sanyi bácsi társaságában egy Árpád-kori feltárt objektum rajzolása közben 1983-ban (Martina Procházková képe)

osztályfőnököm meghallotta tervemet, igencsak összevonta szemöldökét, s azonnal elmesélte, hogy volt már neki egy ilyen tanítványa régebben, de bizony bejutnia sem sikerült az egyetemen a régészet szakra, s ha kitaratok elképzelésem mellett, számíthatok rá, hogy térdig érő fehér szakállam lesz, mikorra bejutok, s elvégzem az archeológiát. Ha egyáltalán bejutok, s ha egyáltalán elvégzem... No, de én csak kitartottam, noha közben kiderült, hogy valóban nem egyszerű bejutni az egyetemen régészeti stúdiumokat

végezni. Pozsonyban és Prágában csak minden második-harmadik évben nyitottak évfolyamot. Budapesten nyílt minden évben, oda viszont csak egy, államilag meghatározott létszámú diák mehetett ki évente az akkori Csehszlovákiából tanulni, s ráadásul az is meg volt szabva minden esztendőben, hogy milyen szakokra. Abban az évben, amikor nekem kellett iskolát választanom, 1975-ben tehát, a régészet még csak lehetőségként sem szerepelt ebben a kínálatban. Volt viszont néprajz, amiről sem nekem, sem szüleimnek, sem tanáraimnak fogalmunk sem volt, hogy mi is lehet valójában. Csak annyit sejtettünk, hogy valami hasonló, mint a régészet. Nota bene: nem jártunk messze az igazságtól, noha akkor még nem ismertem Móra Ferenc találó mondatát arról, hogy a régészet halott néprajz, a néprajz meg élő régészet (azt sem tudtam akkor, hogy Móra Ferenc tulajdonképpen régész volt, a szegedi múzeum igazgatója). Magyarán (s rendkívüli módon leegyszerűsítve!) mindkét tudomány az egyszerű nép mindennapi életének a vizsgálatával foglalkozik, csak tudományos kutatási módszereik is forrásaik mások. No, szóval végül is a családi haditánács (osztályfőnököm támogatásával) úgy döntött, hogy akkor menjek arra a régészetre. Valaki azt is megsúgta, hogy ha az ember már ott van, akkor az egyszakos néprajzos képzés mellé, másik szakként felvehet bármit, így akár a régészetet is. Nem nyújtom hosszúra, szerencsésen felvettek néprajzra (történelemből és szlovák nyelvből, irodalomból kellett a pozsonyi Néprajzi Tanszéken felvételizni), s 1975 őszén megkezdhettem tanulmányaimat a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán néprajz és régészet szakokon.

Ott meg úgy jártam, hogy fél éven belül rádöbentem, jobban érdekel engem az élő régészet, mint a halott néprajz (lásd a Móra-idézetet fentebb!). No, de becsülettel elvégeztem mindkét szakot, s amikor állás után kellett nézni, úgy jártam, hogy a néprajzos diplomával nem tudtam mit kezdeni (noha a csehszlovák állam éppen annak megszerzésére küldött ki Magyarországra: ennyit az akkori szocialista tervgazdálkodás hatékonyságáról), viszont régészként (noha csak önszorgalomból vettem fel és végeztem el a szakot) el tudtam helyezkedni az érsekújvári Járási Múzeumban. Ahol aztán tíz esztendőt le is húztam archeológusként, miközben szívem mélyén néprajzkutatónak éreztem magamat. Szabad időmben, ismétlem: szabad időmben (!) éjszakáimból, hétvégeimből, a családra szánható időből elcsípve foglalkoztam néprajzzal, végeztem kutatásokat, publikáltam, szereztem meg az egyetemi doktorátust.

Mára a kenyéradó szakmámat is a néprajz jelenti ugyan, de azoknak az ismereteknek, amelyeket a régészeti stúdiumaim alatt és gyakorló archeológusként szereztem, a mai napig hasznát veszem néprajzosi, etnológusi munkám során is. Hiszen, mint mondtam, Mórát idézve, a két tudományszak valóban közeli rokonságban van egymással. Munkám egyszersmind a hobbym is, s mindezt nyakasságom mellett szüleim és az érsekújvári osztályfőnököm támogatásának (is) köszönhetem.

Keszegfalva, 2012. július 8.

Fontosabb (szakmai) életrajzi adatok

Tanulmányok:

1975 – Érettségi az érsekújvári gimnáziumban

1980 – A diploma megszerzése néprajz-régészet szakon a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán

1985 – Az egyetemi doktori diploma („kisdoktorátus”) megszerzése a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán (PhDr)

2003 – A doktori fokozat (PhD) megszerzése a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán

2008 – Habilitálás a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán (dr. habil.)

Munkahelyek és beosztás:

1980-1991 – Járási Múzeum, Érsekújvár (régész)

1991-1997 – Duna Menti Múzeum, Komárom (néprajzkutató, osztályvezető)

1997 – Fórum Kisebbségkutató Intézet Etnológiai Központ, Komárom (néprajzkutató, igazgató)

2005 – Selye János Egyetem Tanárképző Kar, Komárom (2005-2008: egyetemi adjunktus; 2008- : egyetemi docens)

Fontosabb önálló publikációk:

1. *Ágas-bogas fa. Néprajzi ismeretek alapfokon.* 1. kiad.: Bratislava: Madách 1986, 89 p. 2. kiad.: Dunaszerdahely: Lilium Aurum 1992, 127 p. 3. kiad.: Dunaszerdahely: Lilium Aurum 1995, 138 p. 4. kiad.: Dunaszerdahely: Lilium Aurum 2002, 143 p.
2. *Bibliografia etnografie a folkloristiky maďarskej národnosti na Slovensku. Od začiatku 19. storočia do konca roku 1986. A szlovákiai magyar nemzetiség etnográfiai és folklorisztikai bibliográfiája.* A 19. század elejétől 1986 végéig. Bratislava: Szlovák Tudományos Akadémia Néprajzi Intézete-Cse-madok KB 1988, 232 p.
3. *Magyar néprajzi kutatások Szlovákiában. 1918-1938.* Bratislava: Madách 1990, 143 p.
4. *Fejezetek a szlovákiai Kisalföld néprajzából.* Budapest: OKTK Magyarországgutatás Program 1992, 162 p.
5. *Őrei a múltnak. Vidéki múzeumok, tájházak, néprajzi gyűjtemények Dél-Szlovákiában.* Dunaszerdahely: Lilium Aurum 1994, 165 p.
6. „Szent képek tisztelete“. *Dolgozatok a vallási néprajz köréből.* Dunaszerdahely: Lilium Aurum 1995, 169 p.
7. „Tudományok kezdetiről“. *Magyar néprajzkutatóként Szlovákiában 1979-1998.* Budapest-Dunaszerdahely: Ister-Nap 1998, 206 p.
8. *Állított keresztényi buzgóságbul... Tanulmányok a szlovákiai Kisalföld szakrális kisémlékeiről.* Dunaszerdahely: Lilium Aurum 2000, 222 p.
9. *A szlovákiai magyarok néprajza.* Budapest-Dunaszerdahely: Osiris-Lilium Aurum 2002, 542 p.
10. *Národopis Maďarov na Slovensku.* Komárno-Dunajská Streda: Fórum inštitút pre výskum menšin-Vydavateľstvo Lilium Aurum 2003, 495 p. (Interethnica 5.)
11. *Zwischen den Karpaten und der Ungarischen Tiefebene. Volkskunde der Ungarn in der Slowakei.* Passau: Lehrstuhl für Volkunde 2003, 505 p. (Passauer Studien zur Volkskunde 22.)

12. *Két Duna keríti... Tanulmányok a Csallocköz néprajzához.* Pozsony: Kalligram 2005, 283 p. (Csallockői Kiskönyvtár)
13. *Bevezetés a néprajzba. A magyar néprajz/európai etnológia alapjai.* Dunaszerdahely: Lilium Aurum Könyvkiadó 2006, 233 p.
14. *Nyitra vidéki népballadák Arany A. László hagyatékából.* Összeállította és a kíséző tanulmányt írta Liszka József. Somorja: Fórum Kisebbségkutató Intézet 2009, 199 p. (Jelek a térben 2.)
15. *Populáris kultúra.* Somorja: Fórum Kisebbségkutató Intézet 2010, 516 p. (Magyarok Szlovákiában 6.)
16. *Bevezetés a folklorisztikába. Szöveges folklór.* Dunaszerdahely: Lilium Aurum 2011, 267 p.

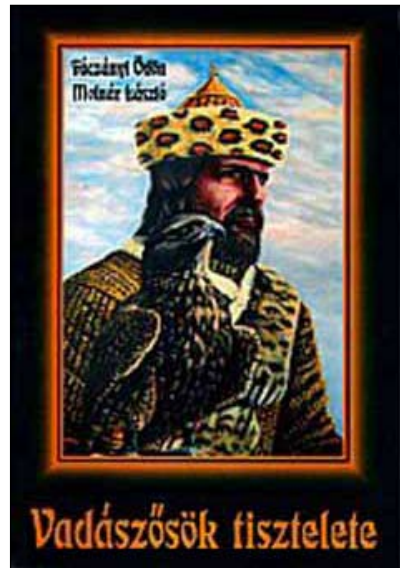
Molnár László

(Ing. Molnár László CSc., vegyészmérnök, vadászattörténész)

*Egyelőre még fog a penna,
De meddig, azt nem tudom,
Csak az ne legyen a vége,
Hogy sokat akar a szarka,
Csak nem bírja a farka...*

(Molnár László leveléből, 2000. aug. 16.)

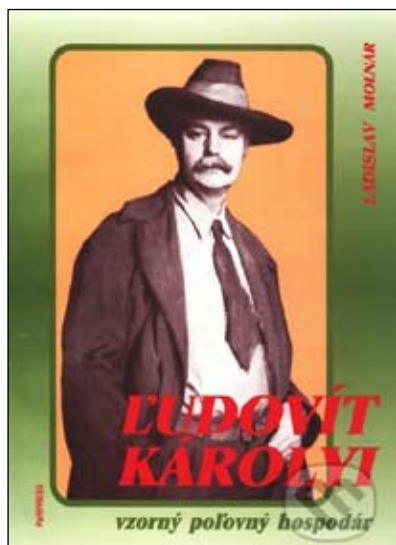
Érsekújváriban született 1921. november 29-én, itt érettségizett a M. K. Állami Pázmány Péter Gimnáziumban. Egyetemi tanulmányait a budapesti József Nádor Tudományegyetem vegyészmérnöki szakán végezte 1944-ben. A természet szeretetét tízéves korától a Czuczor Gergely cserkészcsapatban sajátította el. Vegyész pályáját a surányi cukorgyárban kezdte, majd az egyesített gyógyszerkutatásban, a galgóci SlovakoFarma laboratóriumában folytatta. Pozsonyba való áthelyezése után már a Szlovák Tudományos Akadémia Vegyészeti Intézetének biológiai ellenőrző laboratóriumában kezdődtek kutatási munkái. Komoly elismerésben részesült a Szlovák Tudományos Akadémia Kísérleti Gyógyszerkutató Intézetének megalapításáért. Vezette a fizikai-ké-

Molnár László egyik magyar nyelvű publikáció társszerzőjeként

miai laboratóriumot, ahol gyógyszerkémiail és gyógyszer-hatástani kutatásokat végeztek 1953-1958-ban.

Igazgatóhelyettesként tizenegy éven keresztül irányította a farmakológiai kísérletezést, amelyeket 65 nyomtatásban megjelent tudományos dolgozata igazol. (*Zborník prác Ústavu experimentálnej farmakológie*). Szoros kapcsolatban dolgozott a Cseh Tudományos Akadémia prágai Polarográfiai Kutatóintézetével, a Nobel-díjas J. Heyrovský professzorral. Eredményes munkájáért 1961-ben Prágában megvédhette a tudományos kandidátusi fokozatot.

Molnár László egyik szlovákul megírt könyve

J. Heyrovský professzor és Zuman: *Bevezetés a gyakorlati polarográfiába* című szakkönyvét magyarra fordította, amelyet az MTA adott ki Budapesten. Molnár László már 1949-ben tagja volt a Szlovák Vegyészek egyesületének, tiszteletbeli tagjává 1983-ban választották. Az együttműködésért kitüntették. Nemzetközi részvétellel országos kongresszusokat szervezett Pozsonyban, Smolenicén és Veszprémben, szakköröket vezetett Budapesten, Jénában és Varsóban, szlovák és magyar nyelvű tájékoztatással. Több vegyészeti összejövetelt szervezett Selmechányán, egybekötve a gyártó cégek kiállításával. Gazdag, eredményes kutató munkásságát 1981-től nem folytathatta.

Nyugdíjaztatása után érdeklődése a természetvédelem, de főleg a vadászattörténelem felé irányult. Szlovákiában gazdag anyag kínálkozott ennek megírására. Megjelentek könyvei, monográfiái, sorozatos cikkei szaklapokban, melyek mind

a vadászati kultúráról szólnak. Könyveit szlovák és magyar nyelven is kiadták.

Tagja volta a Stomfa (Stupava) melletti vadaskert társaságának. Elévületlen érdemeket szerzett a CIC (nemzetközi vadászszervezet) eredetét deklaráló dokumentálásnak a felkutatásában, amely 1928-ban szülővárosában, Érsekújvárbán alakult, 1930-tól a CIC Párizsban székel. E nemzetközi szervezet Tótmegyerre való áthelyezésén fáradozott. Sajnos nem adatott meg neki, hogy e megegyezésről szóló jóváhagyást megérhette volna, amely Genfben 2005. december 10-én jött létre. Erről szól könyve, az *Érsekújvártól Párizsig*.

Szlovákul megírt könyvében a *Ludovít Károlyi, vzojný polovný hospodár* méltatja mintaszerű vadgazdálkodását Szlovákiában, Stomfán és Tótmegyeren. Ennek tiszteletben tartása jeléül mellszobrot emeltek Károlyi Lajosnak Budakeszin, a magyarországi CIC-nek otthont adó épület előtt. Nagy öröme a Károlyi család is részt vehetett ezen az avatáson 2001. március 24-én.

Magyarul megjelent könyvében társszerzőjével, Motesiky Árpáddal gróf Forgách Károly életével foglalkoznak (*Gróf Forgách Károly élete és családjának története*), többek között a muflonnak a szabad természetbe való kitelepítésével. Ennek meghonosításához hosszú, fáradságos, költséges gondoskodásra volt szükség, mivel a muflon Szlovákiában nem volt őshonos állat, Korzikáról kellett behozni, ott élt, valamint Szardínián és Cipruson. Ghymesen engedték őket szabadon, ahol 2002-ben emléktáblát helyeztek el ennek emlékére.

Szlovák nyelvű, reprezentatív kivitelezésű könyvei: *A szlovákiai vadászat története az őskortól a napjainkig* (1984), *A vadászat és vad mint képzőművészeti motívum* (1988), *Mítoszok, hagyományok, vadászszokások* (1991).

Társszerzője a szlovák nyelvű *Vadászati lexikonnak* és a *Naše polovníctvo* kötetnek. Utolsó könyvének (*Vadászősök tisztelete*) nyomását akkor fejezték be, amikor életéért küzdött. Már nem vehette kezébe, teli tarisznyával távozott az örök vadászmezőkre 2005. október 6-án.

Bíróczy Renáta

*Öreg iskola ünnepére
„ünnep előtt
ünnep után
addig vagyunk-leszünk*

*amíg a lépcsők bennünk is
vásznak-vénülnek
s újulnak a falak amíg
halljuk a csengőt...“*

(Kányádi Sándor)

A tudás megszerzése fárasztó, de roppant izgalmas felfedezési folyamat, amelyet nagy mértékben befolyásol magának az oktatási intézménynek a mivoltja. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy rengeteg más társammal egyetemben ismereteim egy részét én is a most 170. születésnapját ünneplő érsekújvári gimnáziumban sajátíthattam el. Bíróczy Renáta vagyok, a tardoskeddi Szemerényi Károly Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskola pedagógusa,

az iskola igazgatóhelyettese, két gyermek édesanyja és a 2011/2012 -es iskolai évtől a PPG mellett működő SzMSzSz elnöke.

Az intézményt 1986 és 1990 között látogattam. Kedves, felejthetetlen emlékek tömkelege tárul elém e sorok írása közben, amelyeket szívesen megosztok most minden kedves olvasóval, ezzel is öregbítve a születésnapját ünneplő alma matert. Tisztelettel és szeretettel emlékezem minden kedves pedagógusra, akik egyedi módszereikkel sajátították el velünk a tudás minden csínját-bínját. Sajnos sokan már nincsenek közöttünk, meggyőződésem, hogy ők csillagként figyelnek bennünket. Ez az ünnep méltó arra, hogy róluk is megemlékezzünk. Öröömre szolgál továbbá, hogy a jelenlegi pedagógusgárda tanárai között aktívan tevékenykednek olyan pedagógusok, akik még a múltban bennünket is okítottak. Nélkülük nem lennénk azok, akik vagyunk.

A tartalmas négy középiskolai év gyorsan eltelt, és a tanáraink segédelmével elsajátított ismeretek gyűrűjében útnak indultunk a nagyvilágba. Ki erre, ki arra, ám a szilárd alapoknak köszönhetően kertészmérnök, pedagógus, református papnő, nemzetközi cégvezető, és még tovább sorolhatnám, vált belőlünk. Csodás, felejthetetlen évek voltak.

Az idő kereke nem állt meg, így történhetett meg, hogy 2011 szeptemberétől lányunk kis követőmként a PPG diákjává vált. Örömmel tapasztaltam, hogy a tanulás színvonalának fontossága a mai napig a legfontosabb prioritása az iskolának. Szülőként, pedagógusként úgy gondolom, hogy a mai gimnázium igen is méltó a dicséretre és az ünneplésre.

Kedves öreg iskolám, kívánom neked és az itt tevékenykedő pedagógusoknak, hogy a jövőben még számos tehetséges, fiatal diák büszkélkedhessen azzal, hogy középiskolai tanulmányait az érsekújvári Pázmány Péter Gimnáziumban szerezte. Boldog születésnapot kívánok!

Szeregy Krisztina, szoprán

Születési név: Sztreda Krisztina

Születési idő: 1979. június. 10.

Születési hely: Érsekújvár - Szlovákia

1985 – 1993: Czuczor Gergely alapiskola

1985 – 1993: Zenei általános elvégzése - ének és zongora szak

1993 – 1997: Pázmány Péter Gimnázium – Érsekújvár

1993 – 1998: Csemadok társulat

1993: Országos énektárgyverseny - I. díj (Szlovákia)

1993 – 1995: A „Fecske“ nevezetű énekkar szólistája

1995, 1996: Járási „Ki mit tud?“ - 1. díj

1996: A Komáromi Jókai emléknapi rendezett énektárgyverseny: 1. díj

1997 – 2000: Budapesti Operett Színház zenés-színészképző iskolája, Diploma: Színész 2

1998 – 2000: Budapesti Operettszínház szólistája

2000 – 2002: Budapesti Interoperett szólistája
 2000 – 2005: Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem (LFZE) hallgatója – ének tanszak, Diploma: Énekművész
 2000, 2002: 2 egymást követő évben az angliai Sidney Lion ösztöndíj elnyerése a LFZE növendékeként–London
 2003 – 2005: Debreceni Csokonai Színház szólistája
 2006 – jelenleg: USA , Canada - Előadás és koncertsorozat (New York, New Jersey, Washington, Los Angeles, San Francisco, Dallas, Houston, Boston, Phoenix, Seattle, Florida-Miami, Vancouver, Calgary, Toronto, Montreal, Ottawa...)
 2007 – jelenleg: Szólista: Turay Ida Színház (Budapest), Kassai Állami Színház, Rendszeres előadássorozatok a Bécsi Filharmonikusokkal. Duna TV szerződéses énekművésze

Énektanárok

2000 – 2005 – Andor Éva
 2009 – jelenleg – Tokody Ilona

Eddigi szakmai sikerek

1998: Filmszerep: Jadviga párnája (Don Giovanni : Zerlina)
 1999: Deutches Theater (München): Budapesti Operett Színház (5 hetes turné)
 2000: Angliai: Londoni Cultural Center: Koncertsorozat + operarészletek
 2001: Londoni Cultural Center – Jeanne Henny rendezőné vezetésével: Humperdinck: Jancsi és Juliska c. Meseopera előadássorozata
 2001: Budapest: British Embassy - Koncertsorozat
 2002: Németországi turné: Kálmán I.: Marica grófnő - Marica
 2002: Hamburg, Neumünster: Koncertsorozat
 2003: Bécs: Koncertsorozat
 2004: Operabál a Győri Filharmonikusokkal - Németország: Frankfurt, Uttenreuth
 2005: Liszt Ferenc Zeneakadémia: Koncert a Koreai Fuvolazenekarral
 2005: Budapest: Művészetek Palotája: Koncert a Solti zenekarral
 2005: Németország: Köln - PFM rendezvény - Dal és áriaest
 2006: Németország: Rodenbach, Uttenreuth - Újévi koncertsorozat a Győri Filharmonikusokkal
 2006, 2007: New York, New Jersey, Washington, Los Angeles, San Francisco, Dallas, Houston, Boston, Phoenix, Seattle, Florida-Miami, Pompano Beach, Vancouver, Calgary, Edmonton, Toronto, Montreal, Ottawa
 2007: Németország: Nürnberg, Uttenreuth - Újévi koncertsorozat a Győri Filharmonikusokkal
 2007: Muzsikál az erdő - zenei fesztivál: Kodály koncert Holics László zongoraművész kíséretével

2007: Canada: Edmonton – Kodály koncert

2007: New York - Carnegie hall

2007: Turay Ida Színház: Marica grófnő: Marica, Kálmán I: Csárdáskirálynő: Szilvia, Szirmai Albert: Mágnes Miska: Rolla

2008, 2010: Nové Zámky - Karácsonyi koncert a Besztercebányai filharmonikusokkal

2008: Németország: Erlangen - Újévi koncert a Győri Filharmonikusokkal

2009: Nürnberg, Dachau, Freising, Bajorországban újévi koncertek

2010: Thália Színház - Kassa: Kálmán Imre: Marica grófnő: Marica

2011: Újévi koncertsorozat Ausztriában a Győri Filharmonikusokkal, Kaposi Gergely vezényletével

2011: Újévi koncertsorozat Szlovákiában a Váci Szimfonikusokkal

2011: Horvátország: Varasdin: Koncert a 100 tagú Rajkó zenekarral

2011: Interoperett gála: Művészetek Palotája - Budapest

2011: Ausztria: Bécs: Koncertsorozat a Bécsi Filharmonikusokkal

Duna TV - Kívánságkosár c. műsorának állandó szereplője.

Mesterkurzusok

Tokody Ilona

Marton Éva

Hamari Júlia

Eddigi szerepek

Opera

G. Puccini: La bohème: Musette

G. Donizetti: Don Pasquale: Norina

R. Leoncavallo: Pagliacci: Nedda

W. A. Mozart: Le nozze di Figaro: Suzanne, Rosina

W. A. Mozart: Don Giovanni: Donna Anna, Elvira, Zerlina

A. Dvorák: Rusalka: Rusalka

C. M. Weber: Der Freischütz: Agathe, Ännchen

Ch. Gounod: Faust: Marguerite

Humperdinck: Hänsel und Gretel: Hänsel, Gretel

Menotti: The telephone: Lucy

Purcell: The Fairy Queen

Z. Kodály: Háry János: Örzse

Oratóriumok

W. A. Mozart: Requiem

W. A. Mozart: Exultate, jubilate

G. B. Pergolesi: Stabat mater

G. F. Händel: Messiah

J. S. Bach: Magnificat

Operettek

Lehár F. – Mosoly országa: Liza; Luxemburg grófja: Angel, Juliette; Víg özvegy:: Hanna, Valencienne, Olga; Éva: Éva

J. Strauss – Egyéj Velencében: Annina; Denevér: Rosalinda; Cigánybáró: Saffi, Arsena

Kálmán I. – Csárdáskirálynő: Sylvia; Marica grófnő: Marica; Cirkuszhercegnő: Fedora; Cigányszerelem: Zorika

Ábrahám P. – Bál a Savoyban: Madeleine

Huszká J. – Lili bárónő: Lili

Szirmai A. – Mágnás Miska: Rolla

.....
„9_Versenyek, eredmények, események ROLANDTÓL“
.....

.....
"10_érettségi és továbbtanulás ANNÁTÓL"
.....

Az Érsekújvári Magyar Tanulóifjúságért Alapítvány

.....
szerző ??????????????????????

1992-ben kezdődött a hagyomány, hogy intézményünk pedagógusai minden év októberében méltatják diákjaik eredményeit. E szép eseményre az Érsekújvári Magyar Tanulóifjúságért Alapítvány díjkiosztó ünnepélye ad alkalmat.

Az iskola 150. születésnapján (1992) a városukhoz hű, iskolájuknak hálás öregdiákok a több száz szépirodalmi és néhány ezer tankönyvön kívül egy tartósan ösztönző ajándékkal is meglepték az ifjakat: Luzsica Lajos festőművész, Dr. Fekets Rezső jogász és Kobolka Alajos mérnök kezdeményezésével több mint 30 - többségében külföldön élő - újvári öregdiák adományaiból sikerült olyan tőkét összehozni, melynek kamatait évente az arra legérdemesebb diákok egyszeri ösztöndíjként kapják meg. Az évek folyamán az alapítványhoz csatlakozók száma többszörösére nőtt, s ezzel a díjazottak száma is emelkedett.

Az alapítványt Luzsica Lajos negyedmagával jegyeztette be, 1995 óta a gimnazistákon kívül a Czuczor Gergely Alapiskola legjobb végzős diákjait is jutalmazták. 2002-ben a

Baka Alexandra

Bédi Andrea

Bédi Edina

Bukai Éva

Danczi Tamás

Esek Krisztina

Farkas Hajnalka

Galla Kinga

díjazottak soraiba felvették az érsekújvári Jedlik Ányos Elektrotechnikai Szakközépiskolát, 2007-ben az Építészeti Szaktanintézetet.

A nevesített ösztöndíjak (25 000 – 20 000 HUF pénzjutalom) a következők:

1. Dr. Holota János, Érsekújvár egykori polgármestere emlékére alapított díj
2. A Kurzweil család emlékére alapított ösztöndíj
3. Zirner Zoltán, egykori gimnazista, a háború alatt Oroszországban
4. Diósi József, egykori öregdiák, érsekújvári vállalkozó által létrehozott ösztöndíj

Az Érsekújvári Magyar Tanulóifjúságért Alapítvány tagjai azt várják az ifjaktól, amit az Elismerő Oklevél is hirdet: „.....szeresse szülőföldjét, legyen büszke iskolájára, mint ahogyan az elődök, öregdiákok gondolnak az ott eltöltött évekre.”

Ezen kívül értékes könyvjutalmakban is részesülnek az arra érdemes diákok. Iskolánkban minden évben szép számban akadnak tanulók, akik kiváló eredményeket értek el a hazai és nemzetközi tanulmányi versenyeken, mindamellett kitűnő tanulók, esetleg aktívan bekapcsolódnak az iskola kulturális életébe, vagy kiveszik részüket a diáktanács tevékenységéből. Ezért a Pázmány Péter Polgári Társulás is könyvjutalommal díjazza ezeknek a diákoknak illegetését. Az elmúlt 17 évben a következő diákok részesültek elismerésben:

1992-ben: Smitnya Andrea, Szekeres László

1993-ban: Nátek Emese, Harcsa Andrea

1994-ben: Forró Teodóra, Plichta Gabriella, Sille Katalin

Hugyivár Ádám

Reczai Lilla

Ruzsik Zoltán

Sárjai Balázs

Tóth Beáta

Vrzák László

Zálezák Mónika

- 1995-ben: Fazekas Zoltán, Nagy Zoltán, Lunsadysa Nanyka
1996-ban: Peržel Igor, Sztreda Krisztina, Száraz Dénes, Farkas Zsolt
1997-ben: Sztarovics András, Szabó Dávid, Varagya Szilvia
1998-ban: Ács Mónika, Antalik Gabriella, Balogh Tímea
1999-ben: Istenes Ágnes, Istenes József, Lackó Tamás, Ács László, Mészáros Róbert
2000-ben: Presinsky Gellért, Lakatos Tamás, Zsubori Zsuzsanna, Ács Éva, Kiss Henriett
2001-ben: Antalik Imre, Csicsák Bernadett, Hugyivár Imre, Nagy Dávid, Peternai René
2002-ben: Valaska Rita, Balogh Andrea, Salgó Andrea
2003-ban: Csányi Zsuzsanna, Gubó György, Mátyás Anikó, Andruskó Gyula, Harcsa Tibor
2004-ben: Nagy Péter, Guliš Krisztina, Csányi Norbert, Glucharov Mária, Ficza Ildikó
2005-ben: Fábrián Tamás, Török Katalin, Hrabovszky Tibor, Marák Károly, Hornyák Zsolt
2006-ban: Takác Nikolett, Juhász Gergely, Seres Livia, Kezes Balázs, Andruškó Gyula
2007-ben: Ruzsik Zoltán, Török Zsuzsanna, Dobrovodsky György, Fodor Katalin, Mészáros Róbert
2008-ban: Hornyák Viktória, Vojtek Zsófia, Salgó Viktória, Fodor Zsófia, Szalai Szabolcs
2009-ben: Hornyák Zsolt, Biró Szilvia, Csere Nikolett, Csányi Márk, Ešek Márton
2010-ben: Guliš Dániel, Pál Ádám, Šárai Erika, Bopkó László, Valkovics Gabriella
2011-ben: Ruzsik Zoltán, Hugyivár Ádám, Tóth Beáta, Bédi Andrea, Bukai Éva

Közös ünnepeink

Benkő Tímea

Az őszi szünetet megelőző utolsó tanítási napon, 2011. október 27-én tanulóink együtt ünnepeltek a szentendrei Ferences Gimnázium diákjaival. A délelőtti ünnepi műsorban az '56-os eseményekről emlékeztünk meg. Bár néhány nappal a nemzeti ünnep, október 23-a után kerítettünk sort a megemlékezésre intézményünkben, ugyanakkor 55 esztendeje a forradalom és szabadságharc november 4-ig, a szovjet hadsereg bevonulásáig tartott, így az időpont mégis helyénvaló.

A műsorban táncok, szívbemarkoló dalok, keserű versek, illetve képek és filmrészletek kerültek bemutatásra. Ennek a néhány hetes időszaknak viszontagságos, ugyanakkor nagyon felemelő és dicsőséges eseményeire emlékezve vonultunk át délután a Csemadok-

1956-ra emlékeztünk

A PPPT könyvjutalma

Az ÉMTA könyvjutalma

Pénzjutalomban részesültek

székház nagytermébe a budapesti székhelyű Érsekújvári Magyar Tanulóifjúságért Alapítvány díjkiosztó ünnepségére.

A rendezvény a Pázmány Péter Gimnázium, a Czuczor Gergely Magyar Tanítási Nyelvű Alapiskola, a Közös Igazgatású Jedlik Ányos Elektrotechnikai Szakközépiskola és Kereskedelmi Akadémia, valamint a Szakközépiskola közös ünnepélye. Évente pénz- és könyvjuttalomban részesülnek városunk arra érdemes tanulói az alapítvány jóvoltából. Gimnazistáink közül tizenöten állhattak fent a színpadon, valamennyire nagyon büszkék vagyunk.

Magyar Hét

.....
Benkő Tímea
 .....

Intézményünkben 2011. október 3-tól 7-ig Magyar Hetet tartottunk. Minden nap más és más kulturális élmény vár a diákokra.

Hétfő

Hunčík Péter

Az első napon Hunčík Péter érkezett író-olvasó találkozóra a Határeset című regényével, amelyet a borító fülszövege így jellemez: „Remek, ízes humor, finom élcelődés, a gyermeki rácsodálkozás leleplező ereje, valamint a megbocsátás és az intelmezés megrendítő természetességének könyvét tartja kezében az olvasó.” Határtalanmesélőkedvét bizonyította is a szerző, hallgatóságának leckét adott magyarságtudatból és pszichiáterként is buzdította a fiatalokat: „Szorgalom kell és akaratérő, akkor az egész világ nyitva áll a előttetek. Nagyon érdekes dolgot szeretnék elmondani nektek: a 10 000 órás szabályt. Hallottatok róla? Olyan

8-10 éve volt egy komoly felmérés fiatal értelmiségiek között, részt vettek benne orvosok, kutatók, művészek. Azt vizsgálták, hogy ezek a 18 és 30 éves kor közötti fiatalok minek köszönhetik sikerüket. Rájöttek egy nagyon izgalmas dologra, amit elneveztek 10 000 órás szabálynak. Tulajdonképpen az embernek van olyan 115-os 130-as IQ-ja, ami majdnem az átlagnak felel meg. Itt a teremben is biztosan vagytok legalább tízen, akiknek ennyi lenne, ha megmérnék. Ha ehhez járul egy kis plusz tehetség - mert mindenkinek van valamihez plusz tehetsége, ezt tessék tudomásul venni, nincs olyan ember, aki valamiben

Kovács Erzsébet

Kürti Andrea

ne lenne tehetséges -, és utána rászánsz erre a bizonyos plusz tevékenységre 10 000 órát, garantálnak mondható a siker. Csak fel kell ismerned, miben vagy rejtett tehetség.”

A nap kézműves foglalkozásokkal folytatódott, a diákoknak lehetőségük nyílt tojást hímezni Sánta Mária segítségével, Kovács Erzsébet vezetésével agyagozhattak, Kürti Andrea az üvegfestés rejtelseibe vezette be őket, Méry Margit néprajzkutató pedig a szlovákiai magyar parasztviseletekről tartott előadást.

Méry Margit

Sánta Mária

Kedd

2011. október 4-én, névadónk születésének 441. évfordulóján Szövegértelmezési Anyanyelvi Vetélkedő zajlott. A versenyen tágabb régióink alapiskolásai és gimnazistái méretettek meg. A rendezvényt Lacza Tihamér, híres maturánsunk, a Magyar Köztársasági Érdemkereszt Arany fokozatának tulajdonosa nyitotta meg. „Az anyanyelv fontosságáról szeretnék beszélni nektek - szólította meg a jelenlevőket -, mert én az anyanyelvemnek köszönhetően nem veszttem el Prágában, ahol az érettségi után kémiát tanultam. Sőt az anyanyelvemnek köszönhetően még a cseh kollégák is magyar könyvekből tanulhattak. A cseh tankönyv hiány volt, magyar tankönyvek viszont voltak az egyetemen, és azokból én cseh nyelvű jegyzeteket készítettem, így ezekből tanulhattak a többiek is. A vizsgán is rácsodálkoztak néha a tanárok, honnan szedem az információimat, ha olyasmit mondtam, amit az előadáson nem hallhattam. Sőt, egy vizsgámat egyszer felelés nélkül sikerült megszereznem,

A megkoszorúzott emlékoszlop

mert a professzor annyira elismerte az egyik általam használt magyar nyelvű szakirodalom szerzőjét, hogy amint meglátta a kezemben a kiadványt, távozhattam is a teremből, nem is kellett számot adnom a tudásomról” – emlékezett vissza a prágai Ady Endre Diákkör egykori elnöke, mosolyt csalva a teremben ülők arcára. Egykori diákunk a szlovákiai magyar tudományosság népszerűsítője, eddig közel kétezer írása jelent meg szlovákiai magyar és magyarországi folyóiratokban, antológiákban, évkönyvekben. Sokrétű művelődéstörténeti munkát folytat, a Pátria Rádió riportereként is gyakran hallatja hangját.

A megnyitót követően a versenyzők hasonlóan jó hangulatban töltötték a feladatlapokat is, amelyek értékelése után a következő diákokat hirdette meg a zsűri az idei legjobbaknak:

- az 1. kategóriában:
1. Kis Kata Zsófia (Czuczor Gergely AI, Érsekújvár)
  2. Szebellai Dániel (Ady Endre AI, Párkány)
  3. Nemes Tamás (Duna utcai AI, Pozsony)
- a 2. kategóriában:
1. Németh Marco (Duna utcai Gimnázium, Pozsony)
  2. Gujber Gabriella (Szenczi Molnár Albert Gimnázium, Szenc)
  3. Kovács Anna (Dunaszerdahelyi Magángimnázium)

A napot a Kicsi Hang verséneklő együttes koncertje teszi még emlékezetesebbé, hiszen a fellépőket – Lantos Borbély Katalint és Menyhárt Józsefet háromszor tapsolta vissza a nagyérdemű. Ady Endre, József Attila és Nagy László versei soha korábban ekkora sikert nem arattak tornatermünk falai között.

Erre a különleges napra az udvaron azok a színes szalagok is emlékeztetnek majd bennünket, amelyek a Pázmány Péter-emlékoszlop koszorúján lobognak a szélben. Minden résztvevő iskola ilyen módon hagyott emlékjelet maga után, mi pedig innen is üzenjük, hogy jövő ilyenkor visszavárjuk őket.

A szövegértelmező verseny résztvevőinek egy csoportja

Kicsi Hang

Szerda

A reggeli 8,00 órai becsengetés nem az első óra kezdetét jelentette, hanem egy színházi gongot helyettesített. A III. A osztálynak köszönhetően ugyanis vidám színdarabbal indult a nap, a Hófehérke és a hét törpe című klasszikus mesét gondolták tovább a diákok. A darab érdekessége, hogy a tanulók teljesen önállóan készítették az előadást – minden tanári segítség nélkül. Bár angol nyelven játszottak, ezzel arra akartak figyelmeztetni, hogy más nyelvek és kultúrák ismerete nem zárja ki az erős magyarságotudatot.

Nagyszünetben a büfé előtti térség spontán irodalmi kávéházzá alakult át. Pázmány Péter-szobrunk kezébe „szellemi itallap” került. Bárki hozhatta kedvenc magyar versét, akár megzenésítve is. Ezúttal folyosóink nem a gyerekszivajtól, hanem Márai-idézetektől és gitárok hangjától zengtek.

A IV. A és VIII. G osztály ezekből az élményekből kimaradt, mivel ők ezen a napon Pozsonyba utaztak a szlovákiai egyetemek és főiskolák börzéjére, hiszen ők pályaválasztás előtt állnak.

A Hófehérke és hét törpe szereplői

Gitár trió az I. A-ból

Pázmány kezébe szellemi itallap került

Csütörtök

Ezen a napon magyarországi vendégeket fogadtunk. A délelőttöt velünk töltötte Hargitai András olimpiai bronzérmes, világ- és Európa-bajnok úszó, aki civilben állatorvos. Sportolói pályafutását, életszemléletét is jellemzi az Mátyás király-idézet, amit emlékül krónikánkba írt: „A haza szolgálatára bármilyen idő alkalmas. És mindaz, amit a haza érdekében tesz az ember, nem egyéb, mint Isten szolgálata.”

A Rákóczi Szövetség képviselőiben érkeztek hozzánk Csáky Csongor, főtktár és Bajnóczi Gábor, a szervezet munkatársa. Ismertették a szövetség munkáját, beszámoltak rendezvényeiről. A kivetített fotókon többen magukra ismertek diákjaink közül, hiszen a gimnáziumban is működik ifjúsági szervezetük. Felhívták figyelmünket a napokban 8. alkalommal megrendezésre kerülő Kárpát-medencei középiskolai szervezetek ifjúsági találkozóval egybekötött vezetőképzőjére, melynek központi témája „érték és ifjúság” lesz.

Irodalmi kávéházunkban ezúttal az aradi tizenháromra emlékeztünk. Gyertyát gyújtottunk a vértanúk tiszteletére, a diákok által választott versek is az ő dicső halálukat hirdették.

Bajnóczi Gábor, a Rákóczi Szövetség munkatársa

Irodalmi kávéház

Hargitai András, olimpiikon

Péntek

Az utolsó napon a magyar néptáncoké volt a főszerep. Bugyik Szimona (III. A) és Sztrecsko Boglárka (II. A) a tardoskeddi Szivárvány néptáncsoport tagjai táncházat vezettek tornatermünkben. Diákjaink előbb közösen kört alkotva ismerkedtek a lassú és friss csárdás alaplépéseivel, majd párosával gyakoroltak.

A Magyar Hét alkalmából dicsőség galériát nyitottunk intézményünk bejáratában, amely híres maturánsaink fotóit és életrajzait tartalmazza. Akikre büszkék vagyunk:

Bábi Tibor, költő; Bauer Ferenc, főorvos; Csanda Sándor, egyetemi oktató; Cs. Liszka György, a Vasárnap főszerkesztője; Jócsik Lajos, író; Juhász György, parlamenti képviselő; Lacza Tihamér, publicista; Liszka József, néprajzkutató; Péntes Tímea, költő; Száraz Dénes, színész; Szeredy Krisztina, előadóművész; Thain János, múzeumlapító; Tóth János, egyetemi oktató; Turczel Lajos, tanár; Természetesen a névsor folyamatosan bővül.

Bugyik Szimona és Sztrecsko Boglárka.jpg

Dicsőség galéria

Táncház

Elzarándokolt hozzánk Stohl András

Benkő Tímea

Az ismert színész ittas vezetésért és baleset okozásáért tíz hónapos börtönbüntetést kapott. A 2011. szeptember 6-i ítélethozatal előtt négy nappal nálunk járt. A gimnázium mellett működő Rákóczi Szövetség Ifjúsági Szervezetének meghívására 2011. szeptember 2-án az érsekújvári Csemadok-székházba látogatott. Két diákunk: Sóky Bernadett (III. A) és Bédi Andrea (VIII. G) fogadta és mutatta be a közönségnek az ismert művészt, akit az RTL Klub televízió stábjá és Jó-Lét Mentálhigiénés Alapítvány tagjai is elkísértek.

Stohl András négy év vezeklést vállalt, mivel sok támadás érte amiatt, hogy csak a börtönt akarja elkerülni drogprevenciós turnéjával. Havonta ingyen vállal egy ilyen beszélgetést, a Felvidéken elsőként hozzánk látogatott el.

„Ez most a 23. alkalom, amikor emberek elé állok, és elmesélem a történetemet. Megpróbálok segíteni abban, hogy veletek, fiatalokkal ne történhessen hasonló – szólította meg közönségét, miközben nem a számára kikészített székre ült, hanem az asztalra, hogy mikrofon nélkül, közvetlenül, családi hangulatban lazán és őszintén beszélgesen a jelenlevőkkel. – Szeretném, ha ez a közmunka enyhítő körülménynak számítana a másodfokú bíróságon. De nem ez a legfontosabb cél, hanem az, hogy a fiatalok esetleg az én tanácsaimat jobban elfogadják, mint egy orvosét, aki esetleg szárazon beszél, egy rendőrét, akitől tartanak, vagy akár az osztályfőnökét az iskolában. Ha nem is vesztek komolyabban engem, tudjátok, hogy a saját bőrömön tapasztaltam ezeket a dolgokat – indokolta döntését. – Nem könnyű kiállni. Nem könnyű erről beszélni. De miután én ezt a balesetet elkövettem, és miután alkoholos befolyásoltság alatt állottam, és kábítószer maradványokat is találtak a szervezetemben, azt gondolom, hogy mindenképpen kell erről beszélni.”

Elmesélte balesete előzményeit és az utána következő napokat, hozzátéve: „Lényegesnek tartom elmondani, hogy én sem kábítószerfüggő, sem alkoholfüggő nem vagyok. Mégis kerülhettem ilyen helyzetbe. Azért mert alkalmakként fogyasztottam kábítószer vagy alkoholt. És ez még nem elég. Hanem akkor, amikor alkoholt fogyasztottam, azt a tragikus vétséget is elkövettem, hogy beültem az autóba. Nektek, fiataloknak a legnagyobb hiba lenne azt mondani, hogy éljetez spártai életet, ne menjetek el szórakozni. Azt szoktam mondani, hogy igenis, éreztétek jól magatokat. Az sem bűn, természetesen 18 év fölött, ha az ember megiszik 1-2 sört vagy egy fröccsöt. Az már bűn, ha kábítószer fogyaszt, az már bűncselekménynak számít. De mindenképpen azt kell tudni, mi annak a következménye, ha te a buliban alkoholt fogyasztasz, és onnan haza akarsz menni autóval. Én azt szoktam mondani, hogy ne az legyen a jópofaság, hogy bátor vagyok, beülök, száguldozunk. Legyen az a jópofaság, hogy azt mondom, figyelj, te tudom, hogy ittál, nem ülsz be melléd.”

Dr. Stemler Mihály a zarandok-ok.hu honlap egyik megálmodója a drog hatásairól, veszélyeiről beszélt, sőt gyakorlati tanácsokat adott a fiataloknak, hogyan viselkedjenek egy-egy adott helyzetben a szórakozóhelyeken. „Az lenne a legfontosabb, hogy érzékeny-nyé váljon a droggal szemben az egész ország, ez a stratégiánk, ezért indult weboldalunk is” - mondta.

Stohl András az egyórás beszélgetés után, miután minden kérdésre válaszolt, szívesen dedikált, majd pózolt gimnazistáinkkal.

Vendégünk volt Stohl András

Pázmányosok gyűrűjében

Magas rangú vendéget fogadtunk

Benkő Tímea

2011. október 24-én látogatást tett a gimnáziumban Dr. Axel Hartmann, Németország szlovákiai nagykövete.

A diákok rövid kulturális műsorral fogadták a diplomatát: a végzősök palotást táncoltak, az elsősök német nyelvű vidám jelenetet játszottak, és adtunk egy kis ízelítőt szülőföldünk zenei hagyományaiból.

Mivel intézményünkben emelt óraszámiban oktatjuk az idegen nyelveket, kötetlen beszélgetés keretében ismerkedhetett a vendég iskolánk életével, és oszthatta meg tapasztalatait diákjainkkal. A nagykövet hangsúlyozta a német nyelv szerepét és fontosságát Európa szívében, majd történelmi, társadalmi és kulturális jellegű témákról folyt az eszmecsere. Leendő érettségizőink között akad, aki németországi egyetemen szeretné folytatni tanulmányait, az illető konkrét kérdéseire konkrét válaszokat kaphatott.

A találkozó apropóját az október 23-i nemzeti ünnep adta.

Dr. Axel Hartmann a diákok körében

Peternai Zsuzsanna igazgató fogadja a vendéget

Sztárvendég a diáknapon

.....
Benkő Tímea
.....

2011. november 18-án tartottuk a hagyományos diáknapot. Minden évben számos foglalkozást, előadást szervezünk, és igyekszünk meglepni a gimnazistákat valamilyen ismert személyiség fogadásával is. Az idei sztárvendég Vujity Tvrtko, az egyik legnépszerűbb tévériporter, újságíró és író volt.

Hibátlanul, tökéletes kiejtéssel köszöntötte szlovák nyelven a jelenlevőket, mondván, hogy ennyivel mégiscsak tartozunk a nyelvtörvénynek. Meglepődtünk, hogy soványabb és alacsonyabb, mint a képernyőn. „Amit tőlem a Jóisten elvett, azt mind odaadta a magyar vízilabda válogatottnak” - nyugtázta humorral.

A vendég megkérte a diákokat, sorolják fel, milyen problémáik vannak, aztán egy nagyon tartalmas órával díjazta őszinteségüket. „Lassú az internet? Korán kellet kelned? Nehéz a sulifeladat? Beragadt egy euród a kóla automatába? A világ nagy részén ez mind nem probléma. Afrika lakosságának jelentős százaléka napi egy dollár alatt él, ott ez nem gond” - mondta a megdöbbenet közönségnek. Majd elmesélte legemlékezetesebb riport útjait, hogyan jutott ki különböző trükkökkel Csecsenföldre, Ruandába, Kambodzsaába...

„Bármit csinálj, csak ne hazudj! Vallom, ez az újságírás alapja” - jelentette ki Tvrtko. Aztán elismerte, sokszor kényszerült hazudni, hogy forgathasson. „Megtaláltuk tatár földön Tamás András hadifoglyot. Oda azonban riporter nem utazhat. Így aztán medvevadász lettem. Mert egy medvevadásznak lehet kamerája, hogy fel tudja venni a trófeát...”

A riporter részletesen elemezte Türkmenisztán diktatúráját, utána újra feltette a kérdést: „Van valamilyen problémád? Mondok még néhány adatot a kommunista mennyországról, és baromira fogod szeretni saját életed. Egyenesen rajongani fogsz Érsekújváért” - jósolta.

Vujity Tvrtko - a sztárvendég

Aztán mesélt észak-kóreai élményeiről, és harmadszor is megkérdezte közönségét, van-e problémájuk. „Mi, magyarok legendásan panaszkodó nép vagyunk. A világ 120 országában végezték el az optimista-pesszimista indexet. A 117. helyen végeztünk. Utánunk a sorban a népiirtásról elhíresült Ruanda, a földrengés és kolerajárvány sújtotta Haiti, valamint a hivatalosan is legszegényebb ország, Mozambik volt csak. Én azt mondom, ne panaszkodjunk! Inkább

mindegyiketeknek legyen egy álma, amiért érdemes holnap felkelni. Én 23 évesen eldöntöttem, hogy újságíró leszek. Te is álmodj valamit, és aztán hidd el, hogy meg tudod csinálni!”

Bejelentett egy meglepetés vendéget is, hiszen elkísérte őt a TV 2 stábjá, köztük Demcsák Zsuzsa. „Én most tulajdonképpen hazajöttem – mutatkozott be a Mokka műsorvezetője –, ugyanis az egykori Csehszlovákiában, Prágában születtem.” A találkozó után az iskola krónikájába is ezt írta: „Köszönöm, hogy amikor hazajöttem, úgy érezhettem magam, mint aki valóban otthon van.”

Demcsák Zsuzsa

Pázmányos öregdiák

.....
Benkő Tímea
.....

2012. február 9-én a Háromhidak Polgári Társulás szervezésében könyvbemutatót és cédé keresztelőt tartott Kovács Ferenc iskolánkban. A szerző Diákok a viharban című könyve intézményünk fennállásának 150. évfordulójára jelent meg 1992-ben. Idén kiadták elektronikus formában is, a cédé keresztelőjéhez a vizet a Nyitra folyóból merítették, ahová egykor a gimnazisták fürödni jártak.

A bemutatón nagy élvezettel mesélt a köbölkúti szerző diákkori élményeiről, az elmondottakat fotókkal is illusztrálta. Fejet hajtott a minden tekintetben kiváló Érsekújvári Magyar Királyi Állami Pázmány Péter Gimnázium tanári kara és diákjai előtt, ezzel is ösztönözve a jelenlegi ifjakat.

„A könyv nem csak a korabeli diákéletre emlékezik vissza, hanem egy viharos korszak korhű dokumentuma is – mondta Száraz Magdolna, történelemtanár. – A szerző a múlt század negyvenes éveiben látogatta az intézményt. Forró Koloman, a polgári társulás elnöke mutatta be a diákoknak az író, Köbölkút egykori polgármesterét. Ezt követően az író szólt a diákokhoz. Az élményszerű előadást nagy figyelemmel hallgatták a fiatalok, és megtudták, milyen megpróbáltatások között éltek a II. világháború éveiben az akkori gimnazisták. Többek között beszélt az Érsekújvárt pusztító bombázásokról, hogy az akkori diákélet nem csak a tanulásról, hanem a túlélésről is szólt.”

Forró Koloman és Kovács Ferenc

Az Európai Parlament képviselője a gimnáziumban

.....
Peternai Zsuzsanna

2012. április 27-én Strasbourg és Brüsszel helyett iskolánkban tartott „ülést” Bauer Edit, európai parlamenti képviselő. Figyelemmel kísértük a képviselőasszony rendhagyó EU - óráját, amelyen rövid videó bejátszásokkal fűszerezve adott elő az Európai Unióról, megalkulásának előzményeiről, következményeiről, a jelenlegi és várományos tagországokról, az EU intézményeiről, valamint saját munkájáról, tevékenységéről. Megtudtuk, hogy négy bizottsági tagként működik (Foglalkoztatási és szociális ügyek bizottsága, Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság, Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlésbe Delegált Küldöttség és Állampolgári Jogok, Bel- és Igazságügyi Bizottság - itt szavazati jog nélkül), ahol feltett kérdéseivel, állásfoglalási indítványával, jelentéseivel, felszólalásaival és írásos nyilatkozataival nagyban hozzájárul az említett bizottságok effektív munkájához.

Az előadás végén a képviselőasszony ismétlő kérdésekkel tette próbára a diákok figyelmét és ismereteit. Állták a sarat, többen apró ajándékokkal lettek gazdagabbak. A rendhagyó óra témájának aktualitását bizonyítja a tény, hogy miután hivatalosan elbúcsúzott Bauer Edit a diákoktól, azok sorban állva, személyesen is érdeklődtek, kérdezősködtek tovább.

Ma már életünk része lett az EU, és az életünket jelentősen befolyásoló összefüggésekről mindnyájunknak megfelelő szintű ismeretekkel kell rendelkezünk, így örülünk, hogy ezekhez az információkhoz első kézből jutottunk hozzá.

Bauer Edit

Diákjaink állták a sarat

Író–olvasó találkozó és asztalitenisz a diáknapon

.....
Benkő Tímea

A VI. Őszi Írófesztivál keretén belül irodalmi beszélgetésre került sor iskolánkban a Szlovákiai Magyar Írók Társaságának tagjaival. Juhász R. József (Rokkó) mutatta be Nagy Erikát, Németh Zoltánt és Hajtman Bélát.

Nagy Erika a Szlovákiai Magyar Írók Társaságáról számolt be, Németh Zoltán az olvasásról beszélt, arról, hogy manapság az irodalomban is a képi megjelenítés vette át a szerepet, valamint arról, hogy mennyire fontos az odafigyelő olvasás. Humoros verseiből fel is olvasott néhányat.

Hajtman Béla eddigi köteteiről beszélt, magáról az írásról, és előzményeiről. Rokkó a Transart Communication fesztiválokról, a Stúdió Ertéről és az Iródiáról mesélt.

A beszélgetés után találkozott egymással az Érsekújvári Pázmány Péter Gimnázium és a Szlovákiai Magyar Írók Társaságának asztalitenisz-csapata. A 4., 5. és 6. ligás játékosokkal felálló gimnazistákkal végül a SZMÍT csapata 9:9-es döntetlen ért el. Pontszerzők: Sánta Szilárd 3, Hajtman Béla 2,5, Németh Zoltán 2, Juhász R. József 0,5. A döntetlen számunkra annál értékeesebb, hogy diákjaink csak 3 játékosal álltak ki: Jóba Dominik (VI. G), Guliš Dániel (I. A), Lehotka Péter (I. A), így eleve 0:5-ös hátrányból indultak.

Író–olvasó találkozó

Nyílt nap

Benkő Tímea

2011. november 22-én Nyílt napot tartottunk. Rendhagyó környezetben vártuk a környező alapiskolák kilencedik osztályosait: humoros, színes tantermi és kabinet ajtók fogadták az idelátogató leendő elsősöket.

A gimnázium újabb pályázatát (Zdravie v školách – Budujeme tím) sikeresnek ítélte az iskolaügyi minisztérium, az így nyert összegből vásároltak olajfestéket diákok. A megmozdulás az osztályközösségeket hivatott még jobban összekovácsolni. Az egyes osztályok megtervezték a tanári szertárak ajtóinak motívumait, aszerint, hogy az illető pedagógus milyen tantárgyat oktat. A tervezetek jóváhagyása után a múlt heti diáknapon elkészültek a mesterművek.

Az első emeleten kiállítás készült az Érsekújvári Töknapra készített próbababákból, a tornateremben a III. A angol nyelven adta elő a Hófehérke és a hét törpe című modernizált mesejátékot.

„Nyílt napunkon az érdeklődőknek bemutattuk az iskolát, ismertettük programunkat, bővebb tájékoztatást nyújtottunk a tanulmányi lehetőségekkel, felvétellel kapcsolatban – tájékoztatott Peternai Zsuzsanna, igazgatónő. – A tanulók, szülei, pedagógusai szabadon látogathatták a tanítási órákat. Kiemelt idegen nyelvi képzést nyújtunk, pályázatok alapján külföldi tanulmányutakat biztosítunk, ezeket maguk a diákok prezentálták.”

Szlovákóra a multimediális tanteremben

Készül az egyik kabinet ajtaja

A holokauszt gyermekáldozatainak nyomában

.....
Száz Ildikó
.....

Kutassák fel eltűnt szomszédait, akiknek a második világháborút követően nyomuk veszett - ezzel a felhívással fordult a Prágai Zsidó Múzeum az Elfeledettek (Zapomenutí) Polgári Társulással együtt a 12-19 éves diákokhoz. A kutatási munka eredményéből még 1999-ben egy vándorkiállítást állítottak össze, amelynek ezúttal az érsekújvári Pázmány Péter Gimnázium ad otthont. Peternai Zsuzsanna iskolaigazgató szerint az érdeklődők december 1-jétől 20-áig láthatják a nem mindennapi kiállítás anyagát.

A kiállítás megnyitóján az igazgatónő azzal a kéréssel fordult a diákokhoz, hogy próbáljanak ők is egyfajta kutatómunkát végezni saját lakhelyükön. Ivan Juraj, a körmöcbányai City.net Slovensko Polgári Társulás elnöke, a rendezvény társszervezője elmondta: az érsekújvári diákok is gazdagíthatják munkájukkal a vándortárlat anyagát, ennek érdekében vegyék fel a kapcsolatot a zsidó hitközség helyi képviselőivel, akik bizonyára a segítségükre lesznek. „Több száz hazai és külföldi diák kapcsolódott be eddig projektünkbe, amely 2008-ban elnyerte az Aktív európai polgárság aranycsillaga díjat, majd 2010-ben Európa a polgároknak címmel rendezett konferencián foglalkoztak a tanulmányokkal” - tájékoztatott Ivan Juraj. A kiállítás szervezőinek nem titkolt szándéka felhívni a pedagógusok és a diákok figyelmét azokra a történelmi eseményekre, melyekkel nem minden ország foglalkozik olyan aprólékosággal és kellő odafigyeléssel, ahogyan illene. A projekt indulásakor 12 panelen foglalták össze az eltűnt szomszédok - a holokauszt során elhunyt gyerekek és családtagjaik történetét, ma már 20 panelből áll a kiállítás, és néhány iskola honlapot készített a témával kapcsolatban. A Prágai Zsidó Múzeum egyike Európa legrégebbi zsidó múzeumainak, története a közép-európai térség huszadik századi történelmét, mindenekelőtt azonban a zsidó közösség sorsát tükrözi, az intézményt 1906-ban hozták létre.

A Pázmány Péter Gimnáziumban - ahol az egyik fontos nevelési szempont a multikulturalizmus, a toleranciára nevelés, az európai tudat erősítése -, várják azoknak a csoportoknak a jelentkezését, akik szeretnének megismerkedni a vándortárlat anyagával, amelyet 2012 márciusában a tervek szerint Léván fognak bemutatni.

Ivan Juraj és Peternai Zsuzsa a megnyitón

Vándortárlat

Bédi Andrea

A gimnázium folyosóit 2012. májusában kreatív gyermekrajzok díszítették.

Nyitra megye önkormányzata a Drogellenes európai hét alkalmából 2011 novemberében meghirdette a „Plagát roka/Az év plakátja“ elnevezésű verseny 7. évfolyamát az alap- és középiskolás tanulók számára.

A verseny védnöke doc. Ing. Milan Belica PhD. Az idei évfolyamban 2 témából választhattak a résztvevők:

1. Mindenki maga rajzolja a saját életét
2. Nézzük női/férfi szemmel a világot - van különbség?

A verseny 2 kategóriában zajlott: számítógépes grafika és képzőművészeti technikák.

184 diák munkáját értékelte a szakmai zsűri, a legötletesebbekből vándorkiállítás készült, amely május 18-ig volt megtekinthető intézményünkben.

Vándorkiállítás

Gimnazista zöld szalagosok

Benkő Tímea, Miskó Hátas Anna

Iskolánk 35 végzősének szalagavatójára 2011. november 25-én került sor a Csemadok-székház nagytermében.

„A zöld szalag azt jelenti – leendő érettségiző vagy. Érzed saját felelősségednek a súlyát? A zöld szalag azt jelenti – emlékezz! A rajta olvasható évszámok azt az időt jelzik, amit az iskola falai között eltöltöttél. A zöld szalag megtiszteltetés – a 169 éves érsekújvári Pázmány Péter Gimnázium diákja vagy. A zöld szalag büszkeség – hiszen szellemi nagykorúságot jelképe. És a zöld szalag bátorság is – hamarosan ismeretlen utakra lépsz” – intették az osztályfőnöki beszédben tanítványaikat a tanárok.

„2011. november 25-e nemcsak a Ti számotokra fontos dátum. Számunkra, osztályfőnökök számára is fontos állomást jelent ez az ünnepélyes este. Nehezen hihető, hogy 8, ill. 4 éve találkoztunk először, és ma itt állunk közösen e feldíszített teremben. Eszünkbe jutnak a közösen eltöltött vidám és nehéz pillanatok. Láttuk, ahogy gyermekből felnőtté váltatok. Egy iskola nem attól nagy, hogy nagy embereket ad a világnak, hanem attól, hogy kifejleszti bennük azt, hogy nagy emberekké váljanak.

A köszönet, azért, hogy itt állhattok, szépen, fiatalosan, büszkén, ünneplőbe öltözve elsősorban szüleiteket, szeretteiteket illeti. Ők azok, akik mindig mellettetek álltak és most is féltve és büszkén figyelnek benneteket. Bár ez a mai nap a Ti ünnepetek, ne feledkeztek meg róluk sem. Azt hiszem, nekik egy halk köszönöm is elég. Intézményünk nevében pedig én köszönöm, hogy annak idején nekünk szavaztak bizalmat, hozzánk írták, ránk bízták gyermeküket. Vállalták a kisebbségi léthelyzet áldott – átkozott mindennapjait, hiszen ez sohasem kevesebbet, hanem többet – több feladatot és persze több lehetőséget is jelent.

A VIII. G a hagyományos palotást követően

Fekete-fehérben a IV. A

Zárszóként most bizonyára valamilyen klasszikus idézetet vártok. Az elmúlt években viszont annyi memoriteren rágtuk át közösen magunkat az irodalomórákon, hogy én ezt most hanyagolnám. Helyette egy olyan Tankcsapda dalszöveggel biztatnálak, amit én tanultam tőletek. Zakatoljon mindig ez az agyatokban, a szívetekben, ha valamilyen nehézség áll utatokba:

*Bánattal, vagy örömmel,
de én harcolok foggal, körömmel.
Az étellel, a halállal,
hogy a jóból egy jó nagy kanállal
adjon az ég!
Mindent, amit szeretnék,
adjon az ég!”*

Tudásfeltöltés

Száraz Magdolna

A magyarországi OTP-Fáy András Alapítvány megkezdte a középiskolások számára egy internetes program létrehozását, amelynek célja, hogy a magyarországi diákok internetes előadások segítségével megismerhessék a határon túli magyarság életét. Neves irodalmárok, történészek közreműködésével fokozatosan előadásokat rögzítenek nemcsak nálunk, hanem a Kárpátalján, Erdélyben, a Vajdaságban is.

Nálunk az első felvételre 2011. november 8-án került sor, amikor Bárczi Zsófia érkezett hozzánk a nyitrai Konstantin Egyetem Közép-európai Tanulmányainak Karáról. A IV. A és VIII. G osztályos tanulóknak a szlovákiai magyar irodalomról tartott előadást.

2011. december 14-én Dr. Vadkerty Katalin, a történelem kandidátusa „Asszimiláció – a szlovákiai magyarok helyzete 1918–2010 között” témában osztotta meg velünk gondolatait. Előadásán iskolánk történelem iránt érdeklődő diákjai vettek részt. A vendég behatóan elemezte, hogy az első Csehszlovák Köztársaság politikai, gazdasági intézkedései mennyiben változtatták meg a magyarok helyzetét a teljesen új államban. Kitért a jogfosztottság állapotának, majd annak napjainkig tartó hatására is.

Vadkerty Katalin tölti fejünkbe a tudást

Bárczi Zsófia előadása

Szeminárium a nácizmusról

.....
Benkő Tímea
.....

A pozsonyi székhelyű Milan Šimečka Alapítvány mellett működő Holokauszt Dokumentációs Központ jóvoltából 2011. novemberében az érsekújvári Pázmány Péter Gimnázium tanáraként Berlinben jártam egy holokauszt-továbbképzésen. A Wansee-i Konferencia Ház szemináriumán további 14 szlovákiai pedagógus társaságában vettem részt.

A történelmi színhelyen előadások és workshopok keretében boncolgattuk a megrázó történelmi-politikai kérdéseket. 1942. január 20-án ugyanis itt zajlott a wansee-i konferencia, amelyen Reinhard Heydrich birodalmi vezető és SS-tábornok elnökletével a résztvevők megtervezték a „zsidókérdés végleges megoldását.” Ennek a konferenciának a jegyzőkönyve fennmaradt, és ez ma az egyik legismertebb holokauszt-dokumentum.

Ott tartózkodásunk idején rengeteg gyakorlati, módszertani kérdést is megtárgyaltunk, és felkerestük a helyi emlékműveket. Jártunk Berlin belvárosában a Meggyilkolt Európai Zsidók Emlékművénél és alatta az Információs Központban, a Terror Topográfiaja Emlékmúzeumban, valamint a Grunewald állomáson, ahonnan az első helyi transzportok indultak.

Intézményünkben minden tanévben szeptember 9-én megemlékezünk a holokauszt emléknapjáról. A most szerzett tapasztalatokat a jövőben ezeken a foglalkozásokon szeretnénk kamatoztatni.

A résztvevők tanárok a Wansee-i Konferencia Ház előtt

Pályaválasztási nap

.....
Benkő Tímea
.....

2011. december 12-én Mesterségem cíMERRE? Névvel pályaválasztási napot tartott iskolánkban a TANDEM nonprofit szervezet, amely intézményünkben már évek óta tart csapatépítő napokat az elsős diákoknak.

Az egésznapos rendezvény célja volt, hogy a III. A, IV. A, VII. G és VIII. G osztályok számára segítséget nyújtsunk, mégpedig úgy, hogy élő példákon keresztül mutattuk meg nekik egy-egy foglalkozás, hivatás szépségét és kihívásait. Így a nap fő attrakciója az Élő Könyvtár volt, amelyben a legkülönbébb foglalkozások képviselőivel beszélgethettek el személyesen a diákok. Vendégeink voltak:

Bauer Dávid, közgazdász
Farkas Orsolya, állatorvos
Farkas Zsolt, pap
Fecske Orsolya, szerzetesnő
Fiala János, jogász
Gál Zsolt, politológus
Gyenes Gábor, képzőművész
Horváth Molnár Andrea, pszichológus
Hunčík Péter, pszichiáter
Kerekes Vica, színésznő
Marosi Péter, ápoló
Mészáros Tünde, műfordító, tolmács
Molnár Norbert, újságíró

Hunčík Péter

Kerekes Vica

Sári Gabriella, restaurátor
Simon Attila, történész
Simon Klenovics Krisztina, orvos
Szabó Krisztián, építész
Stifner Ivett, tanár
Süll Tamás, református lelkész
Szabó Róbert, vállalkozó
Szeghő Sándor, programozó
Vadkerti Zsuzsa, fogorvos
Zácsik Anikó, bútortervező

A diákok készíthettek magukról diplomás előképet, hogy kiderüljön hogy mutatnak talárban és diplomával a kezükben, kipróbálhatták magukat próba-állásinterjúban, megmértettek az udvaron felépített életút-kötélpályán, saját névjegykártyát készítették.

Aki csak igényelte, részletes tájékoztatást kapott a hazai és külföldi egyetemi lehetőségekről.

Molnár Norbert

Társasjáték

A jótékonykodás az iskolaprogram része

.....
Szabó Révész Anita
.....

„Jót tenni jó“ – decemberben ez lehetett volna gimnáziumunk mottója, hiszen diákjaink sikeresen bizonyították: nem idegen tőlük a tolerancia fogalma, a szociális érzékenység és a másság elfogadása.

Iskolánk immár harmadszor adott otthont egy olyan, ajándéktárgyak árusításával egybekötött kiállításnak, melyet az ÚSMEV szociális intézménnyel közösen rendeztünk meg. A kiállított ajándéktárgyak különböző technikával, más – más anyagok felhasználásával készültek a karácsonyi készülődés jegyében, ezek megvásárlásával diákjaink a szociális intézményt látogató, hátrányos helyzetű gyerekeket támogathatták nemcsak anyagilag, de erkölcsileg is, mert ezáltal is elfogadóbbá, mások problémái iránt érzékenyebb emberekké váltak.

Iskolaprogramunk a 2011/2012-es tanévtől az önkéntes munka tervezetével bővült. Ez a kezdeményezés gimnáziumunk 2. évfolyamos diákjait ismerteti meg városunk szociális intézményeinek munkájával. December 16-án a 2.A és VI. G osztályok tanulói egynapos szolgálatot teljesítettek a város különböző szociális intézményeiben: az autista gyermekek magániskolájában, a „Vek nádeje“ szociális otthonban és az állatmenhelyen. Délután a főtéri plébániatemplom előtt – immár harmadik alkalommal – étel – és ruhaosztásra került sor a város hajléktalanjai és szociálisan rászoruló polgártársaink részére Horváth Tamás tanár úr szervezésében.

Az alábbiakban a diákok foglalják össze a nap eseményeit:

Tóth Réka és Galla Scarlett: „2011.december 16-án mi, a Pázmány Péter Gimnázium VI.G és 2.A osztály tanulóiból álló kis csoport, ellátogattunk az újvári állatmenhelyre. Megtapaszthalhattuk, hogy telik itt egy nap, és közelebbről megismerkedhettünk lakóival. Rengeteget foglalkoztunk a kutyusokkal, amelyeknek, annak ellenére, hogy megérdemelnék, nincs gazdájuk. Megtudtuk, hogy az itt dolgozó emberek munkája nem reggeltől kb. este 6-ig tart, mint egy átlagos emberé, hanem a nap huszonnégy órájában szükség van rájuk, mert rengeteg állattal kell foglalkozniuk, amelyeknek nem mindennapi múltjuk van. Mindannyian felnézünk ezekre az emberekre, akik kis létszámuk ellenére önként vállalták ezt az áldozatot annak érdekében, hogy segítsenek. Végezetül egy beszélgetés során megtudtuk, hogy sok terméket, amelyeket nap mint nap használunk, ezeken a hontalan kis állatokon tesztelnek. Erről az információról, az itt élő állatokról és a menhelyről többet megtudhatnak a következő oldalon: www.utuloknz.sk.“

Csányi Márk: „Egy élménydús délelőttöt tölthettünk el az autista gyermekek magániskolájában. Elsőként az intézmény igazgatónője köszöntött, aki ezután körbevezetett minket az iskolában. Bemutatta a diákokat és az osztályokat. Meglepő volt számunkra, mennyire

színesek, gazdagon díszítettek az osztálytermek, mintha újra az óvodába csöppentünk volna. A gyerekek kedvesen, mosolyogva fogadtak minket, egyáltalán nem voltak zavarban a tucatnyi ismeretlentől. A nap folyamán megismerkedhettünk a tanárok oktatási módszereivel, megtudhattuk, hogy néz ki egy átlagos tanítási nap egy speciális intézményben, miben különbözik a számunkra megszokottól. Ezután mi is részt vehettünk a karácsonyi készülődésben. Ostyákat, gyertyákat és más díszeket készítettünk közösen a gyerekekkel, akik élvezték a közös munkát, akárcsak a későbbi, Hófehérke és a hét törpe történetét feldolgozó angol nyelvű meseelőadást, amelyet gimnáziumunk diákjai elevenítettek meg.”

A nap végén rengeteg tapasztalattal gazdagodva térhettek haza a gyerekek és mi is.

Jót tenni jó

Angol színdarabbal taroltunk

.....
Peternai Zsuzsanna
.....

A nyitrai Konstantin Egyetem angol tanszéke és a Nyitrai Kerületi Hivatal már 13. Alkalmossal szervezte meg az alap- és középiskolák angol nyelvű színdarabjainak a fesztiválját.

2012. március 21-én iskolánk III. A osztályos tanulói is jelen voltak a megméretetésen a Hófehérke és a hét törpe című előadással. A diákok nem csak a próbákon, de az előadás alatt is beledták szívüket-lelküket a produkcióba, így megérdemelten lettek egyetlen csapatként kétszer is díjazva: megkapták a Közönségdíjat és a Legszórakoztatóbb darab díját is. Lelkesedésük igazán figyelemreméltó, és bízunk benne, hogy példaértékű lesz fiatalabb iskolatársaik számára. Álljon itt a nevük a szereposztás szerint:

Hófehérke - Hengerics Viki

Törpök - Szénásy Andi, Döme Kinga, Belák Brigi, Kürti Alexa, Bara Ricsi, Bugyik Szimi, Lukács Dóri

Herceg - Záležák Dávid

Király - Őszi Viktor

Királynő - Sztankó Detti

Gonosz Királynő - Kovács Lívi

Tükör - Csizmadia Kati

Vadász - Tóth Viktor

Hentes - Bernet Viktor

Mesélők - Nagy Kriszti, Csölle Stefi

Kellékes - Sóky Berni, Keve Ádám, Szalma Józsi

A III. A színészei

Hófehérke és a hét törpe

Pedagógusnap

Peternai Zsuzsanna

Minden évben március 28-án, Comenius születésnapján tartjuk a tanítónapot. Ilyenkor a gimnázium egykori és jelenlegi tanárai együtt ünnepelnek. Az itt elhangzott igazgatói köszöntő egy részéből közlünk az alábbiakban.

Kedves tanártársaim, tisztelt nyugdíjas kollégák!

Köszönöm minden jelenlévőnek és az itt meg nem jelenhetőeknek a fáradozását, eddigi munkáját, a sok-sok személyes áldozatot, amit az gimnázium érdekében tesznek – tettek. Hivatalos munkakörünkön kívül egy csomó más állást is betöltünk a gimnáziumban: kezdve a pszichológustól, a szerelőn, pénztároson, menedzseren és még sorolhatnám mely hivatásokon keresztül egészen az őrző-védő szolgálattig. A tanárt majdnem elfelejtettem...

A tanári munka – a mi munkánk a sok-sok támadás, tévhit és szóbeszéd ellenére igen nehéz. Megterhelő idegi munka. Ma, a huszonegyedik században sokkal nehezebb. A tanárságot instant munkának tartom. Olyan, mint a presszókávét: kevés, de bőven elég az infarktushoz. Ezt kárpótlandó, az iskolánk a legszebb és legotthonosabb számomra. Sokunk nem csak úgy tekint rá, mint munkahelyre, de szívét – lelkét beleadja, mert csak így teljes számára az itt elvégzett munka. Ezt a hozzáállást is köszönöm, mert e nélkül nem tartanánk ott, ahol most vagyunk.

Kedves nyugdíjas kollégák! Óriási szerencséje van annak, aki olyan hivatást talál, amelyik a szenvedélye marad egész életén át. Önök ezt a szenvedélyt jelképezik számunkra és bízom benne, hogy 20–30 év múlva mi is hasonló példaként állhatunk majd fiatalabb kollégáink előtt.

A DT ajándéka – egy szál virág

Igazgatói köszöntő

A Víz Világnapja

.....
Peternai Zsuzsanna
.....

2012. március 22-e a Víz Világnapja, amelynek megünneplését még az 1992. évi Rio de Janeiro-i környezetvédelmi konferencián kezdeményezték. Az ENSZ által kijelölt napon világszerte igyekeznek felhívni a figyelmet a víz szerepének fontosságára, a vízkészletek megóvására, és egyúttal a környezetvédelemre is.

Nálunk sem volt ez másként. Az előkészületek már pár nappal március 22. előtt megkezdődtek, amikor a diáktanács tagjai plakátokkal szőlították fel diáktársaikat a nap fontosságára és ennek elismeréseképp arra buzdítottak mindenkit, hogy a Víz Világnapján öltözzön kékbe.

Maga a nap és persze az összes tantárgy a víz jegyében telt. A legkönnyebben a biológia, kémia és földrajz órákba lehet e létfontosságú folyadékot beépíteni, de a matematika, idegen nyelvek és más tantárgyak tananyagába sem volt lehetetlen „beleszóni” a vizet. A diákok klasszikus és rendhagyó órák keretében tanulhattak vízfajtaikról, a víz tulajdonságairól, érdekességeikről, tippekről, hogyan spórolni a fogyasztással és sok másról.

Diákok vallanak:

„Mindannyian emlékszünk biológiaóráról, hogy az élet a vízben kezdett kialakulni, és ezért is a víz nélkülözhetetlen az élethez. A mai nap megtanultuk, hogy mennyi vízre van szükségünk ahhoz, hogy egészségesek maradjunk - 2-3 liter napi vízfogyasztás (nyáron akár 5 l) teljesen automatikus kell hogy legyen.

Mozjes tanárnővel kémiaórán kiszámoltuk, hogy a palackozott kóla elfogyasztásával mennyi cukrot viszünk be a szervezetünkbe - fél liter kóla 52 gramm cukrot tartalmaz (1400mg/dl), ami a szervezetünknek rettentő sok (ha azt vesszük, hogy a vér cukortartalma 72mg/dl). Igazából nem is maga a tény volt megdöbbentő, hanem amikor mérlegen megmértük és feketén - fehéren saját szemünkkel láttuk, mennyi cukrot juttatunk szervezetünkbe. Azt is megtudtuk, hogy ha kevés vizet fogyasztunk, szervezetünk azonnal jelez - fejfájással, fáradékonysággal, szédüléssel, álomossággal.” Simonics Dóra, I. B

„A mai nap sok érdekességet hallottunk. Két csoportban dolgoztunk - az egyikben megdöbbentő tényeket kerestünk a vízről az interneten angolul, a másik csoportban tippet böngészünk, hogyan lehet csökkenteni a vízfogyasztást egy családon belül. Az így szerzett információkról plakátot kellett készíteni és persze bemutatni az osztály előtt. Megtudtuk, hogy egy átlag amerikai naponta 500 l vizet fogyaszt, míg egy szlovákiai 4 tagú család kb. 600 l; csaknem 1 milliárd ember kevesebb mint 6 l vízből él naponta, 4 millió ember hal meg évente vízhiány okozta betegségek miatt, átlagban egy afrikai vagy ázsiai nőnek heten-

te 16 órát kell gyalogolnia ahhoz, hogy ivóvizet hozzon lakhelyére, 1 m³ vízből 100-szor lehet elmosogatni vagy 8-szor lehet lemosni az autót, ennek a vízmennyiségnek az előállítása 1,2 euro - gondoljunk csak bele, mennyibe is kerül csak egy palack (1,5 l) hasonló minőségű víz az üzletben - és ez csak igazán pár tény, amelyet megemlítettünk. A vízfogyasztás csökkentésével kapcsolatban szinte mindannyian ugyanazokat a tippeket találtuk:

Ellenőrizzük csöpögő csapjainkat (12 csepp víz percenként évi 960 l víztől foszt meg)

Inkább zuhanyozzunk, mint fürdjünk a kádban (az első esetben 50 l, a másodikban kb. 120 l vizet fogyasztunk)

A vécétartályba helyezünk egy vízzel teli palackot - ennyivel kevesebb ivóvízzel öblítünk (és persze spórolunk) majd

Borotválkozás és fogmosás közben ne csorgassuk a vizet, akár 15-30 l vizet is kiengedhetünk feleslegesen

A vízforralóban hagyott víz kihűlés után öntözésre is lehet használni

A mosogatógépet és mosógépet teljesen megtelítve indítsuk el, így gazdaságos

Aki teheti, gyűjtse az esővizet, felhasználható mosásra, mosogatásra, öntözésre, stb.

Nem is gondoltuk volna, milyen kevés ráfordítással mennyire befolyásolhatjuk környezetünket.” II. A

Angolórán a vízről

Kékben az I. B

Tanulmányúton a mohi atomerőműben

.....
Benkő Tímea
.....

Alig kezdődött meg az új tanév, 2011. szeptember 6-án végzős osztályaink, a IV. A és VIII. G máris tanulmányi kirándulásra utaztak. Meglátogatták a mohi atomerőművet.

A reaktorok 1998 óta termelnek villanyáramot, ezek működésével, a maghasadás elméleti kérdéseivel és a szigorú biztonsági előírásokkal ismerkedtek alkalmi atomfizikusaink. Megtekintettek két rövidfilmet, majd kipróbálták, vajon ők maguk mennyi energiát tudnának egy szobabicikli meghajtásával kitermelni. Bepillanthattak a szimulátor terembe, ahonnan kifele jövet az ellenőrző kapukban megbizonyosodtak, hogy nem érte őket sugárfertőzés.

Az atomerőmű makettjénél

Tiszteld a saját tested! AZ EMBERI TEST KIÁLLÍTÁS alapgondolata

Bédi Andrea, Mojzes Ildikó

2012. május közepén két autóbusz indult az érsekújvári Pázmány Péter Gimnázium 91 diákjával és 4 tanárával Budapestre, a Váci utcai VÁCI 1, még az átadás előtt álló, új bevásárlóközpontba, hogy megtekintsék a THE HUMAN BODY KIÁLLÍTÁSt. A felújított, patinás épület 1912-től az első pesti Takarékpénztárnak adott otthont, megőrizte eredeti arculatát, és nagyon sokunknak a londoni Harrods hangulatát idézte fel.

Két fontos cél tudatában valósult meg a tanulmányi kirándulás, mégpedig a biológia-oktatás és a helyes életmódra való nevelés jegyében. 2010 szeptemberében kapta meg az iskolaprogramunk az EKOMUKO címet, amely többek között tartalmazza, hogy fejleszteni kívánjuk diákjaink olyan képességeit is, mint például:

- az élettani törvények ismertetében képesek legyenek érteni, elemezni, értékelni az ember és természet viszonyát,
- megértsék azokat a szociális és kulturális hatásokat, amelyek okozati szükséggel meghatározzák az emberi értékeket és szokásokat, felelősségtudatot.

Túl sok ember él vissza testével azáltal, hogy keveset alszik, nem sportol, rengeteg egészségtelen ételt és italt fogyaszt (gondoljunk itt a gyorsbűfék ételeire, üdítőitalokra, amelyek számos káros anyagot tartalmaznak), továbbá esetleg rendszeresen fogyaszt alkoholt és dohányzik. Fontosnak láttuk, hogy ne csak az orvos, hanem az átlagember is felfedezze a teste bonyolultságát, a káros szenvedélyek és az egészségtelen életmód következményeit.

A KIÁLLÍTÁSon bemutatott testek, testrészek, belső szervek, amelyeket szemügyre vehetünk, mind valódiak voltak. Egykor élő, hús-vér embereké. Egy különleges tudományos eljárással, a plasztinációval hozták létre őket, ill. tartósították. A lényege, hogy a preparátumokból először acetonnal eltávolítják a vizet, majd az acetonnal teli szöveteket feltöltik folyékony polimerrel, amely megszilárdulva évtizedekre konzerválja azokat. Ez sokunkat megdöbbentett.

Kis csoportokra osztódva haladtunk végig az egyes termeken, ahol tematikusan (csontváz- és izomrendszer, légzőrendszer, emésztőrendszer, idegrendszer, szív- és érrendszer stb.) rendszerezett preparátumok láttán szinte elakadt a lélegzetünk, de szorgalmasan olvastunk a feladatlapokat is és így szinte észrevétlenül megtanultuk, hogy

- ha minden izmunk egy irányba húzna, fel tudnánk emelni csaknem 25 tonnás tömeget,
- egy átlagember az élete során 27 tonnányi, vagyis 6 elefánt tömegének megfelelő ételmennyiséget fogyaszt el

- a szívünk az életünk során annyi vért pumpál át, ami elférne 3 szupertankhajóban
- a magzatok már az anyaméhben csuklanak
- a csontvázunkból kiderülhet rólunk, mit ettünk, milyen sérüléseink voltak az életünk során.

Egy lenyűgöző, háromdimenziós látványvilágban figyelhettük meg testünk minden porcikáját. A kiállítás küldetése, hogy ámulatba ejtsen, felvilágosítson, oktasson és a látogatókban felébressze a tiszteletet, az odaadó gondoskodást a saját teste iránt úgy érezzük nálunk táptalajra talált.

Ha kedvet kaptak így megismerkedni a testükkel, akkor augusztus végéig még megtehetik, hiszen a Vam Design Centerben a BODIES 2 még minden nap várja a látogatókat.

A VII. G Budapesten

Búcsúzó gimnazisták

2012. május 25-én végleg búcsút vett az alma matertől a Pázmány Péter Gimnázium 35 frissen érettségizett diákja. A végzősök utolsó osztályfőnöki órája ötletesen feldíszített osztálytermekben zajlott. A IV. A pálmafák árnyékában kóktélok szürcsőlve ejtőzött a forró tengerparti homokon, a VIII. G-ben a már soha vissza nem térő gyermekkor ismert rajzfilm-figurái elevenedtek meg.

A ballagási ünnepségre 11,00 órai kezdettel a fő téri Kovak kultúrházban került sor. Az alábbiakban az ott elhangzott ünnepi beszédeket közöljük.

Kedves Ballagó Diákok, tisztelt Jelenlévők!

Szeretettel és tisztelettel köszöntöm kedves vendégeinket, kollégáimat és tanulóinkat a 2011/2012-es tanév ballagási ünnepségén. S természetesen megkülönböztetett figyelemmel köszöntöm azt a 35 diákot, akik elérkeztek középiskolai tanulmányaik végállomásához.

Az ember életében teljesen természetesen, előre meghatározott, olykor már megszokott időben és módon érkeznek el kiemelkedő események, amelyek életének jelentős, felejthetetlen állomásai s amelyek emlékezetesek maradnak egész életében. Egy ilyen ünnepi alkalomnak a részesei vagyunk most – kedves ballagó diákok, immár volt negyedikesek, volt oktávósok. Ez a várva várt nagy esemény, annak az ideje, amikor az ilyenkor szokásos módon búcsút vesztek iskolátoktól, egymástól, tanáraitoktól, itt maradó volt diáktársaitoktól, mindazoktól, akikkel együtt voltatok, együtt éltetek, tanultatok, együtt dolgoztatok és buliztatok az itt eltöltött négy és nyolc év alatt. Veletek együtt vagyunk most itt mi is, ahogy évekkkel ezelőtt is, gimnáziumi tanulmányaitok kezdetekor.

A ballagás – az előbbieket mellet búcsúzás is egyben eddigi életetektől, bizonyos értelemben önmagatoktól is. Visszatekintés korábbi életutatokra, számadás, leltár az elmúltakról

Ballag már a vén diák

Ballagási daloktól zengett a Fő tér

és előretekintés jövődötök, céljaitok felé. Búcsú a Pázmány Péter Gimnáziumtól, ahol éle-
tetek meghatározó idejét tölthettétek. Itt formálódott egyéniségetek a sokat látott és sok
mindent megért falak között. A végbement változás jelentős: itt váltatok gyerekből felnőtté.
Számptalan egyéni és közösen megélt élmény, az izgalommal szervezett és várt osztálykirán-
dúlasok, a különböző iskolai rendezvények, a mindennapok feladatai, nehézségei, gyakran
megélt öröm és bánat, számos siker és kudarc, időnként gondok és nehézségek a tanulá-
sban és az élet más területein, az osztály- és iskolatársakhoz, tanáraitokhoz fűződő viszony,
igaz, egész életre szóló barátság és számos kibontakozó bizalmas, meghitt vagy remélt
kapcsolat - mind-mind itteni életpetek természetes velejárói, aktívan átélt, elválaszthatatlan
részei voltak, szorosán idekötöttek benneteket. Az első tanévnyitó pár évvel ezelőtt, majd
évtárók és évnvítók váltakozása, a benneteket megelőző évfolyamok ballagásainak sora,
közben a gimnazistává fogadásotok ünnepe, a néhány hónappal ezelőtt a szépen és jól si-
került szalagavatótok, az e heti érettségi vizsgatétel jelzi, jelöli ki azt az utat, amelynek most
Ti is a végére értetek. Lezárult életpetekben ez a nagy fejezet. Itt és most elbúcsúztok a többé
vissza nem térő, - és ha most még nem is feltétlen így gondoljátok - emlékeitepben az idő
múlásával egyre szebbé váló, összességében mégiscsak gondtalan és boldog diákévektől.

Mit adtak, mit jelentettek és jelentenek számotokra ezek az évek? Mit kaptatok a négy év
során? Hogyan értékeltétek az eddigieket, miképpen látjátok most, s majd az idő távlatából?
Milyen emberekké váltatok? Felnöttetek-e a nagy feladatra? Felkészültetek-e kellőképpen
az egyre önállóbbá váló életpetekben elkövetkezendő, várható nehézségekre és a nem várt
eseményekre? Meg tudtok-e majd felelni a kihívásoknak? Kaptatok-e elég hitet, megerő-
sítést, szeretetet ahhoz, hogy mindenkor meg tudjátok állni? Tudjátok helyesen és bölcsen
dönteni, amikor az szükséges? Szeretitek-e elegendő tudást, ismeretet, hogy el tudja-
tok igazodni az útvesztőkben, hogy a bizonytalan, viszontagságos körülmények között
is tájékozódni tudjátok a világban, hogy egyáltalán tovább tudjátok indulni a számotokra
elkészített úton? Új feladatok, új kapcsolatok várnak rátok, új megpróbáltatásokkal kell
majd szembe néznetek. Másokkal, mint eddig. Mi az, ami mégis állandó, értékálló, amire
építeni lehet? Mit és milyen értékeket visztek innen magatokkal az előttetek álló hosszú
útra jelképesen és valóságosan? További hasonló aggódo kérdések és kétkedő gondolatok
sorával lehetne még folytatni múlttra és jövőre vonatkoztatva egyaránt. A múlt reális összeg-
zésében és az eljövendőre való bizakodó készülés során nagyon fontos, hogy különbséget
tudjátok tenni az értékes és az értéktelen, az igaz és a hamis, a jó és a rossz között, hogy
mindenkor hűséggel, tisztességgel állhassatok meg magatok és az emberek előtt. Ami ma
még értékes, fontos, az holnapra könnyen semmivé lehet. Ami van, az mind elmúlik, újak,
mások jönnek helyette. Folyton változik körülöttünk és velünk együtt a világ. Gyakran
egymással ellentétes értékek cserélnek helyet, a régiek át és újra - vagy éppen szándékosan
felre - értékelődnek - ilyen körülmények között nehéz eligazodni, megtalálni a helyes utat
és megmaradni tisztességnek, embernek.

Kedves Búcsúzó Diákok!

Báró Eötvös József írta egykor, hogy „A boldogsághoz semmi sem szükségesebb, mint hogy életünknek egy meghatározott célja legyen.” Nos, én azt kívánom valamennyiőtöknek, hogy találjátok meg azt a reális célt, amiért érdemes erőfeszítéseket tenni, amiért érdemes kockáztatni, amiért érdemes élni.

Példaként szolgálhat a csacsiról szóló tanmese, amelyben az egyszer beleesett a kútba. Órákon át szánalmasan bögött, miközben a gazdája megpróbálta kitalálni, mit is tehetne. Végül úgy döntött, hogy az állat már öreg és a kutat úgyis ideje már betemetni; nem éri meg kihúzni a szamarat. Áthívta a szomszédjait, hogy segítsenek. Mindegyik lapátot fogott és elkezdtek földet hányni a kútba. A csacsi megértette mire készülnek, és rémisztően üvöltöni kezdett, majd nemsokára elcsendesedett. Kis idő elteltével a paraszt lenézett a kútba. Meglepetten látta, hogy a szamar él, és minden lapátnyi föld után valami csodálatosat művel. Lerázta magáról a földet, majd feláll a tetejére. Ahogy a paraszt és a szomszédjai tovább lapátolták a földet a szamarra, lerázta magáról azt, és egyre feljebb lépdelt. Hamarosan mindenki ámulatára a csacsi átugrott a kút peremén és boldogan elsétált!

Az élet mindenfajta földet – megpróbáltatást fog rátok lapátolni. A kútból kimászás trükkje, hogy lerázzátok magatokról és tegyetek egy lépést. Minden probléma egy új lehetőség a továbblépésre. Bármilyen problémából van kiút, ha nem adjátok fel, nem álltok meg! Rázzátok meg magatokat és lépjetek egyet feljebb.

S ne higgyétek azt, hogy ha eléritek a kitűzött célt, akkor vége. A célok eléréséhez vezető úton újabb és újabb célokat fogtok találni, megfogalmazni magatoknak. S ez így van rendjén. Héraelitosz szerint “Minden nap megszűnik valami, amiért az ember szomorkodik, de mindig születik valami új, amiért érdemes élni és küzdeni.” Ezt kívánom nektek, tehát, hogy mindig találjátok meg azokat a célokat, értékeket, amelyekért érdemes élni és küzdeni.

Ballagásra készül a VIII. G

Ballagókra várva

Azt hiszem, az, hogy most itt állhattok, az elsősorban a saját teljesítményeteknek köszönhető. Mégis, ez az a pillanat, amikor köszönetet is kell mondanotok mindazoknak, akik biztosították tanulmányaitok hátterét, segítettek az eredmények elérésében. Elsősorban szüleitekre gondolok, akik minden tőlük telhetőt megtettek tanulmányaitok sikere érdekében. Gondoljatok arra, hányszor fordult elő az elmúlt években, hogy minden, a szüleitek által megkeresett euróból hetente, havonta, évente hány olyan euró volt, amelyet a ti tanulmányaitok, utazásotok, szórakozásotok, ellátásotok költségeire fordított a család, s mindezt azért, hogy minél sikeresebben indulhassatok el az úgynevezett életben? Megérdemelten tolmácsolom nevetekben és egyben a PPG nevében is a köszönetet.

Osztályfőnökeiteknek, a IV. A esetében Miskó Hátas Anna, a VIII. G-ben pedig Benkő Timea tanárnőnek és a többi tantárgyat tanító tanáraitoknak is köszönettel tartozom. Hányszor gondolták az elmúlt években az itt álló osztályok tanulói, hogy biztosan nem lennének pedagógusok, mert ehhez - mármint ahhoz, amit néha ez vagy az az osztály, tanuló csinált - nem lenne türelmük? De azt elvárták, hogy a pedagógusnak mindig maradjon annyi, amennyi a helyzet elviseléséhez és jóakarató kezeléséhez szükséges. Egybegyűjtött bennünket a sors e négy vagy éppen nyolc esztendőre, egymás útitársául rendelt bennünket, diáknak a tanárt, tanárnak a diákot. A jó sherpa, a hegyi vezető módjára-, aki legjobban ismeri bár az utat, de maga is újra meg újra végigjárja-, mi is veletek voltunk tanulási utatokon. Németh László szavaival élve „ez a legönzatelenebb pálya (a tanári) a világon: mert azt, hogy egy tanár mit csinál, hány mikronnyival emelte meg nemzeté műveltségét, ellenőrizni nem lehet.” (Németh László: Megmentett gondolatok, Bp.1975. 582-583.) Boldogok leszünk, ha magatokkal viszitek a tanulás és tudás tiszteletét és méltóságát, megőrzitek magyarságotokat s tovább terjesztitek az alma mater üzenetét.

Peternai Zsuzsanna

Tisztelt igazgatóság és tanári kar, kedves hallgatóság, kedves évfolyamtársaim,

ahogy itt állunk egymás mellett, s már csak egy rövid idő választ el minket attól, hogy hivatalosan is elveszük a 'gimis diák' címet, szeretném, hogy áldozzunk néhány másodpercet, és nézzünk a mellettünk/mögöttünk álló szemébe. Kit látunk? Talán csak egy padtársat, talán egy osztálytársat vagy, lehet csak egy embert, akivel néha összefutottunk a szünetekben, de az is meglehet, hogy a mellettünk álló személy egy jó barátunk, akivel rengeteg emlék köt össze, ami örökre megmarad.

És Önök, tisztelt hallgatóság, kit látnak? Talán kicsi gyermeküket, aki már nem is olyan pici, sőt /sajnos már/ felnőtt, és éppen a nagybetűs Élet ajtaján kopogtat. Lehet, hogy egy unokát vagy dédunokát látnak, akire nagyon büszkék. Talán néhányan egy barátot, mások megszeppent vagy éppen vigyori arcokat látnak. Mindenképp a jövő generációja, a Pázmány Péter Gimnázium végzősei állnak ma a színpadon.

Vajon mit látnánk majd rájuk nézve mondjuk 10–20 év múlva? Merész vállalkozás a jövőt megjósolni, mondhatnám lehetetlen, de azt tudom, hogy a gimnáziumi évek alatt szerzett tudás fontos összetevője lesz az itt álló harmincöt ember életének, és itt nemcsak a könyvekből szerzett lexikális tudásról beszélek. Én az összetartásra, a barátságra, az együttműködésre gondolok, a jókedvre derítésre a nehéz pillanatokban, mások támogatására, mások megbecsülésére...

Ez az, amit én látok, ha rátok nézek, és ezért nem akarok búcsúzkodni, mert az emlékek örökre megmaradnak.

Ránk most már csak az vár, hogy ragadjuk meg az életet, használjuk ki az utunkba sodródó lehetőségeket amennyire csak lehet, hogy merjünk nagyokat álmodni, hisz ez lesz az, ami előbbre visz majd bennünket akkor is, ha közben párszor a padlóra puffanunk. Fontos, hogy maradjunk hűek ahhoz, ami a múltunkat formálta, becsüljük meg azt, akik most vagyunk és merjünk azok lenni, akiké holnap válhatunk!

Végezetül, szeretném megragadni a lehetőséget, hogy mindannyiunk nevében köszönet mondhassak tanárainknak, akiknek nem kevészer kellett, a már amúgy is elég nagy türelmük határait kitolni, amikor épp rosszcsontocskák voltunk... Köszönjük az áldozatos munkát, amit nem sok pénzért, de becsületesen végeztek. Továbbá mindannyiunk nevében szeretném megköszönni szüleinknek, hogy támogattak és irányítottak bennünket a felnőtté válásunk során. És természetesen diáktársainknak, akik szebbé tették iskolai életünket. Ne féljeteK, (így, hogy már utána vagyunk) nem is olyan szörnyű dolog az ééérettségi! Egyezőval, mindenkinek, aki valamelyest része volt gimis éveinknek egy nagy köszönjük jár!

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy elmondjam – nagyon örülök, hogy az osztálytársatok lehettem, rengeteg értékes emberrel találkozhattam, s bár mindenhol jó (volt), a legjobb a PPG IV. A-jában! És hajrá, oktáva!

Bukai Éva, IV. A

Tisztelt szülők, tanáraink, barátok és ismerősök!

Kérem, engedjék meg, hogy most elsősorban a ballagóinkhoz szóljak.

Kedves negyedikesek, nyolcadikosok!

Tavaly még Ti díszítettétek a folyosókat, varázsoltátok át az osztálytermeket, és búcsúztattátok diáktársaitokat. Azóta ismét eltelt egy év, és most ti álltok itt fekete-fehérben, ünneplőben, az iskola nyakkendőjével a nyakatokban, valószínűleg utoljára. Mi pedig átvettük a Ti feladataitokat, és a héten azon ügyködtünk, hogy emlékezetessé és különlegessé tegyük a ballagásotokat. Reménykedem benne, hogy ez sikerült, és hogy most sokatok fejében megfordul a gondolat, hogy bizony jó lenne még csak harmadikosnak lenni.

De eljött a pillanat mikor itt hagytok minket és kiléptek a nagybetűs életbe – ahogy azt mondani szokás – és talán vissza sem néztek. Mostantól, egyre inkább csak magatokra kell támaszkodnotok, új kihívásoknak kell megfelelnetek, és lesz nagyobb gondotok is, mint egy magyar dolgozat megírása. Nos, úgy látszik, ez az élet rendje.

Biztos vagyok benne, hogy a közösen eltöltött évek most visszatekintve alig néhány hónapnak tűnnek és fájó szívvel búcsúztok egymástól. Nekem egyszer valaki azt mondta, hogy az eltelt időt nem napokban, hetekben kéne mérnünk, hanem az értékes pillanatokban, ezért nincs értelme siratni azt, ami elmúlt. Erre igyekeztek Ti is, a szomorkodás helyett inkább ragadjátok meg azt a sok csodálatos élményt, emléket, pillanatot és zárjátok a szívetekbe és az emlékeitekbe. Azokat soha senki nem veheti el tőletek. Remélem, hogy örömmel tekintetek majd vissza régi iskolátokra, és sosem felejtitek el, honnan indultatok, és mennyi mindent tettetek azért, hogy eljussatok odáig.

Hiányozni fogtok, még ha nem is gondolnátok. Nehéz lesz jövőre a helyetekbe lépni, de megpróbálunk mindent megtenni azért, hogy méltón helytálljunk. Végezetül engedjétek meg, hogy az évfolyamom, iskolánk diákjai és jómagam nevében is elbúcsúzzak tőletek. Mindnyájatoknak gratulálok az érettségiehez, sok sikert kívánok a felvételikhez és a főiskolai tanulmányaitokhoz, de legfőképpen azt kívánom nektek, hogy szerencsés lábbal lépjétek ki az életbe, hogy a későbbiekben példát vehessünk rólatok! Minden jót!

Kovács Lívია, III. A

A német nyelvnek van jövője

Kollár Klaudia

A Pázmány Péter Gimnáziumban immáron 1999-től folyik a DSD II. vizsgára való felkészítés.

Ezzel a nyelvvizsgálóval a Német Szövetségi Köztársaság legmagasabb szintű oktatáspolitikai testülete, a Tartományi Kultuszminiszterek Konferenciája diákjaink magas szintű - a Közös Európai Referenciakeret C1 szintjének megfelelő - nyelvtudását tanúsítja.

A DSD II. szintű nyelvi diploma az érettségizők számára lehetővé teszi, hogy felsőfokú tanulmányaikat Németországban folytassák, de a hazai és a magyarországi felsőfokú tanulmányokra való jelentkezésnél is előnyt, ill. többletpontot jelent, hiszen a DSD II-vizsga a felsőfokú C-típusú nyelvvizsgának felel meg.

A 2011/2012-es tanévben továbbra is jelentősen segítette a gimnázium német szakos tanárainak munkáját Katja Zimmermann németországi lektor, aki 2010. szeptemberétől tanít a DSD-csoportokban a német szakos tanárokkal egyetemben. Idén öt diák - Ruzsik Zoltán, Bukai Éva, Bajkai Bettina, Vrzák László és Szolár Richard - vizsgázott eredményesen végzős diákjaink közül, akik magas szintű nyelvtudásukról tettek tanúbizonyságot.

Az idei tanévtől újdonságnak számít a DSD I. vizsgára való felkészítés, amely elsősorban a német nyelvet második idegen nyelvként tanuló diákokat szólítja meg. A harmadik évfolyamban sorra kerülő B1-es szintű vizsga helyettesíti a szabadon választható tantárgyak keretén belül az érettségit német nyelvből, illetve egyfajta igazolást nyújt a tanulók számára adig megszerzett tudásukról. A felkészítés valamint a vizsgáztatás továbbra is térítésmentes.

A DSD-program keretén belül számos diákunk részesült már ösztöndíjban az elmúlt években, akik valamennyien több hetet tölthettek el Németországban, ahol a nyelvi kifejezőeszközeik csiszolásán kívül megismerkedhettek a német kultúrával, életmóddal, számos nevezetességet láthattak, egyszerű baráti kapcsolatokat köthettek, azaz látókörük kitágult, érzelmileg fejlődtek, értékes tapasztalatokra tehettek szert, s mint tudjuk, ezek tankönyvekből nem megtanulható dolgok.

A DSD-diploma átvétele Pozsonyban

Berlinben voltunk

Kollár Klaudia

Nyolc diákunk április elején németországi tanulmányi kiránduláson vett részt, mely során alkalmuk nyílt megismerkedni Berlin, Potsdam és Drezda városainak nevezetességeivel, kulturális értékeivel. A gazdag program keretén belül megnézték a Bundestag, azaz a német törvényhozás épületét, amelynek üvegkupolájából nagyszerű kilátás nyílik a több, mint 3,5 millió lakosú városra. Természetesen nem maradhatott el a városnézés sem, így a tanulók többek között megtekinthették a Brandenburgi kaput, a Humboldt Egyetem és a Berliini Operaház épületét, a Pergamon Múzeum híres gyűjteményét, a berlini fal maradványait. A Checkpoint Charlie Múzeum sem maradhatott ki a programból, ugyanis ez a tárlat autentikus módon mutatja be Kelet- és Nyugat-Németország kapcsolatát, a kettészelt Berlint, az illegális határátlépések különféle módját, az Európa-szerte végigsöprő forradalmakat és sok egyéb érdekességet a 20. sz. történelméből.

Potsdamban elsősorban I. Frigyes gyönyörű kastélyait tekintettük meg, amelyek jelenleg egy egyetemnek, ill. különféle kiállításoknak, kulturális rendezvényeknek adnak otthont, valamint a Sans soussi kastélyt, amely I. Frigyes kedvenc tartózkodási helye volt, s ahol érdekes tárlatvezetésnek lehettünk részesei.

Drezdában nem maradhatott ki a Semper Oper impozáns épülete, ahol ugyancsak tárlatvezetés segítségével tekinthettünk be egy kicsit a „kulisszák mögé“ is, valamint a Zwinger, a híres képtár gyűjteményének egy része a látnivalók sorából. Az utóbbiban többek között olasz és németalföldi mesterek - Raffaello, Rembrandt, Rubens, Botticelli, Tiziano, Tintoretto, Dürer és sok más festő - műveit láthattuk eredetiben.

„Többet megtanulsz egy útról, ha végigjárod, mint a világ összes térképéről“, olvastam a minap egy ismeretlen szerző vallomását, s csak remélni merem, hogy diákjaink számára is emlékezetes élmény marad ez a néhány Németországban eltöltött nap.

A Bundestag épületében

Városnézés

DIÁKOK ÍRÁSAI

Bíróczy Réka (I. A) képei

Gítár

Kék az ég

Napraforgó

Ribizli

Rózsa

Gyöngyvesző

Pontos idő a Big Ben szerint

Vanya Dorottya VIII.G

2011 szeptemberében néhány diák másodperc pontosra állíthatta óráját. Egy győri csoporttal közösen utaztunk Brugge-on keresztül Londonba.

A belga városban szinte megállt az idő, hiszen a 17. század hangulatát érezhettük lépten-nyomon a csodálatos utcácskákon sétálva, vagy sétahajózás közben a csatorna útjain. Nem csoda, hogy évente 4 millió turista keresi fel. Iskolánkból 9 diák és Mojzes Ildikó tanárnő vágott bele London és Párizs felfedezésébe az „eurotunelon” keresztül, amit csalagútnak is neveznek. A 4 napos angliai ott tartózkodásunk idejéig az ún. „mobilhome” nyújtott alvóhelyet. Magyarul: kicsi, de tökéletes. Szállásunk bár partmentinek volt mondható, eszünkbe sem jutott megmártózni a tengerben, ellenben a norvégokkal.

E kirándulás alatt látogatást tettünk a Chichester székesegyházba, filozofálhattunk Stonehenge keletkezéséről, próbáltunk feltöltődni a hatalmas kőtömböktől. Feltűnt a sírályoktól Brightonban, de ámulunk a Royal Pavilion pazarul berendezett szobáiban, majd megkerestük a hét hercegnőt a Kensington Palace-ben. Pusztit adtunk Shreknek, leültünk a Beatles mellé, kezét fogtunk Erzsébet királynővel, helyettesítettük Obamát és együtt matekoztunk Einsteinnal - persze ezt mind csak a Madame Tussaud panoptikumában. Aki madártávlatból szerette volna megnézni a várost, az a London Eye-ből mecsodálhatta. A Természettudományi Múzeumban mindent megtudhattunk a dinoszauruszokról, átélhettünk egy földrengés imitációt, és sajnálkoztunk, hogy csak három órát tölt-

Mojzes tanárnő a panoptikumban

Csoportunk Párizsban

hettünk ott. Meghallgattuk azt is, hogyan üt a Big Ben délben, majd a Tower Bridge mellett is elhaladtunk. A világ legdrágább áruházába, a Harrodsba is eljutottunk. A Trafalgar téren már visszszámolták a napot, órát, sőt a másodpercet is a 2012-es nyári olimpia megnyitójához.

Nemcsak London bizonyult kiváló háttérképek fotózkodásaink során. Napóleon diadalíve se cáfolta meg a róla szóló tényeket. A párizsi Eiffel torony alatt fogyasztottuk el tízórainkat, legtöbbször hazatelefontunk: „Szia anya, itt eszem az Eiffel torony alatt...”

Ahogy minden jó dolog, ez a kirándulás is véget ért. Szüleinket sajtokkal halmoztuk el, persze ez csak egy táska volt a tíz közül. Nagyon jól éreztük magunkat, és reméljük, hogy nem ez volt az utolsó, hogy Londonban jártunk.

Kutatók éjszakája

Tóth Beáta (IV. A) , Gubó Eduard (VIII.G)

Szeptember 23-án iskolánk “természettudósaiaként” Budapestre utaztunk egyetem-nézőbe, valamint az ezzel egybekötött Kutatók éjszakája című rendezvényre.

Többen közülünk hajnali négykor keltek, hogy le ne maradjanak erről az izgalmas tapasztalatszerzésről. Egy kis vonatkozás, metrózás és (sárga)villamosozás után meg is érkezünk az Eötvös Lóránd Tudomány Egyetem Természettudományi Karának épülettömbjébe, ahol az egyetemisták tárt karokkal fogadtak bennünket. A kémia, matematika, biológia, fizika, földrajz és környezettan szakos hallgatók a folyosókon felállított standjaiknál kápráztattak el minket egyszerű, mégis látványos kísérleteikkel, és alaposan bombáztuk őket kérdéseinkkel az egyetemi életről. A kémia szerelmeseiként megcsodálhattuk a kémikus virágoskertjét, végigszaglászhattuk a természet valamennyi palackba zárt illatát és írhattunk láthatatlan tintával is. A fizikus hallgatók bemutatták a folyékony nitrogén tulajdonságait. Jól esett összetörni pár frissen szedett falevelet, s látni, hogy szobahőmérsékleten hogyan forr egy folyadék. Meglepetésünkre a kedves egyetemista előadók elkezdtek egymásra öntögetni a füstölő anyagot. Meghökkenésünket látva elmagyarázták, hogy a nitrogén az emberi bőrrel nem lép reakcióba! Ezután már mi is baráti viszonyba kerültünk vele. A biológusok állatsimogatással készültek. A mindössze 25 centiméteres kis siklót mindenki megfoghatta, de számunkra a medúza testéből kivont fluoreszkáló festékanyag volt érdekes, melyet a biotechnológia területén használnak idegsejtek és tumor sejtek vizsgálatára. Miután a dékán megismertetett minket a felvételi rendszerrel és a fakultásokkal, a fehérköpenyes kémikusok megmutatták nekünk laboratóriumait, melyek kincset érő mikroszkópokat és műszereket rejtettek, melyek molekuláikra szedik szét az anyagokat.

Gimis természettudósok

Néhány órára egyetemistaként

Az idő repült, észre se vettük, hogy farkaséhesek vagyunk. Miután kipróbáltuk az egyetemi menzát, már izgatottan vártuk a sokat emlegetett professzor, Róka András műsorát. Mojzes Ildikó tanárnőnk sejtelmes élménybeszámolója után fúrta oldalunkat a kíváncsiság, ki lehet ez a “csodabogár”. Mikor beültünk az egyetemi padosorokba, a professzor úr már az asztalánál tüsténkedett. Küllemét tekintve akár a három muskétás egyike is lehetett volna őszülő szakállával és felfelé kunkorodó bajuszával. Olyannyira gyorsan mozgott szeretett kémcsövei között, hogy még a fényképezőgépünk is csak egy elmosódott foltot fogott fel belőle. A terem dugig tele lett, a lépcsők és erkélyek is foglaltak voltak-mintha mindenki csak erre az előadásra jött volna. A jelenlévők lélegzetvisszafojtva hallgatták a professzor kísérletekkel tarkított, humoros műsorát. Egyetlen vízcsoппal kisebbfajta tűzijátékot indított be, lombikba zárta a fényt, a színskála majdnem összes színét megjelentette és a szenzáció az volt, amikor bemutatott nekünk egy palacsintasütőnyi kék színű, folyékony oxigént. Egy-egy durranást sikoltások kísérték, a terem megtelt gázok különböző illatával. Ez az előadás nemcsak annak nyújtott hatalmas élményt, aki szereti a kémiát, de akárkit elkápráztatott volna.

Ezzel a Kutatók éjszakája még nem ért véget, tovább folytatódott egész éjszaka. Nekünk viszont- rengeteg új információval, szem-káprázva, élményekkel gazdagodva-mégis haza kellett utaznunk. De ezért a napért még az is megérte volna, ha egy szemhunyhánsnyit sem alszunk előtte.

Mit adott nekem? (Interjú egy „vén diákkal”)

.....
Reczai Lilla, IV.A

Lacza Tihamér (1948-) az érsekújvári Pázmány Péter gimnázium volt diákja. 2007-ben Hevesi Endre díjban részesült (ezt határon túli magyar újságíróként érte el), a SZMÍT (Szlovákiai Magyar Írók Társasága) alapító tagja és a társaságon belül működő újonnan létrehozott Tudományos- és ismeretterjesztő szekció vezetője.

A Magyar héten tett látogatása alkalmával megtisztelt azzal, hogy egy rövid interjút adjon nekünk és egy kicsit jobban megismerjük munkásságát. Rögtön pár kérdéssel ostromoltam, melyek többek között régi iskolájával függtek össze (a válaszok teljes mértékben az alany szájából hangoztak el):

Visszagondol-e alkalmanként az iskolában eltöltött évekre?

- Megmondom őszintén, néha eszembe jutnak dolgok, komisz dolgok. Főleg érettségi találkozók szoktam szembesülni a múlttal és örömmel tölt el, hogy nem csak diákok, hanem a régi tanárok is még tudnak mesélni az eltöltött évekről.

Fűzik-e Önt valamilyen kellemes emlékek az iskolához?

- Gyakran jártunk hat napot iskolába és talán keddenként elvittek bennünket a már nem üzemelő Elektrosvitbe, ahol termelési gyakorlaton vettünk részt, ami lényegében arról szólt, hogy igyekezték távol tartani bennünket a törekeny dolgoktól, mivel ott össze-vissza lődörögtünk és néha mondtak nekünk valamit, ami tiszta fölösleges volt. Tulajdonképpen ez a szünnap a jegyjavító diákoknak jött jól. (kuncogás).

A foci is a kedvenc időtöltéseink egyike közé tartozott, a délutáni órák között ezt kis is használtuk. Két csapat állt ki egymással és mindig strigulákat húztak az éppen nyerő csapat nevéhez, így versenyeztünk. Néha a csajok is odajöttek szurkolni.

Éppen 1964-ben volt a tokiói olimpia is, amikor a magyar csapat játszotta a döntőt és az egyik tanárunk, aki folyton erősen kimért arcát mutatta felénk, első órán (ugyanis vele volt óránk) kérte az egyik fiút: „No, fiam! Kapcsold be azt a tranzisztort, nézzük meg, hogy is állunk.”

Végül is, ő vezetett rá arra, hogy érdemes volna többet foglalkoznom az írással, mert kiderült elég jól tudok fogalmazni. Aztán megfogadtam a tanácsát.

Fontosnak tartja, hogy a magyar anyanyelvű családok gyermekei magyar iskolákat látogassanak?

- Ezt egyértelműnek és természetesnek tartom. Viszont fontosabb az, hogy minél magasabb színvonalon folyjon az oktatás, és hogy megszerettség a diákokkal a magyar nyelvet, helyesen tudják azt használni és tudatosítsák, hogy az anyanyelv ismerete nagyon

jelentős szerepet játszik a mindennapi életben. 90%-át tanulmányaimnak magyarul végeztem, és ha nem is magyar könyvekből tanultam, akkor is magyarul gondolkodtam.

Mit gondol a Magyar Hét kivitelezéséről, megszervezéséről nálunk az iskolán?

• Mindenképpen jó ötletnek tartom. Tovább kell folytatni ezt a tevékenységet és minél több diákot bevonni a dologba.

Készül esetleg egy új kötettel? Mik a tervei a jövőre nézve?

• Ami azt illeti, van már pár ötletem. Az Ady Endre diákkör történetéről szeretnék írni. Címe, Sziget a szárazföldön. Valójában a Prágában tanult diákok köréről készül a mű, 1957-ben veszi kezdetét a történet, ekkor indul el az AE. Rengeteg fénykép szolgál illusztráció gyanánt, illetve sokan írtak visszaemlékezést és ezt szeretném még beékelni. A végén talán még egy bestseller is kialakulhat belőle. Ez egy keveréke volna a tudományos-és történelmi jellegű könyveknek.

Még nem szeretném nagyon részletezni. Ha sikerült befejezni és kiadni, remélhetőleg, azért egy bizonyos áttekintést majd tudok nyújtani vele az olvasóknak az Ady Endre diákköréről.

Nagyon köszönöm a beszélgetést. Sok sikert kívánok Önnek a továbbiakban!

Lacza Tihamér, öregdiák

Londonban van számos utca...

Sztrecsko Boglárka, II. A

2011. novemberében három, élményekben gazdag, csodás és nem utolsósorban tanulságos napot töltöttünk el Anglia varázslatos fővárosában, Londonban egy újabb konferencián az afganisztáni oktatást segítő, fejlesztő, támogató projekt keretén belül. Ez a konferencia volt a 4. és egyben az utolsó is, aminek a célja a Manifesto levél átadása volt. Miután megérkeztünk a szálláshelyünkre, teadélutánt tartottunk a rég nem látott ismerősökkel. Nagy öröm volt, hogy újra találkozhattunk azokkal az emberekkel, akikkel már

pár közös élményt sikerült összegyűjteni, jó érzés volt újra beszélgetésbe elegyedni velük, ápolni a kapcsolatot, de ugyanúgy jó érzés, hogy új kapcsolatokra is sikerült szert tenni. Miután kibeszéltük magunkat, ideje volt lepihenni, mert másnap hosszú nap állt előttünk. Mindannyian izgalommal vártuk, hogy London belvárosába utazzunk, ugyanis a másnapi helyszín a londoni parlament volt. Délelőtt előadásokon vettünk részt, majd később átgyalogoltunk a Trafalgar Square-en keresztül a parlamenthez. Út közben a téren megnéztük pontosan hány nap is van még hátra a nyári olimpiáig, csodáltuk a londoni piros buszok tömkelegét, a híres jellegzetes telefonfülkéket, a londoni taxikat, amiből akadt egy kedvenc is. Miután megérkeztünk a parlamenthez, átmentünk az ellenőrzésen, a Westminster csarnokban vártuk, hogy fogadjanak minket. A fogadás után elvezettek a „House of Commons” nevű terembe, ahol a konferenciát lezáró ülés zajlott. A jelenlévők közül ott volt többek között Rory Stewart, brit politikus, aki vezette az ülést, továbbá az afgán oktatásügyi miniszter Farooq Wardak, Zarghuna Kargar afgán író, illetve a projektben résztvevő diákok Angliából, Svédországból, Észtországból, Szlovákiából. Az egyes országból kiválasztott diákok felteheték a képviselőkhöz írt kérdéseiket, amelyek többek között az afgán oktatás fejlődéséről, munkájáról, az eddigi sikerekről, jövőbeli tervekről szóltak. Szóba került azonban a könyvek, írószerek, megfelelően képzett tanárok és a biztonság hiánya is, és az a hosszú út is, ami az iskoláig vezet. A kérdések után az afgán diákok egy videóüzeneten keresztül üdvözlétüket küldték, majd ezzel lezárult a konferencia. A közös fotók készítése után elindultunk vissza a hotelbe. Következő nap már csak városnézés maradt hátra. Ez alatt a pár élvezetes nap alatt ismét rádöbbenhettünk arra, hogy nekünk itt mennyivel másabb a helyzetünk, mennyivel könnyebb itt egy diáknak, mint Afganisztánban, hiszen az ottani tanulók nap mint nap szembesülnek az élet nehézségeivel, amit mi talán meg sem érthetünk. Mi, a projekt résztvevői a lehető legtöbbet megtettük annak érdekében, hogy könnyítsünk a helyzetükön, és örülünk, ha segíthettünk.

Strescko Boglárka (II. A) és Csányi Márk (VI. G)
az afgán nagykövet társaságában

Ösztöndíjasként Németországban

Ruzsik Zoltán, VIII.G

Már kiskorom óta tanulok németül, ezért már régóta szerettem volna elutazni Németországba. Nagyon örültem, amikor megtudtam, hogy az érsekújvári Pázmány Péter Gimnázium DSD-csoportjának tagjaként, valamint a németversenyeken elért eredményeim alapján részt vehetek egy ösztöndíjprogramban. A német kulturális minisztérium által szervezett PAD Preisträgerprogramm keretein belül egy hónapot tölthettem a közelmúltban Németországban.

Ez az ösztöndíjprogram már több mint negyven éve működik, és évente 90 országból 500 diáknak ad lehetőséget Németország megismerésére. Az utazás során egy tizenkét tagú csoport tagja voltam: ketten érkezünk Szlovákiából, hárman Csehországból, ugyancsak hárman Kanadából, ketten Palesztinából és ketten Ugandából.

Az első hetet Bonnban töltöttük, amely a rendszerváltásig Nyugat-Németország fővárosa volt. Itt részt vettünk egy nemzetközi ismerkedő esten, ahol mindenki egy rövid prezentációval bemutatta országát, kultúráját. Miután Bonnban minden fontos látnivalót megnéztünk, Berlinbe utaztunk. Az ott töltött idő alatt megnéztük a leghíresebb épületeket, voltunk a műszaki egyetemen, ahol sok információt kaptunk a németországi továbbtanulási lehetőségekről. Jártunk egy étteremben, ahol teljesen sötét volt, vak pincérek segítettek nekünk tájékozódni, és rengeteg múzeumot bebarangoltunk.

Berlin után két hétig családoznál laktunk Neustadtban. Ez idő alatt iskolába jártunk, ahol naponta négy órát tanultunk. A németórákon kívül színjátszás- és zeneórákon is részt vettünk. A befogadó család életébe bekapcsolódva, német fiatalokkal szórakozva ismerkedtem meg a német mindennapokkal, ez is érdekes tapasztalat volt. Az utolsó na-

Alig várom, hogy újra utazhassak

pokban Münchennel ismerkedtünk. Jártunk a BMW-múzeumban, a Bayern München stadionjában, a dachau koncentrációs táborban, Németország legmagasabb pontján, a Zugspitz-én, és egy igazi bajor sörözőben is.

Rengeteg tapasztalattal és tudással gazdagodva érkeztem haza, és alig várom, hogy újra Németországba utazhassak. Ha teljesülnek vágyaim, jövő ilyenkor talán már németországi egyetemista leszek.

Dankó Zsófia IV. G

Hornyák Viktória VII. G

Danczi Tamás IV. A Kortárs

Szenci Mária VIII. G

Hornyák Viktória VII. G

Bonvivánszerepre vágyva

.....
Benkő Tímea
.....

„Láttalak a tévében” – üdvözlöm lelkesen Keve Ádámot, amikor szembejön a gimnázium folyosóján.

Tegnap este kiszúrtam az egyik kereskedelmi televízió tehetségkutató műsorának előzetesében, azóta várom, hogy elűjságoljam neki. „Szintén?” – kérdez vissza kissé lehangoltan. Ezek szerint már a sokadik vagyok, aki ezzel zaklatja. Az effajta népszerűséggel nem tud mit kezdeni. És még friss a csalódás is: „Csak az ötven legjobbját jutottam...”

A 18 éves fiú a korábbi előadói válogatókat is figyelemmel kísérte, sőt végigigzulta, mivel sok kedvence volt a versenyzők között. „Családunkból ennek a Megasztár 3. szériájában az unokatesóm szintén bejutott az első ötvenbe, ő biztatott és kísért is el a válogatásra. A történelem pedig megismételte önmagát... – vonja meg a vállát a harmadikos fiú. – A zsűri minden tagját nagyon tisztetem, kritikusak és hozzáértőek voltak. Nem is a hangomat, az előadásmódomat értékelték, inkább a dalválasztást bírálták. Bereczki Zoltántól énekeltem a Kerek egészt. Ő meg ott ült velem szemben...”

Keve Ádám hat éve énekel színpadon. Korábban népdalversenyekre járt, aztán a kilencedikes iskolai banketten musicalrészletet adott elő, ekkor figyelt fel rá az Érsekújvári Rockszínpad koreográfusa, Takács Klaudia. „Addig is tag voltam, de csak amolyan kulisszatologatóként. Majd Stugel Tibor rám osztotta Genya szerepét az 56 csepp vérben. Úgy éreztem, hogy ez nem igazán az én stílusom, túl vagány rappedt kellett alakítanom. Idegen volt tőlem. Bonvivánszerepre vágytam, és meg is kaptam egy év múlva a nagy lehetőséget, ugyanebben a darabban most már én vagyok Robi. Ebben a szerepben már teljesen önagam lehetek.”

2008-ban a Mamma Mia! sikerfilm színpadi adaptációjában, A játék újra él!-ben Sky szerepében mutatta meg magát, azt szintén nagyon élvezte. Tavaly a Rómeó és Júliában pedig már főszereplő lett. „Roppant igényes darab, profi koreográfussal dolgoztunk, és nagyon jó a szerep” – magyarázza.

Öt éve jár énektanárhoz. „Mellen Blanka szerint egyedi a hangom, ő a dzsessz felé terelgetne, nekem is bejön ez a stílus, de ebben megmérteni még nem volt lehetőségem.”

Ádám tavaly megszakította gimnáziumi tanulmányait, egy évet a Rotary-programnak köszönhetően Texasban töltött. Ott is fellépett a helybeli iskola színjátszóival, s egy profi társulat válogatásán is részt vett, de meghíúsultak a fellépések, mert sokat kellett volna utaznia. „Ez máig is bánt” – ismeri be.

A rockszínpad mellett a helyi városi televízió műsorában, iskolai rendezvényeken szerepel, színpadi mozgástechnikát tanul, dzsesszbalettra jár. Hét évig hegedült, de nem folytat

ta, mert nem tartotta magát tehetségesnek, viszont azt mondja, a hangszer jó zenei alapokat adott. Szeret a capella énekelni, Michael Buble-t hallgatni, ő a nagy példakép.

„Fel kell készülnöm a színművészetire. A nagy álom Pozsony vagy Budapest. B tervem nincs” - vallja be.

„Színművészeti? - kérdezem. - Hát nem zeneakadémia, éneklés?”

A fejét ingatja.

„Tudod mit? Minden esélyed megvan rá - biztatom. - Hiszen Száraz Dénes, a Jóbanrosszban Tamás atyája is ebből az iskolából indult. Sok sikert!”

Keve Ádám III. A

Előadóművészet mesterfokon

Kočkovič Péter

Április 26–28 között hagyományosan Rimaszombat adott otthont a Tompa Mihály Vers- és Prózamondó Verseny országos döntőjének. Az országos megmérettetés 21. évfolyamának sikeres résztvevője volt Szalma József (III. A). Az ipolyági származású gimnazista ezüstsávos minősítéssel térhetett haza a döntőről, ráadásul megkapta még a zsűri különdíját is.

Mióta foglalkozol versmondással?

• Már kiskoromban szerettem szavalgatni a négy fal között. Akkoriban még csak hetyke játékként és alkalmi szórakozásként értelmeztem a dolgot. Később a gimnáziumban elkezdtem komolyabban foglalkozni a versekkel, színjátszással. Ennek a nekibuzdulásnak a fő okát nem tudom egyértelműen meghatározni, talán a versek által kiváltott hátborzongató érzés, lelki megnyugvás, vagy csupán a játék általi öröm az, amely végtelenül izgalmassá teszi számomra a művek elmondását. A szavalás számomra lelki megújulást jelent... Nagyon nehéz beszélnem róla. Egyfajta játék, mely leírhatatlan, hátborzongató érzésekkel tölt el, és izgalomba hoz. Hasonló érzések támadtak fel bennem kiskoromban, mikor a ruhásszekrényben rejtőzködve vártam, hogy valaki megtaláljon.

Milyen versekkel rukkoltál elő ebben az évadban?

• Idén Bereményi Géza Illegálisban című költeményével indultam a Tompa Mihály Vers- és Prózamondó Versenyen, az emberek Cseh Tamás dalként ismerik ezt a költeményt. A műválasztással kapcsolatban nagyon fontosnak tartom, hogy személyes viszonyom legyen az adott vershez, ezért mindig én magam választom a műveket. Bereményi szövegei nagyon érdekesek. Egy számomra ismeretlen világról mesélnek, de van bennük valami misztikus, elmondhatatlan, az élet értelmét meghatározó dolog. Ezen kívül sok lehetőséget adnak, és hatalmas teret nyújtanak az előadónak.

Akad más hobbid is a szavaláson kívül?

• A versmondás mellett nagyon szeretem a klasszikus zenét és az operát. Szintén gimnazistaként kezdtem el foglalkozni klasszikus énekkel és a hangom képzésével az ipolyági zeneiskolában. A hangképzés és énektechnika tanulása nagyon sokat segített a szavalásban is.

Van már valami elképzelésed a továbbtanulással kapcsolatban?

• Szívesen megpróbálnám a színművészetit...

„38_Mi one, DT MAGDITÓL”

Versenyek megbízható házigazdái vagyunk

.....
Benkő Tímea
.....

Iskolánk rendszeresen szolgál több tanulmányi vetélkedő helyszínéül. Az elmúlt években fokozatosan váltunk olyan versenyek házigazdáivá mint a Dobré slovo/Jó szó szlovák nyelvű vers- és prózamondó verseny járási fordulója, a Poznaj slovenskú reč/Ismerd meg a szlovák nyelvet 1. és 2. kategóriájának kerületi fordulója, idén pedig mi szerveztük a Szép Magyar Beszéd kiejtési verseny 1. és 2. kategóriájának kerületi fordulóját is. Saját regionális versennyel is büszkélkedhetünk: egyetlenként Szlovákia területén szövegértelmezési vetélkedőt is tartunk. Ugyanakkor a régiót tágabb értelemben kell értelmezni, hiszen vendégink ilyenkor a pozsonyi, dunaszerdehelyi, szenci, gútai, komáromi gimnazisták is.

A Nyitrai Kerületi Hivataltól a napokban kaptuk a hírt, hogy a jövőben mi bonyolítjuk le a Poznaj slovenskú reč elnevezésű szlovák kommunikációs verseny valamennyi kategóriájának kerületi versenyét. PaedDr. Bezáková Rozália, a vetélkedő elnöke személyesen is tiszteletét tette intézményünkben, kiemelte a többéves szoros együttműködés pozitívumait, felvázolta a további teendőket - versenyfeladatok készítése, szakmai zsűri és helyszín biztosítása.

Bár a szlovák és magyar tantárgybizottság számára mindez fokozott feladatvállalást jelent, számunkra egy-egy ilyen verseny mégis ünnep. Ilyenkor mindig lehetőségünk nyílik találkozni leendő diákjainkkal, ők pedig sokkal szabadabban tudják bebarangolni az épületet, mint a szervezett nyílt napokon.

A dobogón balról Ešek Krisztina IV. G

A Jó Szó legjobbjai, középen Száraz Gabriella - IV. G

Újabb Comenius projekt a láthatáron

Peternai Zsuzsanna

Gdańsk Lengyelország hatodik legnagyobb városa, egyben legfontosabb kikötője, Pomeránia székhelye. A város a Balti-tenger részét képező Gdański-öböl déli partján helyezkedik el, konurbációt alkotva Sopottal, Gdyniával, és több kisebb településsel. A lakosok számát illetően Pozsonyhoz hasonlítható várost partneriskolánk meghívására január 22 - 25. Között látogattuk meg Maczkó Edit kollégánommal.

A városnak sok gyönyörű épülete maradt fenn. A legtöbb turista attrakció az Ulica Długa (Hosszú utca) and Długi Targ (Hosszú piac) területén vagy közelében található. Gyalogos útvonal épült ki az eredeti történeti (főleg 17. századbeli) stílusban újjáépített épületek között, melyet mindkét végén remek városkapuk határolnak. Ezt a részét a városnak gyakran Királyi útnak hívják, mert az ide látogató királyok itt vonultak végig.

Mi mégsem a nevezetességek miatt látogattunk ebbe az északi városba, hanem egy újabb Comenius pályázat tervezetét írtuk meg svéd, olasz, magyar, német és spanyol kollégáinkkal közösen.

A kétéves pályázat lényege a sokat hangsúlyozott kulcskompetenciák mélyebb tanulmányozása. Igazi kihívást jelent majd mind tanároknak, mind diákoknak a betervezett akciók realizálása, hiszen ez a terület teljesen kiaknázatlan.

Az egész életen át tartó tanulás programja nem csak ezt a pályázati lehetőséget nyújtja az iskolának. A pedagógusok külföldi képzésekre adhatják be kérvényeiket (évente négy alkalommal), illetve az iskolák idegen nyelvű asszisztentst kaphatnak. Intézményünk már három éve intenzíven kihasználja az adott lehetőségeket és minden évben sikeresen pályázunk az összes programban.

Comenius segédtanárunk

.....
Peternai Zsuzsanna
.....

A Comenius program már 2007 óta tartalmazza a segédtanári tevékenységet is, amely két részre tagolódik: frissen végzett leendő tanárok pályázhatnak külföldi munkatevékenységre szakmájukon belül és iskolai intézmények, óvodák pályázhatnak külföldi szakképzett vendégtanárra. Gimnáziumunk először 2009-ben pályázta meg sikeresen, és azóta már a harmadik segédtanárt „koptatjuk”. A program az iskolai oktatás erősítését, illetve szinte minden iskolához közel álló személyt (diák, szülő, tanár, szülői szövetség, más iskolák és azok diákjai) hivatott szolgálni. Nem titkolt szándéka a programnak Szlovákiában az ország népszerűsítése külföldön.

Iskolánkban az asszisztens nem csak a tanítási órákon vesz részt és segíti a nyelvszakos tanár munkáját, hanem rengeteg szabadidős tevékenységet talál ki diákjaink számára. Ezzel elősegíti nyelvtudásuk fejlődését és növeli motivációjukat a további nyelvtanuláshoz, a tanársegéd országának és kultúrájának megismeréséhez. A 2011/2012-es tanévre Németországból érkezett a frissen diplomázott Julia Karnebogen, aki az angol és német nyelvi órákon először bemutatta saját régióját, szokásait, nyelvjárásukat, ételeiket és más helyi jellegzetességeiket. Fontos volt számára, hogy a diákok tudatosítsák, nemcsak Bajorország létezik, hanem Németország igazán sokoldalú és rengeteg kulturális élményt és természeti szépséget kínál.

Amint megismerkedtek Juliával a diákok és persze a tanárok is, elkezdődött a szervezett munka. Julia segítette a nyelvtanárok munkáját az ún. alkalmazott egynyelvűség (enlightened monolingualism) módszer használatával. Wolfgang Butzkamm, aki jelenleg az aacheni egyetem nyelvészprofesszora, z anyanyelv szólas körü bevonását szorgalmazza az idegen nyelvek oktatásában. Hangsúlyozza, a hibázás szükségszerű, sőt: a hibaelemzés is a tanulást szolgálja. Nagyon fontosnak tartja a spontaneitás jelenlétét, a saját vélemény, továbbá a személyes témák beemelését. Ez a módszer elsősorban intelligens megfigyelési készséget, kreativitást, továbbá folytonos kontrasztivitásra való törekvést vár el az óra résztvevőitől.

A nyelvi órákon kívül is szeretett volna Julia a diákokkal foglalkozni, de csakhamar rájött, hogy a szlovákiai iskolarendszer eltérő a némettől, a diákokat nehezebb tanítás utáni aktivitásra ösztönözni. Így igazán attraktív foglalkozásokat kellett kitalálnia, hogy rávegye a mai diákságot a nem formális tanulásra. Minden pénteken hatodik óra után egy kisebb csoporttal tea mellett angol nyelvi játékokat játszottak és megbeszélték az elmúlt hét eseményeit. Ez önkéntes alapon működött, akit érdekelt, bármikor csatlakozhatott a csoporthoz. Ezúton is próbálta a diákokat rávenni az idegen nyelv használatára, hiszen ez teljesen

eltér az osztályban kialakított elméleti és mesterkéltnél helyzetektől – az ilyenkor betanult párbeszéd gyorsan felejtődnek.

A diákok pozitív visszajelzései tanúsítják a Comenius segédtanár jelenlétének fontosságát és megalapozottságát intézményünkben.

Elsőseinket a vidám német nyelvű jelenetben lektoraink segítik

Médiaprojekt jövőre a gimiben

Peternai Zsuzsa

A média napjaink részévé vált – a televízió, rádió és ezen médiumok online verziói, az internetes műsorok intenzíven „bombázzák” agyunkat, befolyásolják nézeteinket, világképünket. Egy nemzetközi – Kelet-Európa országait összekötő – program, az ACES a 2012/2013-as tanévre megpályázható projektek fő témaköréként pont a médiát szabta meg, a pontos megnevezése „A valóság ellenőrzése – hogyan érzékeljük és építjük fel világotunkat a médián keresztül”. Az ACES program az ERSTE Alapítvány kezdeményezése és az Interkulturelles Zentrum a szlovákiai VČELÍ DOM – mal együttműködve koordinálja tevékenységét. Az összes részt vevő 15 ország oktatási minisztériuma támogatja a kezdeményezést, amelynek lényege, hogy lehetőséget kínáljon fel közép- és délkelet-európai fiataloknak határon túli barátságok kialakítására, valamint nemzetközi iskolaprojektekben való aktív részvételre.

A programba idén 550 iskola regisztrált be (minimum 2 iskola 2 különféle országból alkothat egy közös projektet), akik összesen 178 pályamunkát küldtek be. A Pázmány Péter Gimnázium egy bosznia-hercegovinai és egy romániai partnerrel a rajzfilmek és képregények fiatalokra való kihatásának tanulmányozását vetette fel ötletként az együttműködésre. A projekt valóban minőséginek bizonyult, hiszen az említett mennyiségű beadott pályamunkák mintegy 25%-át fogadták el, pontosabban 107 iskolát bekapcsoló 44 projektet – köztük a Pázmány Péter Gimnáziumét!

Ez a tény nemcsak anyagi támogatással jár, de egy nagy nemzetközi találkozóra is meghívást kaptunk – szeptember végén 1 hétre Szlovéniába utazik 1 tanár és 1 diák megismerkedni a leendő partneriskolákkal, megbeszélni a projekt munkamenetét és eltervezni az együttműködés minden apró részletét. Amennyiben valamine nem jut idő, további 3 alkalommal személyesen is alkalom nyílik az egyeztetésre – utazunk még Romániába és Bosznia Hercegovinába is, majd partnereink látogatnak Szlovákiába, ahol az összes pályázó (107 iskola képviselői) bemutatja munkájuk gyümölcsét.

Érdeességként megemlíteném, hogy 36 szlovákiai iskola pályázott, ebből 12 lett sikeres. Többnyire középiskolák próbálkoztak, viszont csak 2 magyar tanítási nyelvű iskola projektjét fogadták el – a komáromi ipari szakközépiskoláét és a Pázmány Péter Gimnáziumét. A rövidtávú (8 hónapos) együttműködés nagyon intenzív munkát igényel majd, viszont kiváló lehetőséget nyújt majd a diákok angol nyelvtudásának és kommunikációs képességeinek gyakorlására.

aces is an initiative of

coordinated by

in cooperation with

A jubileumi 170. év tanári kara

Bédi Andrea
biológia - kémia

Benkő Timea
magyar nyelv - szlovák
nyelv

Beňovský Ilona
német - angol - spanyol
- etikai nevelés

Dózsa Roland
magyar nyelv - történe-
lem

Gátasi Béla
matematika - informatika

Horváth Tamás
hit- és vallásoktatás

Kollár Klaudia
német nyelv és irodal-
om - magyar nyelv és
irodalom

Maczkó Edit
német nyelv - angol nyelv

Miskó Hátas Anna
igazgatóhelyettes

Mojzes Ildikó
kémia - matematika

Peternai Zsuzsanna
igazgató

Soóky Zoltán
magyar nyelv - informa-
tika

Száraz Magdolna
történelem - polgári
nevelés

Az utóbbi 10 évben nálunk tanítottak még:

Anda Annamária, matematika - kémia
Becse Norbert, biológia - testnevelés
Borka Gyula, fizika - matematika
Borka Mária, magyar nyelv - szlovák nyelv
Borka Rozália, magyar nyelv - történelem
Bukai László, magyar nyelv - testnevelés
Dékány Mónika, fizika - matematika
Fabó Éva, angol nyelv
Gubó Hedvig, szlovák nyelv - angol nyelv
Hájas Angelika, informatika - biológia
Hornyák Pál, matematika - fizika
Juhász Zsuzsanna, képzőművészeti nevelés
Kaderábek Péter, biológia - kémia
Meňušová Oľga, szlovák nyelv - német nyelv

Mojzeš Melinda, angol nyelv - szlovák nyelv
 Molnár Tibor, testnevelés
 Nagy Norbert, fizika - informatika
 Pál Andrea, szlovák nyelv - történelem
 Peržel Magdolna, magyar nyelv - német nyelv
 Stancz György, magyar nyelv - történelem - esztétika
 Staňo Csányi Tünde, földrajz - environmentalisztika
 Sukola Rita, biológia - kémia
 Szabó Révész Anita, kémia - biológia
 Száraz Kornélia, szlovák nyelv - angol nyelv
 Száraz Dénes, magyar nyelv - kulturológia
 Szép László, biológia - informatika
 Szombath Károly, zenei nevelés
 Vanya Péter, matematika - testnevelés
 Varsányi Zoltán, földrajz

Az iskola igazgatói 1842-től napjainkig:

Koppan Jenő, 1842 - 1851	Mrenna József, 1937 - 1945
Horváth Romuald, 1861 - 1870	Rudolf Klačanský, 1945 - 1947
Farmady Martiman, 1870 - 1875	Dr. Ján Mihál, 1947 - 1950
Tallay Nándor, 1875 - 1883	Ignác Korman, 1950 - 1951
Jakubovich János 1884 - 1886	Štefan Buran, 1951 - 1957
Félix János, 1886 - 1902	Ladislav Gunda, 1957 - 1961
Finta Ferenc, 1902 - 1920	Klement Zajiček, 1961 - 1963
Jozef Vasilko, 1920 - 1924	Ladislav Gunda, 1963 - 1983
Dr. Jozef Kasák, 1924 - 1925	Tóth Sándor, 1983 - 2002
Matúš Stolárik, 1926 - 1929	Milan Holota, 2002 - 2004
Eduard Bartoš, 1929 - 1937	Száraz Dénes, 2004 - 2009
Emanuel Kettner, 1937 - 1945	Peternai Zsuzsanna , 2009 - 2012

A diákság és tantestület a 2011/2012-es tanévben

IV.G

Osztályfőnök: Mgr. Kollár Klaudia

Bédi Edina (Tardoskedd),

Čizmazia Tímea (Érsekújvár),

Danko Zsófia (Érsekújvár),

Esek Krisztina (Csúz),

Hajdu Natália (Zsitvabesenyő),

Hovorka Sofia (Andód),

Kmetyo Richard (Nagykér),

Magyar Bianka (Zsitvabesenyő),

Magyar Kitty (Zsitvabesenyő),

Száraz Gabriella (Nagykér),

Tóth Dóra (Tardoskedd),

Vanya Bettina Adriana (Érsekújvár),

Veres Natália (Nagykér),

Záležák Monika (Érsekújvár)

VI.G

Osztályfőnök: Mgr. Szabó Révész Anita

Balogh Tamás (Érsekújvár),
 Bukai László (Érsekújvár),
 Csányi Márk (Udvard),
 Csicsák Máté (Érsekújvár),
 Galla Scarlett (Udvard),
 Harcsa Károly (Érsekújvár),
 Jóba Dominik (Szímő),
 Kiss András (Érsekújvár),

Magyar Bence (Naszvad),
 Molnár Katalin (Ógyalla),
 Prodovsky Nikol (Érsekújvár),
 Szedlák Péter (Érsekújvár),
 Szenczi Krisztián (Érsekújvár),
 Tanka Bálint (Érsekújvár),
 Tóth Réka (Érsekújvár),
 Uzsák Viktória (Ógyalla)

VII.G

Osztályfőnök: RNDr. Mojzes Ildikó

Agh Ivett (Tardoskedd),

Bernáth Dániel (Zsitvabesenyő),

Beták Tamás (Érsekújvár),

Borbély Tibor (Érsekújvár),

Csányi Kamilla (Nagycétény),

Csuport Máté (Andód),

Dojčán Krisztína (Nagykér),

Hornyák Viktória (Kamocsa),

Ježo Enrico (Érsekújvár),

Juhász Ádám (Érsekújvár),

Juhász Adrián (Érsekújvár),

Kollár Ronald (Érsekújvár),

Németh Boglárka (Érsekújvár),

Pánisz Bettina (Csúz),

Tacman Szabolcs (Érsekújvár),

Tóth Katalin (Naszvad)

VIII.G

Osztályfőnök: PaedDr. Benkő Tímea

Baka Alexandra (Tardoskedd),

Bédi Andrea (Tardoskedd),

Csányi Kinga (Tardoskedd),

Gubó Eduard (Zsitvabesenyő),

Kiss Nikolett (Érsekújvár),

Ruzsik Zoltán (Tardoskedd),

Szenczi Mária (Érsekújvár),

Szolár Richard (Nagykér),

Tóth Emese (Érsekújvár),

Vanya Dorottya (Tardoskedd)

I. A

Osztályfőnök: Száraz Magdolna

Bíróczy Réka (Tardoskedd),

Bokros Nikolett (Léva),

Bolya Szabina (Érsekújvár),

Bopkó László (Érsekújvár),

Dojčán Zoltán (Nagykér),

Éder Orsolya (Léva),

Guliš Dániel (Érsekújvár),

Harča Edina (Érsekújvár),

Herczeg Bianka (Kamocsa),

Kanyicska Dávid (Érsekújvár),

Lehotka Péter (Érsekújvár),

Mészáros Orsolya (Tardoskedd),

Németh Melinda (Kolon),

Németh Réka (Érsekújvár),

Pál Ádám (Érsekújvár),

Pál Viktória (Érsekújvár),

Péncz Fruzsina (Léva),

Petriczka Bernadett (Zsitvabesenyő),

Pollák Philip Armand (Érsekújvár),

Szekan Bettina (Tardoskedd),

Šárai Erika (Érsekújvár),

Takáč Viktor (Zsitvabesenyő),

Tóth Arnold (Tardoskedd),

Varga Nicolette (Zsitvabesenyő)

I. B

Osztályfőnök: Mgr. Maczkó Edit

Anda Tamara (Érsekújvár),

Biró Adél (Perbete),

Fodor Péter (Kisújfalu),

Gunda Denisza (Érsekújvár),

Jávorka Bence (Fűr),

Kaiser Vilmos (Pomáz),

Kanyicska Kristína (Kürt),

Kocsis Zsófia (Csúz),

Kosik René (Érsekújvár),

Kürti Krisztina (Érsekújvár),

Lenčes Erika (Udvard),

Maczkó Richárd (Érsekújvár),

Makai Karmen (Érsekújvár),

Nagy Edina (Érsekújvár),

Simonics Dóra (Naszvad),

Sóky Blanka (Érsekújvár),

Super Dominik (Köbölkút),

Sütő Borbála (Kürt),

Szalai Enikő (Érsekújvár),

Szalay Tamás (Vágsellye),

Tóth Genovéva (Érsekújvár),

Turák Krisztián (Udvard),

Vigh Krisztina Gyöngyvér (Csúz),

Vrábel Tamás (Naszvad),

Záležák Bálint (Perbete)

II. A

Osztályfőnök: Mgr. Dózsa Roland

Balkó Krisztína (Kolon),
Belány Patrícia (Nyitrageszte),
Brenkuš Márta (Érsekújvár),
Brnula Alexandra (Szímó),
Csölle Tünde (Fúr),
Dékány Katrin (Köbölkút),
Dudás Bianka (Nagycétény),
Horváth Bettina (Komárom),
Illés Boglárka (Szímó),
Izák Viktória (Kürt),
Kiss Ágnes (Köbölkút),

Kluka Csilla (Nyitracsehi),
Kómúves Laura (Köbölkút),
Póč Szabina (Kürt),
Sütő Dávid (Érsekújvár),
Szalai Szilvia (Alsóbodok),
Százaz Bernadett (Tardoskedd),
Szmolka Bálint (Érsekújvár),
Sztrecsko Boglárka (Tardoskedd),
Valjent Veronika (Szögyén),
Záhorsky Kitty (Naszvad)

III. A

Osztályfőnök: PaedDr. Bédi Andrea

Bara Richárd (Tardoskedd),

Belák Brigitta (Csúz),

Bernet Viktor (Köbölkút),

Bugyík Szimona (Tardoskedd),

Csizmadia Katalin (Érsekújvár),

Csőlle Stefánia (Fűr),

Döme Kinga (Szímó),

Hengerics Viktória (Érsekújvár),

Keve Ádám (Érsekújvár),

Kovács Livia (Érsekújvár),

Kürti Alexandra (Naszvad),

Lukács Dóra (Kamocsa),

Nagy Krisztina (Perbete),

Ószi Viktor (Érsekújvár),

Sóky Bernadett (Érsekújvár),

Sztankó Bernadett (Udvard),

Szalma József (Ipolyság),

Szénásy Andrea (Komárom),

Tóth Viktor (Udvard),

Záležák Dávid (Érsekújvár)

IV. A

Osztályfőnök: Mgr. Miskó Hátas Anna

Bajkai Bettina (Udvard),
Balaskó Kinga (Köbölkút),
Bugyík Szabina (Tardoskedd),
Bukai Éva (Érsekújvár),
Danczi Tamás (Kürt),
Dojčán Dávid (Nagykér),
Együd Katalin (Alsóbodok),
Farkas Hajnalka (Udvard),
Galla Kinga (Érsekújvár),
Gyén Attila (Perbete),
Hugyivár Ádám (Érsekújvár),
Kis Nikolett (Naszvad),

Kováč Barbara (Nagycétény),
Mánya Szabina (Szógyén),
Mészáros Nikolett (Udvard),
Pinke Ágota (Naszvad),
Reczai Lilla (Érsekújvár),
Ružensky Gabriella (Köbölkút),
Sárai Balázs (Szógyén),
Tóth Beáta (Pozba),
Tóth Jenő (Naszvad),
Varga Evelin (Martos),
Vince István (Érsekújvár),
Vrzák László (Érsekújvár)

A tanári kar

PaedDr. Peternai Zsuzsanna, PhD., igazgató

Mgr. Miskó Hátas Anna, igazgatóhelyettes

PaedDr. Bédi Andrea, biológia - kémia

PaedDr. Benkó Timea, magyar nyelv és irodalom - szlovák nyelv és irodalom

Mgr. Benyovszky Ilona, német nyelv - etika - angol nyelv - spanyol nyelv

PaedDr. Bopkó László, szlovák nyelv és irodalom - állampolgári ismeretek

Mgr. Dékány Mónika, fizika - matematika

Mgr. Dózsa Roland, magyar nyelv és irodalom - történelem

PaedDr. Gátasi Béla, matematika - informatika

Mgr. Kollár Klaudia, magyar nyelv és irodalom - német nyelv

Mgr. Maczkó Edit, angol nyelv - német nyelv

RNDr. Mojzes Ildikó, matematika - kémia

Mgr. Szabó Révész Anita, kémia - biológia

Száraz Magdolna, történelem - filozófia

Óraadó tanár:

Mgr. Szép László, biológia - informatika
Mgr. Horváth Tamás, hit- és vallásoktatás
Mgr. Molnár Tibor, testnevelés

Gyermekgondozási szabadságon:

Mgr. Bašternák Klaudia, fizika - biológia
Mgr. Anda Annamária, matematika - kémia
Mgr. Staňo Csányi Tünde, földrajz - environmentalisztika

További alkalmazottak:

Török Györgyi, bérelszámoló
Vörös Mónika, titkárnő
Fujas Žaneta, takarítónő
Paulík Éva, takarítónő

Rólunk írták a 2011/2012–es tanévben

- Érsekújvárra zarándokolt Stohl András, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 9. 3.
- Tanulmányúton a mohi atomeróműben, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 9. 7.
- Sztárközelben Stohl Andrással, *Castrum Novum*, 2011. 9. 16.
- Káros szenvedélyeiről vallott a színész, *Castrum Novum*, 2011. 9. 16.
- Szeretnék megerősíteni a giminégycéves tagozatát, *MY - Nitrianske noviny*, 2011. 9. 19.
- Comenius - pályázati siker, *MY - Nitrianske noviny*, 2011. 9. 19.
- Újítanak a módszereken, *MY - Nitrianske noviny*, 2011. 9. 19.
- V gimnáziumi céljait erősíti a szülői szervezet, *MY - Nitrianske noviny*, 2011. 9. 19.
- Úspech projektu Comenius, *MY - Nitrianske noviny*, 2011. 9. 19.
- Inováció a új módszerek, *MY - Nitrianske noviny*, 2011. 9. 19.
- Znamenajú prázdniny len dovolenku pre učiteľa?, *Župné noviny*, 2011. 9. 26.
- A legnagyobb hű tolmácsolója, *Pedagógus fórum*, 2011. szeptember
- Az Érsekújvári Magyar Királyi Állami Pázmány Péter Gimnázium 1943-44-es évkönyve a www.watson.sk-n, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 10. 1.
- Magyar Hét a gimiben - hétfő, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 10. 5.
- Magyar Hét a gimiben - kedd, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 10. 5.
- Magyar Hét a gimiben - szerda, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 10. 6.
- Magyar Hét a gimiben - csütörtök, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 10. 7.
- Nyári szünet kicsit másképp, *Castrum Novum* 2011. 10. 7.
- Magyar Hét a gimiben - péntek, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 10. 9.
- Viktor köszöni szépen, jól van, *Vasárnap*, 2011. 9. 21.
- Stohl tabuk nélkül Érsekújvárott, *Vasárnap*, 2011. 10. 5.
- III. Szövegértelmezési Anyanyelvi Vetélkedő Érsekújvárra, *Új Szó*, 2011. 10. 13.
- Felvidéki diák sportverseny Komáromban, www.parameter.sk, 2011. 10. 22.
- Magas rangú vendéget fogadtunk, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 10. 26.
- Kutatók éjszakája, *Új Szó*, 2011. 10. 27.
- Közös ünnepeink, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 10. 27.
- Bemutatjuk az idei ösztöndíjazottakat, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 10. 27.
- Nyári szünet kicsit másképp, *Pedagógus fórum*, 2011. október
- Magyar Hét a gimnáziumban, *Castrum Novum*, 2011. 11. 4.
- Töknapot és kolbászkészítő versenyt rendeztek Érsekújvárra, *Új Szó*, 2011. 11. 8.

- Nyílt nap a gimnáziumban, Új Szó, 2011. 11. 8.
- Őszöntődíjasként Németországban, Új Szó, 2011. 11. 10.
- Díjeső a diákoknak, Castrum Novum, 2011. 11. 11.
- V Nových Zámkoch zorganizovali burzu práce a informácií, www.novezamky.sme.sk, 2011. 11. 15.
- Javultak a pályakezdők esélyei a munkaerőpiacon, Új Szó, 2011. 11. 16.
- Testközelben a nácizmusról, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 11. 19.
- Sztárvendég a diáknapon www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 11. 21.
- Asztalitenisz mérkőzés, www.szmit.sk, 2011. 11. 21.
- Nyílt nap a gimnáziumban, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 11. 23.
- A pályakezdők jobban boldogulnak a munkaerőpiacon, Castrum Novum, 2011. 11. 25.
- Začiatočníci sa uplatnia na trhu práce lepšie, Castrum Novum, 2011. 11. 25.
- Gimnazista zöld szalagosok, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 11. 28.
- Meghívó Csemadok-ünnepségre, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2011. 11. 30.
- Tudom-e, értem-e, hogy mit hallok, olvasok?, Katedra, 2011. november
- Ahol a szegénység és egyszerűség uralkodik, Katedra, 2011. november
- A holokauszt gyermekáldozatainak nyomában, Új Szó, 2011. 12. 1.
- Pályaválasztási nap az érsekújvári Pázmány Péter Gimnáziumban, www.bumm.sk, 2011. 12. 8.
- Mesterségem cíMERRE?, Új Szó, 2011. 12. 10.
- Stratení susedia, Castrum Novum, 2011. 12. 16.
- Irány a magyar középiskola!, Vasárnap, 2011. 12. 28.
- Kötélpályát építettek az iskola udvarán, Új Szó, 2011. 12. 29.
- Önkéntes gimnazisták, Castrum Novum, 2012. 1. 20.
- Meghívó - Pozvánka, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2012. 2. 3.
- Tudásfeltöltés az újvári gimiben, Castrum Novum, 2012. 2. 3.
- Prezentácia publikácie Študenti v búrke - Könyvbemutató : Kovács Ferenc: Diákok a viharban, www.watson.sk, Érsekújvár és Vidéke, 2012. 2. 12.
- Naplómból - rendhagyó gondolatok egy rendhagyó történelmórán, www.watson.sk, Érsekújvár és Vidéke, 2012. 2. 12.
- Uniformou vyjadrujú hrdosť na školu, www.novezamky.sme.sk, 2012. 2. 15.
- Újabb Comenius projekt a láthatáron, Castrum Novum, 2012. 2. 17.
- XXXVI. Felvidéki Magyar Matematikaverseny, www.bumm.sk, 2012. 2. 22.
- Már az évforduló jegyében, Castrum Novum, 2012. 2. 24.
- Berlin és az „Eltűnt szomszédok”, Katedra, 2012. február
- Tudásfeltöltés az újvári gimiben, Katedra, 2012. február
- XXXVI. Felvidéki Magyar Matematikaverseny, Új Szó, 2012. 3. 1.
- Aktívne globálne týždne, www.clovekvohrozeni.sk, 2012. 3. 9.
- Bonvivánszerepre vágyva, Vasárnap, 2012. 3. 14.

- Két helyszínen ünnepelnek március 15-én Érsekújvárbán, Új Szó, 2012. 3. 14.
- Ünnepélyes, fennkölt árulózás, Új Szó, 2012. 3. 17.
- Egy mesetündér a felkavart világban, Új Szó, 2012. 3. 20.
- Két helyszínen ünnepelte városunk magyarsága a nemzeti ünnepet, Castrum Novum, 2012. 3. 23.
- Országos döntőkben a dunaszerdahelyi magángimnázium diákjai, Új Szó, 2012. 3. 29.
- Comenius segédtanár a Pázmány Péter Gimnáziumban, Katedra, 2012. március
- A jótékonykodás az iskolaprogram része, Katedra, 2012. március
- Gondolkodó iskola?, Katedra, 2012. március
- Berlin és az „Eltűnt szomszédok”, Pedagógus fórum, 2012. március
- Londonban van számos utca, Pedagógus fórum, 2012. március
- A Viz Világnapja a Pázmány Péter Gimnáziumban, Castrum Novum, 2012. 4. 5.
- Találkozás Slobodník Vladimír ornitológussal, Castrum Novum, 2012. 4. 20.
- Németországban jártak a pázmányosok, Castrum Novum, 2012. 4. 27.
- Bauer Edit, Európai parlamenti képviselő járt az újvári gimiben, www.watson.sk – Érsekújvár és Vidéke, 2012. 5. 8.
- Angol színdarabban taroltak a gimisek, www.watson.sk – Érsekújvár és Vidéke, 2012. 5. 10.
- Mesto Nové Zámky ocenilo najlepších reprezentantov za rok 2011, Castrum Novum, 2012. 5. 10.
- Az Európai Parlament képviselője a gimnáziumban, Castrum Novum, 2012. 5. 17.
- Vándorkiállítás a gimiben, www.watson.sk – Érsekújvár és Vidéke, 2012. 5. 20.
- Putovná výstava na gymnáziu, www.watson.sk – Érsekújvár és Vidéke, 2012. 5. 20.
- Elkezdődtek a szóbeli érettségi vizsgák, www.watson.sk – Érsekújvár és Vidéke, 2012. 5. 22.
- A német nyelvnek van jövője, Castrum Novum, 2012. 5. 24.
- Búcsúzó gimnazisták, www.watson.sk – Érsekújvár és Vidéke, 2012. 5. 29.
- Ősszel ünnepel a Pázmány Péter Gimnázium, Castrum Novum, 2012. 5. 31.
- Újabb feladat a pázmányosoknak, www.watson.sk – Érsekújvár és Vidéke, 2012. 6. 5.
- Előadóművészet mesterfokon, Castrum Novum, 2012. 6. 7.
- Berlin, Berlin!, Castrum Novum, 2012. 6. 7.
- Irinyi János Országos Középiskolai Kémiaverseny, Katedra, 2012. június
- London, Katedra, 2012. június
- Berlin és az eltűnt szomszédok, Katedra, 2012. június
- BODIES kiállításon a pázmányosok, Castrum Novum, 2012. 6. 14.
- Elbúcsúztak az érettségizők, Castrum Novum, 2012. 6. 14.
- Vándorkiállítás a gimiben, Pedagógus fórum 2012. június
- Versenyek megbízható házigazdái, Castrum Novum 2012. 6. 21.

ACES - The awarded aces projects 2012/2013 (jóváhagyott aces projektek), www.aces.or.at, 2012. 06. 25

Predsa NSK oceňoval žiakov stredných škôl, www.unsk.sk, 2012. 6. 26.

Médiaprojekt jövőre a gimiben, www.watson.sk - Érsekújvár és Vidéke, 2012. 6. 29.

„A magyar kultúráért és oktatásért” pályázati felhívás eredményei, www.bgzart.hu, 2012. 6. 29.

Mi így választunk „pályát” Lángocska, 2. szám, 2011 - 2012

Nemzetközi Matematikaverseny, Katedra, 2012. június

Comenius - školské partnerstvá - multilaterálne partnerstvá - schválené projekty, www.saaic.sk, 2012. 7. 2.

Mediálny projekt v Gymnáziu Petra Pázmána s vyučovacím jazykom maďarským v Nových Zámkoch, www.unsk.sk, 2012. 7. 10

Ballagásra készül a VIII. G

Karácsonyi ajándékosztás

Báلكirálynő - Kovács Lívia (III. A),
báلكirály - Hugyivár Ádám (IV. A)

Az emlékoszlop koszorúzása
a Magyar Héten

Nézz bennünket!

Benkő Tímea

2099 szeptembere óta rendszeresen hírt adunk magunkról az érsekújvári városi televízióban is. Az utolsó tanévben a média szakkör keretében készültek tudósításaink. Operatorként, vágóként, műsorvezetőként következő tehetséges tanulóink vettek részt a munkában:

Csizmadia Katalin III. A
Csölle Stefánia III. A
Csuport Máté VII. G
Kovács Livia III. A

Sütő Dávid II. A
Szmolka Bálint II. A
Tóth Viktor III. A

Hírműsorainkat, kisfilmjeinket megnézheted a www.nztv.eu oldalon az NZTV magyar nyelvű műsorainak archívumában:

Magyar Hét a gimiben 2011. 10. 5.	Ez történt a gimiben 2011. 12. 21.
Események a gimiben 2011. 10. 12.	Comenius-projekt 2012. 2. 22.
Díjkiosztó 2011. 11. 2.	Ez történt a gimiben 2012. 4. 18.
Események a gimiben 2011. 11. 9.	Ballagás és érettségi 2012. 6. 27.

Hallgasd meg a rádióban!

2012. március 18-án a Pátria Rádióban interjú hangzott el a nyitrai Konstantin Egyetemen rendezett Élményműhelyről, iskolánkból Mojzes Ildikó és Košík René nyilatkoztak.

Tavaszi nagytakarítás

Felelős kiadó:

PaedDr. Peternai Zsuzsanna, PhD.

Összeállították:

Benkő Tímea, Dózsa Roland

Fotó: archívum

Nyomdai előkészítés: Szarka Gyula

Nyomtatás:

??????????????

Elérhetőségeink:

Pázmány Péter Gimnázium

Letomostie 3

940 72 Nové Zámky

Tel.: 035 64 20 859

Fax: 035 64 20 859

E-mail: gimnaziumnz@stonline.sk

web: pazmangymnz.edupage.org

A kiadvány megjelenését támogatták:

BETHLEN GÁBOR

Alapkezelő Nonprofit Zrt.

Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt.

Nitriansky samosprávny kraj

Mesto Nové Zámky

Education and Culture DG

Lifelong Learning Programme

Program Celoživotného vzdelávania – Podprogram Comenius

Pázmány Péter Polgári Társulás

*Köszönjük mindenkinek az anyagi és erkölcsi támogatást!
Diákjaink szüleinek a bizalmat, hogy hozzánk írták gyermeküket!*

2012